

คุณ Mead : เคล็ดลับในการอ่านหนังสือของอาจารย์อนาลัย ผมเห็นว่าต้องทำความเข้าใจเรื่องพื้นฐานเหล่านี้ให้ดีกว่านี้ครับ แล้วจะพบโลกแห่งความจริงที่เราคาดไม่ถึง

1 - เรื่องของความเชื่อเดิม การเปิดใจ

ต้องกำจัด **ความเชื่อ** และความคิดแคบๆ เกี่ยวกับชาติภพ และการเป็นตัวตนที่ว่า เราดำเนินชีวิตไปในร่างเดียว มิติเดียวออกไปเสียก่อน.. แล้วจะพบกับความรู้ใหม่หลากหลายมิติ อันเป็นธรรมชาติของความเป็นจริง

2 - ควรรู้พื้นฐานความรู้และความทรงจำเดิมของเราได้จากไหน?

แหล่งที่ 1

จากจิตวิญญาณ ผ่านร่างบรรพบุรุษ ที่เป็นรหัสทางชีวภาพในรูปลักษณะของ **โครโมโซม** (chromosome) เราสามารถรับรู้และถ่ายทอดประสบการณ์ของบรรพบุรุษของเราได้เช่นกัน

แหล่งที่ 2

จิตวิญญาณมนุษย์ที่**ร่วมกาลเวลา** ซึ่งเกิดขึ้นตลอดวันระหว่างบุคคลทั้งหลายที่มีชีวิตอยู่ ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง หรือคนแปลกหน้า แม้แต่คู่ชีวิต มีการให้+การรับเกิดขึ้นระหว่างกัน ทั้งทางตรงและทางอ้อม

แหล่งที่ 3

จากตัวเราในอดีตชาติ-ปัจจุบันชาติ จากจิตวิญญาณต่างภพชาติ-ต่างมิติ ซึ่งเป็นรหัสทางชีวภาพในรูปลักษณะของ **ยีน** (genes) เป็นรหัสร่วม ที่กำหนดรูปลักษณะและพันธุกรรมก่อนหน้าที่ที่เราจะมาถือกำเนิดในชาติภพนี้ ประสบการณ์ข้ามภพชาติถ่ายทอด แปลงสภาพ และถอดรหัสอีกครั้งเพื่อแปลงสภาพเป็นอารมณ์ และสติสัมปชัญญะอีกครั้งหนึ่ง

3 - เรื่องของ เครื่องพราง ระยะทาง ช่องว่าง และกาลเวลา

เรามายูในมิติโลกที่มีเครื่องพรางเฉพาะตัว (ซึ่งแต่ละดวงดาวมีค่าไม่เหมือนกัน) ในความเป็นจริงนั้น **เวลามีค่าเท่ากับหนึ่ง (มิติของเวลาสากล ที่ไม่อ้างอิงเวลาของโลก)** เสมือนว่าเราเป็นจุดศูนย์กลางของกาลเวลาที่เป็นทรงกลม ทุกเรื่องราวล้วนพุ่งเข้าหาศูนย์กลางได้ทุกตำแหน่ง ไม่ต้องย้ายไปที่ใดๆ จาก A->B หรือ A->D โดยใช้เวลาเท่าๆ กัน **อดีต- +ปัจจุบัน-อนาคต ล้วนเกิดขึ้นได้พร้อมกันหมด** เหมือนกับต้นไม้ 1 ต้นที่ออกใบ ออกดอก ผลิดอก บาน และร่วงโรย และสามารถออกใบ+ออกดอกใหม่ได้ในเวลาเดียวกัน

อนาคตคือสิ่งที่เป็นไปของมันเช่นนั้นเกิดขึ้นบนเส้นทางที่กำหนดไว้แล้ว.. ปัจจุบันคือจุดยืนที่สามารถเปลี่ยนแปลงทางเลือกได้ อดีตคือเหตุปัจจัยทั้งหมดที่ส่งผลสู่ปัจจุบันและอนาคตชาติ

ลองนึกภาพเรายืนบนอยู่ยอดเขา.. (ในหนังสือธรรมชาติของชาติภพ)

ยอดเขาที่เรายืนอยู่คือปัจจุบันชาติ

ชั้นหินใต้ภูเขา คืออดีตชาติ

ต้นหญ้า ต้นไม้.. มวลอากาศด้านบนคืออนาคตชาติ

ถ้าปัจจุบันเรารดน้ำต้นไม้ พรวนดินให้ร่วนซุยทุกวัน
น้ำที่เรารดลงไป ฝนที่ตกลงมา สามารถแทรกซึมลงสู่ใต้ดินได้
เท่ากับเราสามารถแก้ไขอดีต และสร้างอนาคตได้จากปัจจุบันชาตินี้เองครับ
เพราะเวลาที่แท้จริงของจิตวิญญาณ ไม่มีอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

ผมทำความเข้าใจออกมาประมาณนี้ครับ หวังว่าคงเข้าใจถูกเจตนาของนักเขียนนะครับ
เมื่อใครที่ยังไม่เห็นภาพลองนึกตามดูง่ายๆ ครับ อาจเป็นประโยชน์บ้างไม่มากก็น้อยครับ ตอนนี้นำมาอ่านวันละ
2 บท ก่อนนอนทุกคืน.. คงอีกหลายเดือนกว่าจะอ่านหมดทุกเล่ม ติดขัดตรงไหนรบกวนนักเขียนกันต่อครับ
คงใกล้จะกลับมาแล้วละครับ

คุณ MOUNTAIN : ฟัง (อ่าน) อย่างผิวเผินแล้ว เหมือนปรัชญา หนักๆ แต่ถ้าตั้งใจวิเคราะห์เจาะลึก กลับกลายเป็นเรื่องง่าย ไม่เกินกว่ากำลังของเราที่จะเข้าใจ และสามารถนำไปฝึกปฏิบัติได้ ผมว่าอย่างนั้น นะครับคุณ mead

ตอนนี้จับหลักได้ง่ายๆ คือ แยกการรับรู้ทางประสาทสัมผัสทั้งห้า (ตา หู จมูก ลิ้น กาย) และประสาทสัมผัสที่หก (จิตสู่อัจฉริยะ) คลายความเกาะยึดในกายธาตุสังขาร (กายหยาบ) ทำให้ประสาทสัมผัสที่หกเป็นอิสระ และมีพลัง เมื่อเข้าใจจุดนี้แล้ว จุดอื่นๆ ก็จะค่อยๆ เปิดเผยให้เห็นได้ง่ายยิ่งขึ้น ขอให้ใช้เวลาสักนิดขยันทักหน่อย เอาใจช่วยทุกท่านครับ มาร่วมศึกษาพร้อมๆ กันไป ยังพอมีเวลา

คุณ mead : ใช้ครับพี่เม้าส์ ไม่ใช่เรื่องยากเกินความเข้าใจ ยิ่งอ่านเซลล์สมองก็เบิกบานครับ

ขอนำเอาที่คุณ Chayutt โพลไปเมื่อวันก่อนมารวมไว้ด้วยครับ จากหนังสือ “ประวัติศาสตร์ของจิตวิญญาณ” สิ่งที่น่าพิศวง กำลังตามค้นหาจากปรากฏการณ์ต่างๆ ที่แท้ก็เกิดจากจินตนาการของสติสัมปชัญญะนี้เองครับ

*****

..อนุภาคซึ่งประกอบกันขึ้นเป็นอะตอมและโมเลกุล มีขนาดเล็กลงไปเรื่อยๆ จนในที่สุดเธอไม่สามารถมองเห็นมันได้ด้วยอุปกรณ์ใดๆ จุดนี้จึงเป็นสะพานเชื่อมต่อระหว่างอนุภาคที่ก่อเกิดแล้ว และยังไม่ได้ก่อเกิด

**นักวิทยาศาสตร์สามารถนับหน่วยของธาตุได้ ซึ่งหมายความว่า พวกเขาจะค้นพบไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเขาพร้อมที่จะเสียดิ..
..เขาจะค้นพบอนุภาคที่เล็กลงไปเรื่อยๆ อย่างไม่มีวันสิ้นสุด..
..พวกเขาจะตระหนักว่า มีบางสิ่งบางอย่างผิดพลาดอย่างมหันต์..**

จากโนวา อนุาลัย “ประวัติศาสตร์ของจิตวิญญาณ” หน้า 9

..ในทางตรงข้ามฉันจะกล่าวว่า จิตวิญญาณเป็นปัจจัยก่อเกิดสสาร
อะตอมและโมเลกุลเป็นสิ่งที่มีความจิตวิญญาณของตนเอง
จิตวิญญาณ-พลังงาน-สสาร คือหนึ่งเดียวกัน
แต่จิตวิญญาณก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสถานะจากพลังงานเป็นสสาร..

จักรวาลปรากฏขึ้นในลักษณะเดียวกัน คือจากความรู้สึกนึกคิดอันเป็นนามธรรม
แปลงสถานะเป็นสสารที่เป็นรูปธรรม แต่ปรากฏขึ้นในระดับที่แตกต่างไป
ในขั้นนี้ เมื่อจิตวิญญาณเรียนรู้ที่จะแปลงสถานะจากพลังงานเป็นสสาร
ซึ่งมีรูปทรงทางกายภาพ หรือแปลงสถานะจากนามธรรมเป็นรูปธรรม
กำเนิดของจักรวาลจึงเปรียบได้กับชัยชนะ แห่งการแผ่ขยายของจิตวิญญาณ..

จาก โนวา อนาคต "ประวัติศาสตร์ของจิตวิญญาณ" หน้า 2

..ฉันจะเรียกผู้สร้างและกระบวนการการสร้างสรรค
อันไร้ขอบเขตนี้ว่า "สรรพสิ่งทั้งปวง"..

..ฉันไม่ได้หมายความว่า จักรวาลเป็นผลลัพธ์ของกลไกของจิต
แต่ฉันหมายความว่า จิตวิญญาณทั้งหลายทั้งปวง
เป็นส่วนหนึ่งของ "สรรพสิ่งทั้งปวง" และจักรวาลก็เกิดขึ้นอย่างจับปล้น
ในภาวะที่เป็นระเบียบแบบแผนอันเป็นเลิศ และส่วนย่อยทั้งหลายของจิตวิญญาณ
ต่างก็มีความรู้ของส่วนรวมที่ลบล้างไม่ได้..

จากโนวา อนาคต "ประวัติศาสตร์ของจิตวิญญาณ" หน้า 6

..เธอไม่อาจกล่าวได้ว่า สรรพสิ่งหนึ่งๆ ถูกำเนิดขึ้น
เมื่ออีกสรรพสิ่งหนึ่งสูญสลายไป มนุษย์สร้างกฎเกณฑ์ของ
อดีต-ปัจจุบัน-อนาคตขึ้นมาช่วยให้การสื่อความหมายเป็นไปได้
"สรรพสิ่งทั้งหลายในโลกทางกายภาพ ถูกสร้างขึ้นจากความนึกคิด"

ในนัยแห่งสมการของเธอ

พลังงาน = จิตวิญญาณ = สสาร

เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และในขั้นนี้

จิตวิญญาณคือปัจจัยกระตุ้นให้พลังงานแปลงสถานะเป็นสสาร

และกระตุ้นให้สสารแปลงสถานะเป็นพลังงาน

อนุภาคที่เรามองเห็นได้และมองไม่เห็นไม่ได้ ทั้งที่ค้นพบและที่จินตนาการขึ้น
ซึ่งหมายถึงอนุภาคที่เป็นสมมุติฐาน ล้วนมีจิตวิญญาณที่เต็มไปด้วยพลังงาน

พลังงานมีคุณลักษณะจำเพาะ ซึ่งซ่อนเร้นอยู่ในตัวของมัน
ซึ่งมักแตกต่างไปจากที่เธอสันนิษฐาน
เพราะทราบจนทุกวันนี้ พวกเธอทั้งหลาย ยังไม่เคยพิจารณาว่า

“พลังงานคือจิตวิญญาณ”

พลังงานเป็นสิ่งสร้างสรรค์ที่เหนือชั้น เป็นนวัตกรรมที่เป็นแบบฉบับใหม่ๆ

“พลังงานคือจินตนาการ”

(นักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายที่อ่านหนังสือเล่มนี้อยู่ จะเลิกอ่านทันทีที่มาถึงจุดนี้)

จากโนวา อนุาลัย “ประวัติศาสตร์ของจิตวิญญาณ” หน้า 8

..อนุภาคของภาวะจิต คือจิตวิญญาณในหลายรูปแบบ
ซึ่งเปรียบได้กับ อะตอม โมเลกุล โปรตอน นิวตรอน หรือ ควอร์ค

อนุภาคของภาวะจิต เป็นอนุภาคที่ไม่มีสภาวะทางกายภาพ
เป็นรูปแบบของจิตวิญญาณ ที่มีเส้นห่อหุ้ม หรือเป็นรูปแบบประหลาด
ที่ทำให้ประสบการณ์ชีวิตของเธอขึ้นๆ ลงๆ หรือหมุนไปเรื่อยๆ..

..เมื่อก้าวถึง “จุดเริ่มต้น” ของจักรวาล โดยกล่าวถึงเวลา ในความหมายที่เธอรู้จัก

อะตอมและโมเลกุล เริ่มต้นด้วยการ “จินตนาการ”

รูปทรงทางกายภาพที่มันปรารถนา จากความเป็นไปได้อันเป็นอนันต์

มันจินตนาการจำนวนของเซลล์ซึ่งนับไม่ได้ ที่จะสร้างสรรค์ขึ้นจากการร่วมมือกัน

พลังงานปราศจากขีดจำกัด พลังงานมีมากมายเหลือเฟือ

มันจึงไม่รู้จักขีดจำกัด ในนัยนี้อะตอมเหล่านั้น “ฝัน” ให้เซลล์แปลงสภาวะเป็นกายภาพ

และจากจุดเริ่มต้นใหม่ของสภาวะที่เป็นกายภาพนี้

จิตวิญญาณของเซลล์ “ฝัน” ถึงองค์ประกอบอันเป็นอนันต์

ซึ่งจะก่อเกิดการผจญภัยอันสุดที่จะพรรณนา

(เช่นการก่อเกิดเป็นอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกายของเธอเป็นต้น)

การก่อเกิดทั้งหลายทั้งปวงที่กล่าวมานี้ เกิดขึ้นอย่างฉับพลันพร้อมกันทั้งหมด

ประสบการณ์ทางจิตอันลึกล้าเป็นสิ่งที่หยั่งไม่ถึง แต่เกี่ยวพันกับการเติมเต็มช่องว่าง

แห่งประสบการณ์ซึ่งจิตวิญญาณแต่ละหน่วยเกี่ยวพันกัน

คุณลักษณะของการเติมเต็มช่องว่าง แห่งประสบการณ์เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด

ของ “สรรพสิ่งทั้งปวง” และเป็นส่วนหนึ่งของมรดกที่ตกทอดมาสู่เผ่าพันธุ์ทั้งหลาย

..ทั้งมนุษย์-สัตว์-พืช..

จากโนวา อนุาลัย “ประวัติศาสตร์ของจิตวิญญาณ” หน้า 11

..ประสาทสัมผัสทั้งห้าของเธอ เป็นเพียงส่วนพ่วงต่อของประสาทสัมผัสภายใน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเผ่าพันธุ์ทางกายภาพ ที่ทำให้สื่อสารกันได้ภายนอก ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง แต่ประสาทสัมผัสภายใน ทำให้สื่อสารกันได้ภายใน ถึงกันได้ทั้งหมดทุกเผ่าพันธุ์

เซลล์ทุกเซลล์มีประสาทสัมผัสภายใน

อะตอม หยั่งรู้ตำแหน่ง หน้าที่-อัตราความเร็ว-การเคลื่อนไหว และธรรมชาติของสิ่งแวดล้อมของมัน ตลอดจนส่วนประกอบของตัวตนของมัน

โลกของเธอไม่ได้อุบัติขึ้นด้วยความบังเอิญ โลกไม่ได้เกิดจากอะตอมไร้สติ ที่ก่อตัวเข้าด้วยกันที่นั่นบ้าง-ที่โน่นบ้าง หรือเกิดจากการรวมตัวกันอย่างไร้สติของแก๊ส โลกไม่ได้ถูกสร้างขึ้นทีละส่วนๆ แล้วประกอบเข้าด้วยกัน โดยพระเจ้าผู้อยู่ไกลโพ้น โดยที่บางชิ้นส่วนก็ดีบ้าง เสียบ้าง หรือบางแบบที่ดีกว่า ก็ถูกประกอบ ขึ้นมาบ้างในบางฤดูกาล..

จาก โนวา อนาลัย “ประวัติศาสตร์ของจิตวิญญาณ” หน้า 18

หน่วยย่อยของจิตวิญญาณ เป็นทั้ง “อนุภาค” และ “คลื่น” ไม่ว่าจะทำหน้าที่เป็นอนุภาคหรือคลื่น มันจะมีสติรู้ถึงตัวตนของมัน เมื่อหน่วยย่อยของจิตวิญญาณ ทำหน้าที่เป็น “อนุภาค” มันก่อตัวขึ้น บนเส้นทางแห่งกาลเวลา มันรับเอาคุณลักษณะจำเพาะ มีรูปร่างจำเพาะ และเผชิญกับโลกแห่งความเป็นจริงจาก “ศูนย์กลาง” ของรูปร่างนั้น มันจดจ่อและเอาใจใส่ต่อคุณลักษณะจำเพาะ อันเป็นเอกลักษณ์ มันแปลงสภาพไปสู่สภาวะ ที่เธอเรียกว่าเป็น “ตัวตนจำเพาะ” เมื่อหน่วยย่อยของจิตวิญญาณ ทำหน้าที่เป็น “คลื่น” มันไม่ได้สร้างขอบเขตจำกัด กับการมีสติรู้เห็นในความเป็นตัวตน และเมื่อมันทำหน้าที่เป็นคลื่น มันสามารถอยู่ในสถานที่ต่างๆ ได้พร้อมกันหมด-หลายแห่ง-ในเวลาเดียวกัน..

จากโนวา อนาลัย “ประวัติศาสตร์ของจิตวิญญาณ” หน้า 33

ถึงแม้จะมีผู้กล่าวว่า **“ค้นหาไปไกลลิบ...ที่แท้ก็อยู่ในใจตัวเอง”**

แต่เชื่อแน่ว่าวันหนึ่งในยุคข้างหน้า ความรู้ด้านจิตวิญญาณเหล่านี้คงเป็นวิชาที่ต้องบรรจุในหลักสูตรการเรียนของเด็กยุคพลังงานใหม่ ที่มีธรรมชาติของความอยากรู้อยากเห็นควบคู่ไปกับวิทยาศาสตร์ การทดลอง สามารถนำมาผสมผสานและก้าวหน้าควบคู่กันไปได้เป็นอย่างดีครับ.. ลูกหลาน-พี่น้องเราคงได้เรียนกันอย่างสนุกสนานแน่นอน เก็บหนังสือกันไว้ดีๆ ครับ พี่นักเขียนบอกว่าเนื้อหาในหนังสือชุดนี้เสมือนส่งมาเป็นเทียวสุดท้ายครับ

คุณจิตต์ปภัตสร : พี่เลขาและสมาชิกอาวุโส ผู้สูง (วัย) คักดี..... มาผ่อนคลายกันเล็กน้อย นะคะ

คุณ mead : ขอบคุณครับ+++ ถ่ายภาพเก่งใช้ย่อยเลยนะครับคุณจิตต์ปภัตสร เห็นสายหมอกดอกไม้ น้ำตก และเนินหญ้าแล้วอยากไปวิ่งเล่นจังเลย วันหลังพาลุงกะป้าไปหน่อยนะครับ

คุณ zipper : คุณ mead ดูท่าจะอ่านไปได้ไกลทีเดียว ผมเพิ่งอ่าน ชีวิตนอกเหนือชาติภพ จบเอง กำลังกะว่าจะขึ้น ความฝันกับวิถีของจิตวิญญาณ

ขอเอามาเล่าบ้างว่าอ่านแล้วได้อะไรบ้างจาก ชีวิตนอกเหนือชาติภพ

เล่มนี้นั้นจะเล่าถึงการเกิดของสรรพสิ่ง มีพูดถึง หน่วยย่อยของจิตวิญญาณ เหมือนกัน ในหนังสือบอกว่า หน่วยย่อยของจิตวิญญาณนั้นสามารถสร้างสิ่งต่างๆ ได้เป็นอนันต์ หน่วยย่อยของจิตวิญญาณนั้นเป็นตัวที่สร้างสิ่งพื้นฐานของกายภาพเช่นอะตอม

ก็เลยคิดไปว่าจะเป็นไปได้มั้ยหนอที่จะมีจักรวาลอีกมิติหนึ่ง ที่มีพื้นฐานโครงสร้างอะตอมไม่เหมือนอย่างเรา เช่น ของเราอะตอมประกอบด้วยสิ่ง 3 สิ่งคือ โปรตรอน นิวตรอน และอิเล็กตรอน แต่บางที่อาจจะมีบางมิติที่อะตอมประกอบด้วยสิ่ง 4 สิ่ง ซึ่งทำให้สิ่งต่างๆ เกิดขึ้นมามีลักษณะไม่เหมือนอย่างเรา ทั้งกายภาพ ทั้งคุณสมบัติต่างๆ

หลังจากที่เกิดจักรวาลเราแล้ว จากพื้นฐานอะตอมที่มีแค่ 3 สิ่ง ก็ก่อเกิดเป็นดวงดาวต่างๆ หลากๆ รูปแบบ ดาวที่มีแสงในตัวเองอย่างดวงอาทิตย์ ดาวที่มีวงแหวนล้อมรอบ ดาวที่ส่วนใหญ่ปกคลุมไปด้วยก๊าซ ดาวหาง ฯลฯ ในแต่ละดาวก็ก่อเกิดสิ่งมีชีวิตต่างๆ ที่มีลักษณะจำเพาะของแต่ละดาวอีก จินตนาการไปก็รู้สึกว่แค่ โปรตรอน นิวตรอน อิเล็กตรอน สามารถสร้างสรรพสิ่งต่างๆ ได้นับล้านแบบเลยทีเดียว

สิ่งมีชีวิตต่างๆ บางทีก็มีลักษณะการดำเนินชีวิตไม่เหมือนกัน อย่างบางดาวสิ่งมีชีวิต 1 ร่างจะประกอบได้ด้วยจิตสำนึกมากกว่าหนึ่ง (ตรงนี้ถ้าใช้ศัพท์ผิดก็ขอโทษด้วย) อ่านไปก็นึกไปว่า จะเหมือนกับคนหลายบุคลิกหรือเปล่า เพียงแต่ในโลกเรานั้นเกิดกับคนที่มีปัญหา เลยตีเป็นว่าเป็นโรคทางจิต หรือว่าจะคล้ายๆ กับเข้าทรงที่ว่า มีวิญญาณอื่นมาใช้ร่างได้

จากนั้นก็จะมีพูดถึงสิ่งมีชีวิตในช่วงต้นๆ ของโลก สิ่งมีชีวิตในนิยายอย่างเช่นแฟรี่นั้น ก็เป็นเรื่องรอยของสิ่งมีชีวิตในสมัยก่อน (ตรงนี้ถ้าตีความผิดก็ขอภัย) ในยุคนั้น มีสิ่งมีชีวิตหลากหลายแบบมาก ในช่วงนั้น มนุษย์อาศัยอยู่ในถ้ำ จนถึงช่วงหนึ่งจึงกล้าที่จะออกจากถ้ำ ในช่วงแรกๆ นั้น มนุษย์ไม่สามารถรับรู้ความต่างของกาลเวลาได้ (อันนั้นเข้าใจเอาตามนี้) เช่นว่า ถ้าเห็นต้นไม้ต้นหนึ่ง จะไม่สามารถรับรู้ได้ว่ามันเป็นต้นเดียวกันกับต้นไม้เล็กๆ เมื่อเดือนก่อนนี้ ในช่วงนั้นมนุษย์จะรับรู้แค่ช่วงปัจจุบัน ไม่สามารถรู้ไปถึงอดีต และนี่ก็ไปถึงอนาคตได้ จากนั้นมนุษย์ก็เริ่มจะอยู่กันเป็นหมู่ เป็นชนกลุ่มแต่ละเผ่า และก็พัฒนามาเป็นประเทศ

เอาเท่าที่จำได้เท่านี้ก่อนครับ แต่จริงๆ มีพูดถึงหลายเรื่องมากกว่าเรื่องวิวัฒนาการอย่างเดียว

คุณ mead : ก็ยังอ่านไปได้ไม่ไกลครับคุณชิปเปอร์ แต่เมื่อวานก็อ่านเรื่องเรื่องวิวัฒนาการในโลกอื่น-มิติอื่นเหมือนกันครับ เลยทราบว่าสติสัมปชัญญะของอะตอมและโมเลกุลต่างๆ เซลล์ก็ล้วนโยยหาการพัฒนาอันเป็นไปได้อันทุกทิศทุกทางครับ วิวัฒนาการที่เรารู้จักเป็นระบบหนึ่งในหลายๆ ระบบที่เป็นไปได้เท่านั้นเอง บางวิวัฒนาการวิ่งย้อนกลับไปหาสัตว์เลื้อยคลานก็มี แบบ “กลับทิศ” จากที่เราเข้าใจกันอยู่ก็มีครับ

สติสัมปชัญญะพัฒนามาสู่การเป็นตัวตน และสามารถแปรเปลี่ยนเผ่าพันธุ์ไปได้เสมอ เป็นไปในทุกระดับ ทุกขนาด.. บางทีเซลล์ของเราวิ่งหลุดไป ก็พัฒนาไปเป็นเซลล์ของสัตว์อื่นได้ หมุนเวียนกันไปแบบนี้ล่ะครับ

โลกก็มีสติสัมปชัญญะนะครับ จากจิตวิญญาณรวมทั้งมนุษย์สัตว์และพืช ก้อนหิน เม็ดทรายรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน.. ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับโลกทั้งหลายก็มาจากเหตุนี้ครับ.. จิตสำนึกมนุษย์ตกต่ำ.. โลกก็เกิดภัยธรรมชาติมากมายแบบที่เห็นนี่ล่ะครับ

โลกอื่นก็ยังมีระดับชีวิตต่างๆ กันไป วัดค่าพลังงานได้ต่างกันตามองค์ประกอบของมวลรวม.. มนุษย์ต่างดาวคงมาอาศัยอยู่บนโลกอย่างปกติสุขนี้ไม่ได้เช่นกัน ต้องวิ่งไปวิ่งมา ผลุบๆ โผล่ๆ ทำงานบิณรุ่งตกลงมาเพราะค่าสนามแม่เหล็กโลกต่างกันก็เคยมีมาแล้ว.. วิวัฒนาการต่างๆ ถูกนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ก็หลายเรื่องครับ ล้วนเป็นเรื่องที่อยู่บนพื้นฐานของความเป็นไปได้ทั้งนั้นเลยครับ

คุณ Chalhoei :

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ khajornwan

จากที่เคยศึกษามาจากผู้รู้หลายๆ ท่าน ทุกท่านมีความคิดเห็นตรงกันว่า การฝึกของแต่ละคนมักจะแตกต่างกัน ค่ะ เนื่องจากจิตวิญญาณของเราจะสะสมความรู้ต่างๆ กัน อย่างเช่น ขจรวรรณ บางครั้งเข้าไปอยู่ในกลุ่มที่ๆ เพื่อนๆ ที่มีความรู้ด้านการมองเห็น เขาก็จะคุยกันเกี่ยวกับเทพ เทวดา หรือสิ่งเร้นลับที่เรามองไม่เห็นด้วยตาเปล่า ก็จะมีอาการ เอ่อหรือ..รับประทานเหมือนกันค่ะ หรือบางคนมีความสามารถเกี่ยวกับการอ่านจิต แค่มองดูเขาก็จะสามารถเล่าให้ฟัง เป็นฉากๆ เหมือนกันว่าคนนี่คิดยังไงกับเราอยู่ แต่เขาก็เล่าให้ฟังว่า บางครั้งการที่คนเราไปรู้ทันความคิดของคนอื่น โดยที่ตั้งสติไม่ทันก็จะเครียดเหมือนกันนะค่ะ เพราะว่าจิตของแต่ละคน บางครั้งเราก็ไม่คาดคิดว่าจะคิดไม่ติชขนาดนั้น

สรุปคือไม่ว่าจะเกิดอารมณ์ใดๆ เกิดขึ้นกับตัวเรา เราต้องตั้งสติรับรู้ แต่ไม่ต้องรับเอามาเป็นอารมณ์ เพราะจะทำให้จิตของเราไม่สงบเปล่าๆ..นะจ๊ะ ขอเป็นกำลังใจในการฝึกฝนค่ะ.. อู้..อู้..

เห็นด้วยกับคุณขจรวรรณ มากๆ ครับอาจารย์อนุาลัยท่านก็บอกเราไว้แล้วครับในหนังสือ ธรรมชาติของชาติภพบทที่ 2 หน้าที่ 14-15 ดังนี้ครับ

แต่ทั้งนี้ฉันขอเตือนว่า ประสบการณ์ทางจิตเป็นประสบการณ์ส่วนตัว ความเป็นเอกลักษณ์ของจิตวิญญาณที่มามีกำเนิดเป็นร่างกายเนื้อหนังไม่อาจก่อให้เกิดประสบการณ์ที่เสมอเหมือนกันได้ แต่จะมีแนวทางบางอย่างที่คล้องจองกันและทำให้เธอตระหนักถึงความเป็นจริงที่เธอต่างคนต่างประสบ

คุณ khajornwan : ขอบคุณค่ะคุณ Mead + คุณ Zipper ที่ช่วยพิมพ์ยาวๆ มาให้เพื่อทบทวนสิ่งที่อ่านไปแล้ว ตอนนี้อ่านหนังสือมา 7 เล่มแล้ว แต่คิดว่าเล่มที่อ่านแล้วเข้าใจยากถึงยากที่สุด คิดว่าน่าจะเป็นเล่มประวัติศาสตร์ของจิตวิญญาณค่ะคุณ Mead นี่ขนาดว่ามีพื้นฐานมาจาก อ. ปริญญา มาบ้างแล้วยังมีนเลยละ

ขอเวลาไปอ่านเล่มอื่นก่อนนะค่ะแล้วค่อยกลับมาอ่านใหม่ค่ะ

คุณ mead : อ่านไปลื้ๆเลยนะครับคุณขจรวรรณ.. +ประวัติศาสตร์ของจิตวิญญาณ+ นี้อ่านจบไปแล้ว ยังคิดว่าต้องกลับไปอ่านใหม่อีกสักรอบ ที่ว่ายากสุดอาจง่ายขึ้นก็ได้ครับ

ของอาจารย์ปริญญา นี่ท่านได้ให้ภาพรวมแบบเข้าใจง่าย โดยเฉพาะเรื่องการทำงานของจิตกับ กลไกสมอง ต่อมาได้สมองที่สร้างคลื่นไฟฟ้าทางเคมี ขยายคลื่น ส่งคลื่น อันนี้ไว้จะมาเล่าให้ฟัง เพราะมีประโยชน์ เข้าใจไม่ยาก นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ครับ อาจารย์ปริญญาเคยบอกไว้ว่า “ความฝัน” นี่คือการที่ควรศึกษา เช่นกัน ภูมิปัญญาเกี่ยวกับการทำนายฝันที่บันทึกกันไว้คือความรู้ที่ใช้ได้ครับ

แต่ของอาจารย์อนุาลัยให้รายละเอียดสูงมากครับ.. เหมือนเรียนต่อปริญญาเอกทีเดียว ขยายความลงลึกหลายหลายมิติ.. ถ้ามีข้อสอบถามมาสงสัยว่าจะสอบตกเป็นแถวครับ อีอิ... ไว้พินักเขียนกลับมาช่วย ออกข้อสอบปลายภาคหน่อยก็ดีครับ..

การฝันในระดับ “จิตไร้สำนึก” กับฝันใน “ระดับจิตสำนึก” นี้คงให้รายละเอียดแตกต่างกันเยอะ หรือการเลือกที่จะ “ไม่ฝัน” เลยก็ย่อมทำได้ ดูเหมือนเราเลือกสามารถได้ตามใจปรารถนานะครับ แต่การฝัน ก็เท่ากับการเรียนรู้โลกแห่งความเป็นจริงหากมิติได้มากมาย ไม่เสียเวลานอนไปโดยเปล่าประโยชน์ ใ้มัยครับ “คุณนักฝัน” ทั้งหลาย?

คุณ zipper : ยากขนาดนั้นเลยหรือท่าน ยังไม่ได้อ่านเลยเล่นนั้น แต่ก็ซื้อมาแล้วละ กำลังคิดอยู่ว่าจะอ่าน ความฝันกับวิถีแห่งจิตวิญญาณ ก่อนดีหรือเปล่าหว่า เพื่อว่าเล่มหลังๆ อ่านแล้วจะได้ไปหาข้อมูลในฝัน อธิ

คุณ mead : So Easy, Easy, Easy Easy, Easy, คิดว่าเนื้อหาไม่ยากครับ.. อ่านง่ายมากๆ+... ถ้าจะยาก ก็ตรงการปรับความเข้าใจของตัวผู้อ่านเองมากกว่าครับ

อาจารย์อนาลัยได้กล่าวว่า... [โลกแห่งความเป็นจริงหลากมิติ หน้า9]

...ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่านักเขียนผู้หนึ่งและบุคลิกภาพหรือบุคคลตัวตนอื่นๆ ที่ติดต่อสื่อสารกับฉัน และติดต่อสื่อสารระหว่างกัน เป็นบุคลิกภาพหรือตัวตนที่ถูกเลือก มาทำหน้าที่แปลข้อมูลความรู้หลากมิติเหล่านี้ เพราะฉันและผู้ร่วมงานของฉันสื่อสารกับบุคลิกภาพหรือบุคคลตัวตนอื่นๆ รวมทั้งเธอผู้อ่านทั้งหลายเป็นเวลายาวนาน หลายชาติภพ-หลายมิติๆ ไม่น้อยไปกว่านักเขียน แต่พวกเขาจำนวนมากที่เผชิญกับการติดต่อสื่อสารและอบรมจิต ที่เกิดขึ้นและเป็นไปอย่างเข้มงวดในความฝัน หลายๆ คนเลือกที่จะทำหน้าที่อื่นๆ ในยามฝัน และบางคนที่ปฏิเสธ สาระเหล่านี้ยามตื่น เธอบางคนปฏิเสธเพราะเธอเลือกเป้าหมายอื่นๆ ในชีวิต

แสดงว่าผู้อ่านแต่ละท่านถูกเลือกให้สนใจในความรู้เหล่านี้มาก่อน แต่ไม่เคยใส่ใจก็เป็นได้นะครับ

Nova Analai : Back from Cancun, Mexico - Hello from Kansas

สวัสดิ์ค่ะพวกเราชาวห้องวิทย์ฯ พี่นักเขียนกลับมาถึง Kansas เมื่อคืนนี้-วันอาทิตย์ 4 ทุ่มกว่า คิดถึงพวกเราทุกคนมากๆ ค่ะ แม้ว่าเราจะเอา laptop ติดตัวไปด้วย แต่ก็ไม่มีโอกาสเข้ามาสนทนากับพวกเรา เนื่องจาก internet service ที่ Mexico แพงมากและไม่อยากปลีกตัวไปจากกิจกรรมของกลุ่มที่น่ารักมากๆ

กลุ่มของพี่นักเขียนมีกัน 11 คน เราได้โรงแรมที่เงียบสงบ หายากสำหรับ Cancun ซึ่งเหมาะกับการทำสมาธิมากๆ แต่ก็ต้องแลกกับที่เราอยู่ไกลสถานที่อื่นๆ จนไม่อาจไป Chichen Itza Pyramid ได้ เพราะต้องเดินทางกว่า 5 ชั่วโมงไปกลับ และค่ารถแพงहुดับ พวกเราจึงเลือกที่จะใช้เวลาอยู่ริมทะเลตลอด 4 วัน

อย่างแรกที่พี่นักเขียนได้กลับมาคือ sunburn แต่ก็สนุกและเป็นประสบการณ์ที่สงบสุขคุ้มค่า เอรูบปรรยากาศสงมาให้เราเราดูกัน ต้น Palm ของคุณ Mead ถูก Hurricane Dean ทำลายไปบางส่วน แต่ช่วงที่พี่นักเขียนไปพักอยู่ อากาศดี แดดจัดมาก เข้าวันที่เดินทางกลับ อากาศเปลี่ยนไปมาก พอเข้า airport เรียบร้อยก็ฝนตกหนักทั้งที่แดดยังจัด และ Hurricane ลูกใหม่ Felix ก็กำลังจะมุ่งหน้าไปสู่ Cancun อีกกระลอกหนึ่ง เรียกว่า trip นี้ได้ช่วงเวลาที่อยู่ระหว่าง Hurricane สองลูกพอดีบพอดี นับว่าเป็นความ-บังเอิญ-อย่างมีความหมายจริงๆค่ะ

เห็นความเป็นไปในห้องวิทย์ฯ เรื่อยๆ ในความฝัน ช่วงที่ไม่อาจเข้ามาร่วมสนทนาได้ ทำให้หายห่วง และกลับมาพบกับความเป็นจริง ต้องขอบอกว่า HAPPY มากๆ ที่พวกเราถ่ายทอดข้อมูลความรู้กันต่อไปอย่างไม่หยุดยั้งและบางคนก็เป็น TA (Teaching Assistant) ที่เยี่ยมยอดมากๆ หากหลักสูตรของท่านอาจารย์อนาลัย เทียบได้กับหลักสูตรปริญญาเอก พวกเราก็เป็นนักศึกษาผู้จบปริญญาโทมาพร้อมด้วยมีคุณภาพสูงมากๆ จน พี่นักเขียน ในฐานะ TA ปลื้มใจและภูมิใจพวกเราเป็นอันมาก และพลอยได้เครดิตจากท่าน Professor อนาลัย ไปด้วย

วันนี้จะเข้ามา say hi ก่อนนะคะให้รู้วากลับมาแล้วและคิดถึงพวกเราทุกคนมากๆ ค่ะ และจะเริ่มติดตามเข้าร่วมบทสนทนาที่พวกเราฝากไว้ให้พี่นักเขียนเป็นอย่างแรกในวันพรุ่งนี้ คุณ Mountain ส่งเรือบินลาดตระเวนไปตามหาตัวเอง มิน่าบินกันว่อนทุกเมืองที่ไปใน Texas แล้วยังตามไปถึง Mexico อีกด้วยนะ

Trip นี้ ทำให้พี่นักเขียนเผชิญกับความฝันที่กลายมาเป็นความเป็นจริงหลายต่อหลายอย่าง ซึ่งจะทยอยเล่าให้พวกเราฟัง และได้เผชิญกับภาวะที่พวกเรากำลังคุยกันและเรียกกันว่า “ผีอำ” พอดี ก็คิดว่าความบังเอิญนั้น—ไม่มี

การเดินทางเป็นส่วนหนึ่งชีวิตที่พี่นักเขียนเลือก ทำให้ได้พบเห็นและรู้จักคนจำนวนมาก มองเห็นเส้นทางแห่งความเป็นไปได้ของชีวิตของตนเอง ได้พบเห็นจิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงค์ในปัจจุบัน พบเมื่อไรเหมือนถูกละกด เหมือนที่คุณ zipper เรียกว่า เหมือนรักแรกพบ แม้ว่าเขาจะเป็น total stranger คือเป็นคนแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย คุยกันไม่กี่คำก็เหมือนรู้จักกันมานานแสนนาน บางคนมองหน้าเขาแล้ว จำได้ว่าเคยเห็นเขาในกระจกเงา—ในความฝันว่าคือตัวเรา เห็นแล้วก็ขนหัวลุก ยิ่งจำความได้อีกด้วยว่าชีวิตในความฝันของการเป็นบุคคลตัวตนนั้นๆ ในความฝันเป็นอย่างไร พอมาได้ยินจากปากคำของเขาจริงๆ ก็แทบจะต้องบอกว่า—รู้แล้ว เข้าใจหมดใจแล้ว และอยากช่วยหรืออยากทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นไปได้เพื่อให้เขาพ้นทุกข์ แต่ก็ไม่ใช่ว่าเขาจะพร้อมที่จะรับความช่วยเหลือ หรือแม้แต่ต้องการความช่วยเหลือจากเราเสมอไป

หนึ่งในบุคคลที่พี่นักเขียนพบใน trip นี้ เป็นบุคคลที่พี่นักเขียนเคยฝันเห็นว่าเป็นตนเอง โดยมองเห็นเขาในกระจกเงา และมีสติสัมปชัญญะยามตื่นที่จ้องดู รู้เห็นและตระหนักว่า เขาคือเรา เราคือเขา และเขาก็มีลูกสองคนเหมือนเรา แต่ลูกของเขาไม่เหมือนลูกเราเลย มีปัญหามากมายที่พ่อแม่เข้าไม่ถึง และไม่ยอมเผชิญกับปัญหาเลยก็ว่าได้ ปล่อยให้ลูกเผชิญกับปัญหาชีวิตตามลำพัง เมื่อพบกับลูกสาวของพี่นักเขียนเป็นครั้งแรก เขาก็รักลูกเรามากๆ แต่เขาก็คือบุคคลต่างเส้นทางแห่งความเป็นไปได้ที่เรียกได้ว่า ลูกสาวของพี่นักเขียนเป็นลูกในความปรารถนาในเส้นทางแห่งความเป็นไปได้ที่เขาไม่ได้มีสมความปรารถนา ชีวิตของเขากลายเป็นชีวิตบนเส้นทางแห่งความเป็นไปได้ที่พี่นักเขียนเคยคิดแวบขึ้นมาด้วยความเป็นกังวลโดยใช่เหตุ แต่ก็ได้ไม่ได้เลือก คือไม่ได้จัดจ้อยกับความเป็นไปได้ในแง่ลบนั้นๆ และในที่สุดก็ไม่เคยได้เผชิญกับมัน แต่ชีวิตของเขากลับเป็นทุกสิ่งที่เราเคยคิดแวบเป็นห่วงกังวล เห็นในความฝัน เผชิญในความฝัน และปฏิเสธมันโดยไม่ยอมจัดจ้อย และเชื่อว่า แม้เราจะพบเห็นประสบการณ์บางอย่างในความฝัน มันก็ไม่จำเป็นจะต้องเป็นอนาคตที่เราหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่มันจะกลายเป็นอนาคตที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ก็ต่อเมื่อเรามัวแต่จัดจ้อยกับมัน จนกระทั่งมันมีพลังมากพอที่จะกลายเป็นเส้นทางแห่งความเป็นจริงในปัจจุบันของเรา

พวกเราทั้งหลายในห้องวิทย์ฯ มีความรู้ ความเข้าใจลึกซึ้งเกี่ยวกับภาวะที่แท้จริงของจิตวิญญาณ และความลึกลับที่เราร่วมกันตามคำนิยามทางศาสนาว่า กัลยาณมิตร ซึ่งท่านอาจารย์อนุาลัยเรียกว่าเป็นจิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงค์

พี่นักเขียนมองเห็นบทสนทนาของพวกเราที่เริ่มเป็นเนื้อเดียวกัน และมองเห็นความเข้าใจที่เกิดขึ้นอีกหลายระดับ รู้สึกตื่นตันใจ เรียกได้ว่า กลับมาจาก Mexico ชีวิตของพี่นักเขียนก็ก้าวไปสู่เส้นทางแห่งความเป็นไปได้เส้นใหม่โดยสิ้นเชิง

เป็นอันว่า นอกจากห้องวิทย์ฯ ของพวกเราจะไม่ได้ระเหิดเป็น Gas ไปแล้ว ยังมีการทดลองและปรากฏการณ์ใหม่ๆ เกิดขึ้นให้เราได้ศึกษาร่วมกันต่อไปอีก วันนี้เอาทะเลกับขนมมาฝากก่อน พรุ่งนี้คุยกันต่อ นะคะ มีภาพถ่ายอีกหลายร้อยภาพที่จะนำไป update ไว้ที่ gallery ที่ website : <http://www.novaanalai.com/novaanalai/Photography.html>

คุณ mead :

Texas & Mexico-Vacation

เอาเปลมาผูก.. ดูพระอาทิตย์ตกดิน.. รอฟังพีนักเขียนกันอยู่ครับ
เปิดเพลงสนุกๆ ฟังกันอีกเพลง [เด็กๆ ตามมาฟังกันครับ]
เพลงรักหนู <http://www.novaanalai.com/novaanalai...8-Requiem.html>

คุณ Little yoda : สวัสดีครับพีนักเขียน ผมก็เป็นคนหนึ่งที่กำลังติดตามอ่าน และค้นหาประสบการณ์ต่างๆ ในความฝันจากเพื่อนๆ ในห้องวิทย์ฯ นี้เหมือนกันครับ และได้ซื้อหนังสือมาอ่านแล้วเล่มหนึ่ง “เรื่องธรรมชาติของชาติภพ” เพิ่งอ่านได้ประมาณครึ่งเล่มครับ มีคำถามอยากจะถามพีนักเขียนดังนี้

1. เราจะสามารถติดต่อสื่อสารกับตัวตนของเราในมิติอื่นๆ ทุกๆ ตัวตน ที่เป็นของเราพร้อมๆ กัน ที่เดียวจะได้หรือเปล่า ด้วยประสาทสัมผัสที่หก?

2. คนที่บรรลอรหันธ์

- จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมมิติในอดีต-อนาคต จะบรรลอรหันธ์ไปกับคนๆ นั้นหรือเปล่า?
- จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงคในปัจจุบัณชาติจะบรรลอรหันธ์ไปกับคนๆ นั้นหรือเปล่า?
- จิตวิญญาณ (เสมือน) ร่วมร่างแต่ต่างมิติ จะบรรลอรหันธ์ไปกับคนๆ นั้นหรือเปล่า?

ขอความรู้เท่านี้ก่อน... ขอขอบคุณครับ

Nova Analai : 1. เราจะสามารถติดต่อสื่อสารกับตัวตนของเราในมิติอื่นๆ ทุกๆ ตัวตนที่เป็นของเราพร้อมๆ กัน ที่เดียวจะได้หรือเปล่า ด้วยประสาทสัมผัสที่หก?

การรู้เห็นด้วยประสาทสัมผัสที่หก เป็นไปนอกเหนือกฎเกณฑ์ของช่องว่าง-ระยะทางและกาลเวลา อยู่แล้วอย่างเป็นธรรมชาติคะ ซึ่งหมายความว่า การติดต่อสื่อสารกับตัวตนของเราในมิติอื่นๆ ทุกตัวตน เป็นไปอย่างจับปล้นพร้อมกันหมดเป็นปัจจุบัน

ก่อนอื่นเราต้องตั้งใจให้แน่วแน่เสียก่อนว่า เราต้องการรู้เห็นตัวตนต่างมิติเหล่านั้นเพื่ออะไร เพราะตามธรรมชาติแล้ว จิตวิญญาณของเราไปชะงักดูตัวตนเหล่านั้นน้อยอยู่แล้วอย่างไรจุดหมาย ดังนั้น**หากเรามีจุดหมายหรือมีวัตถุประสงค์ที่แน่นอน การไปรู้เห็นตัวตนต่างมิติอื่นๆ จะเป็นประโยชน์กับเรามากกว่าการเที่ยวไปอย่างสะเปะสะปะ**

ตามประสบการณ์แล้ว พี่นักเขียนจะต้องการรู้เกี่ยวกับตัวตนต่างมิติของตนเองเมื่อ :

- 1. ต้องการรู้เห็นความเป็นไปได้ในอนาคต** ซึ่งจะช่วยให้เราทำการตัดสินใจสำคัญในปัจจุบันได้
- 2. ต้องการถ่ายทอดความรู้และทักษะบางอย่างจากตัวตนหนึ่งๆ มาสู่ตัวตนยามตื่นในปัจจุบัน** เพื่อร่นระยะเวลาในการเรียนรู้ และการทำบางสิ่งบางอย่างที่ไม่เคยทำหรือทำไม่ได้ดีให้เป็นผลสำเร็จ

การรู้เห็นตัวตนต่างมิติเป็นไปในความฝันก็ดี ในยามตื่นที่เรากำลังเข้าภวังค์สมาธิก็ดี หรือในภวังค์ที่เสมือนฝันกลางวันก็ดี เราได้รู้-ได้เห็นอย่างจับพละนพร้อมกันหลายตัวตน แต่เมื่อเรากลับมาสู่สภาวะยามตื่นพร้อมด้วยสติสัมปชัญญะยามตื่น อย่างมากที่เราจะจำได้ก็คือ ระลึกได้ทีละเรื่อง ทีละตัวตน โดยระลึกได้เกี่ยวกับตัวตนที่โดดเด่นกว่าตัวตนอื่นๆ หรือระลึกได้เพียง 2-3 เรื่อง 2-3 ตัวตนที่คล้องจองกับความอยากรู้หรือความสนใจของเรา เช่นเดียวกันกับที่เราจำความฝันได้เสมือนว่า เรื่องราวต่างๆ ดำเนินไปที่ละเรื่องไม่ปะติดปะต่อกัน

ระบบประสาทของเราดำเนินไปตามเส้นทางแห่งกาลเวลา เช่นเดียวกับการเดินของหัวใจที่เป็นจังหวะหรือลมหายใจที่เป็นจังหวะต่อเนื่องเป็นเส้นตรงตามกาลเวลา แต่ประสาทสัมผัสที่หกก้าวข้ามจังหวะเหล่านี้ไปทั้งหมด แม้จะรับรู้มาอย่างจับพละนพร้อมกันหมด แต่ก็มา re-run หรือ เล่นเทปใหม่ในระบบความจำของเราตามเส้นทางแห่งกาลเวลาตามเดิม

สิ่งที่จะช่วยให้เราก้าวข้ามข้อจำกัดของการเวลาได้คือ เมื่อรับรู้หลายสิ่งหลายอย่างมาแล้ว ต้องไม่พยายามนำมันมาลำดับตามเส้นทางแห่งกาลเวลา แต่ให้รับเป็นภาพรวม

ยกตัวอย่างจากประสบการณ์นะคะ พี่นักเขียนต้องการขายบ้านทางเมืองไทย และมาซื้อบ้านใหม่ที่อเมริกา เมื่อฝัน-รู้เห็นตัวตนของเราเดินอยู่ในบ้านทางเมืองไทยซึ่งว่างเปล่า คือขนย้ายของออกไปแล้วก่อนหน้าที่บ้านจะขายได้ เห็นนายหน้าพาฝรั่งเดินเข้ามาในบ้านที่ว่าเปล่า ฝรั่งไม่สวมรองเท้า (เหมือนเจ้าของบ้านคนไทย) และก็ฝันเห็นอีกตัวตนหนึ่งดำเนินชีวิตอยู่ในบ้านใหม่ที่อเมริกา และก็ฝันเห็นการปิดไฟ ปิดบ้านหลังเก่าในเมืองไทย

ถ้าเราคิดตามเส้นทางแห่งกาลเวลาอย่างเป็นเหตุ-เป็นผล สิ่งที่คนส่วนมากจะทำการลำดับคือ

1. ขายบ้านทางเมืองไทยก่อนเป็นครั้งแรก
2. ซื้อบ้านใหม่ที่อเมริกา
3. pack แล้ว ship ของไปอเมริกา

แต่ภาพทั้งหมดที่เห็น เป็นภาพรวมเสมอ ซึ่งบอกให้เรา รู้ ผลลัพธ์จะเป็นสิ่งที่ครบหรือเต็มภาพคือให้เห็นทั้งหมดว่ามีความเป็นไปได้อยู่ข้างหน้าแล้ว พี่นักเขียนกลับทำดังนี้คือ

1. ให้สามีซึ่งอยู่ทางอเมริกาซื้อบ้านใหม่ แม้ว่าจะมีแค่เงินสด - แล้วถ้าหากบ้านทางเมืองไทยขายไม่ได้ไปอีกหลายปีก็แย่นะ
2. ตัวพี่นักเขียนอยู่ทางเมืองไทยก็จัดการ pack แล้ว ship ของไป อเมริกา
3. ทิ้งบ้านทางเมืองไทยให้นายหน้าขายให้

ลำดับเหล่านี้ไร้เหตุผลมากๆ ไซ้ใหม่คะ **แต่เมื่อเรารู้เห็นด้วยประสาทสัมผัสทั้งหก มันรู้รอบรู้หมดในภาพรวม** เราเพียงแต่จะต้องหัดที่จะไว้วางใจและเชื่อถือความรู้เหล่านี้ ห้ามกังวล ห้ามคิดว่า จะเกิดอะไรขึ้น-ถ้าหากว่า... แล้วตามด้วยจินตนาการในแง่ลบ เพราะความกังวลและความไม่เชื่อถือของเราจะเปลี่ยนความเป็นไปได้ทั้งหมด ให้กลายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้และล้มเหลว

เมื่อเชื่อถือในความรู้ของประสาทสัมผัสที่หก มันมักทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างกลายเป็นง่ายดาย เพราะเมื่อสามีของพี่นักเขียนซื้อบ้านใหม่แล้ว พี่นักเขียนก็บินปร้อกลับมานอนคอยที่บ้านใหม่

ซึ่งว่าง ทำให้สะดวกต่อการทาสี ตกแต่งใหม่หมดทั้งหลัง ระหว่างนั้นนายหน้าก็ขายบ้านทางเมืองไทยได้สำเร็จ ก่อนที่เฟอร์นิเจอร์ ship ออกมาจากเมืองไทยด้วยซ้ำ จากนั้นของทั้งหมดก็มาถึง เข้าที่พอดีเมื่อทาสีและตกแต่งภายในบ้านใหม่เสร็จ

ถ้าไม่เชื่อสิ่งที่รู้เห็น สามีของพี่นักเขียนหรือตัวเองคงต้องบินไป-มาหลายเที่ยว เพื่อกลับไป pack และ ship ของที่หลัง ซึ่งทำให้สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายมากยิ่งขึ้นไปอีก

การรู้เห็นตัวตนในลักษณะที่พี่นักเขียนยกตัวอย่างจากประสบการณ์มาแล้วให้ฟังนี้ ใช้ประโยชน์ได้ในกรณีที่เราต้องการทราบเกี่ยวกับเหตุการณ์ในอนาคต ความเป็นไปได้ และจำเป็นต้องตัดสินใจในสิ่งที่สำคัญ **แต่หาสิ่งที่สนับสนุนยามตื่นไม่ได้**

พี่นักเขียนจะเข้านอนด้วยการ**ตั้งจิตขอฝันเห็นความเป็นไปได้ในแง่บวก** ขอเห็นความเป็นไปได้ที่**ดีที่สุดสำหรับสถานการณ์ปัจจุบัน** และมักจะตั้งจิตว่า เมื่อเห็นแล้วขอให้จิตแน่วแน่ ยามตื่นขอให้เอาความรู้ที่ได้มาใช้ตัดสินใจได้ถูกโดยปราศจากความลังเลสงสัย

เหตุที่ขอเห็นแต่ความเป็นไปได้ในแง่บวก เพราะเชื่อในคำสอนของท่านอาจารย์อนุาลัยที่ว่า **“เธอทั้งหลายสร้างโลกแห่งความเป็นจริงด้วยความเชื่อของตนเอง”** ดังนั้นเราจะขอเป็นความเป็นไปได้ในแง่ลบ**ทำไม?** เมื่อเราไม่จดจ่อ และตั้งจิตว่า ฉันจะขอก้าวไปสู่เส้นทางชีวิตใหม่ เราเลือกได้ด้วยความเชื่อของเราว่า มันต้องเป็นเส้นทางที่ดีกว่าเดิม

หากคุณ Little Yoda ต้องการรู้เห็นตัวตนอื่นๆ ในมิติอื่นๆ เพื่อรับถ่ายทอดเอาความรู้และทักษะจากตัวตนเหล่านั้นมา สิ่งที่ต้องทำคือ ต้องตั้งจิตว่า เราต้องการความรู้และทักษะจำเพาะหนึ่งๆ ในยามตื่นเราต้องชวนชวายก่อน ยกตัวอย่างจากประสบการณ์นะคะ

เมื่อพี่นักเขียนต้องการวาดภาพ paint ต้องการวาดภาพอย่างมีฝีมือ ไม่ใช่วาดแค่เล่นๆ คืออยากวาดได้ดีพอที่จะได้ลงหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ นึกคิด ฝัน และจินตนาการถึงความเป็นไปได้ที่ปรารถนา อ่านคอลัมน์ที่เขาสัมภาษณ์ศิลปินอื่นๆ ลงหน้าหนึ่งแล้วยิ้มกับตัวเองว่า ลักวันหนึ่งเราอยากปรากฏบนหน้าหนังสือพิมพ์ เช่นนั้นบ้างเพื่อให้สามีและลูกๆ ของเราภูมิใจในตัวเรา (ฟังดูไร้เหตุผลนะคะเพราะตอนที่ยิ้มยัง paint ไม่เป็นเลย)

ยามตื่นชวนชวาย อ่านหนังสือ หาอุปกรณ์มาหัดวาดภาพระบายสี ล้มเหลวก็ไม่โกรธ เพราะเชื่อว่าหากตัวตนที่เป็นศิลปินพบเมื่อไร เราจะทำได้ล้มความปรารถนาโดยไม่ต้องหัดไปอีกหลายปี

เมื่อลงมือทำตามเจตนาแล้ว แม้จะไม่ได้ผลตามความคาดหวัง ก็ให้ตั้งจิตด้วยความรู้ที่ว่า **แรงบันดาลใจที่เรามี** ในกรณีของพี่นักเขียนคือ มีแรงบันดาลใจอยากเป็นศิลปินนี้ **เกิดจากการที่เรามีตัวตนต่างมิติของเราเป็นศิลปินอยู่ และตามธรรมชาติของจิตวิญญาณแล้ว** เราไปถ่ายทอดเอาความรู้และทักษะเหล่านั้นมาได้เสมอ

ตั้งจิตก่อนนอนให้แน่วแน่ว่า เราจะขอฝันเพื่อรู้เห็นตัวตนดังกล่าว และต้องการถ่ายทอดความรู้และทักษะมาเป็นของเรา

ฟังดูว่าจะให้ฝันนั้นยาก แต่จะถ่ายทอดมานั้นง่ายจนเหลือเชื่อใช่ไหมคะ?

ให้เชื่อถือว่า **สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงธรรมชาติ** เราเติบโตขึ้นมา หัดมองเห็น หัดพูด หัดเดิน หัดรับประทานอาหาร ก็ด้วยวิธีการเดียวกันนี้แหละ เพียงแต่เล็กๆ ไม่ได้ตั้งคำถามว่า เขาจะเดินได้หรือ เขาจะพูดได้หรือ เขาเพียงแต่ถ่ายทอดและนำความรู้และทักษะเหล่านั้นมา แล้วก็ใช้การเลย

เราทั้งหลายก็ทำได้เช่นนั้นจริงๆ ถ้ารับความรู้และทักษะทุกชนิดที่เราปรารถนาจะมี จะได้ จะทำ

2. คนที่บรรลอรหัตต์

- จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมมิติในอดีต-อนาคต จะบรรลอรหัตต์ไปกับคนๆ นั้นหรือเปล่า?
- จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงค์ในปัจจุบันชาติจะบรรลอรหัตต์ไปกับคนๆ นั้นหรือเปล่า?
- จิตวิญญาณ (เสมือน) ร่วมร่างแต่ต่างมิติ จะบรรลอรหัตต์ไปกับคนๆ นั้นหรือเปล่า?

การบรรลอรหัตต์ เป็นความคิดทางศาสนาที่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ของช่องว่าง-ระยะทางและกาลเวลา ซึ่งหมายความว่า **คนจำนวนมากตีความหมายพัฒนาการของจิตวิญญาณด้วยกาลเวลา คือใช้เวลาในการบำเพ็ญ ใช้เวลาในการบรรลุความสำเร็จ** และเราก็มักมองเห็นการเป็นบุคคลตัวตนเป็นสิ่งที่แบ่งแยก มีการเป็นเรา-เขา หากคนหนึ่งบรรลุผลสำเร็จ เราก็มักเปรียบเทียบว่า บุคคลนั้นๆ สูงกว่าอีกคนหนึ่ง เป็นต้น

จิตวิญญาณปราศจากขอบเขต และปราศจากปริมาตร ปราศจากปริมาณ ปราศจากหน่วยนับ

จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมมิติในอดีต-อนาคต แม้จะเป็นจิตวิญญาณส่วนที่เป็นบรรพบุรุษของเรา ก็ไม่ได้หมายความว่า เคยเป็น แล้วกลายมาเป็นของเรา หากแต่ว่าเป็นไปพร้อมๆ กันในปัจจุบัน

จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงค์ในปัจจุบันชาติ แม้จะเป็นจิตวิญญาณส่วนที่เป็นของพ่อแม่ คนรัก เพื่อน ลูก ศัตรู หรือคนแปลกหน้า ก็ไม่ได้เป็นไปอย่างแบ่งแยกจากตัวตนของเรา

จิตวิญญาณ (เสมือน) ร่วมร่างแต่ต่างมิติ แม้จะเป็นจิตวิญญาณที่เสมือนไม่ได้อยู่ร่วมโลกกับเรา ในกาลเวลานี้ แต่ก็มีชีวิตอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไป เป็นส่วนหนึ่งของเราเสมอ

สำหรับพี่น้องเขียน ท่านอาจารย์อานาลัยคือจิตวิญญาณ (เสมือน) ร่วมร่างแต่ต่างมิติที่พี่น้องเขียนรู้จัก รับถ่ายทอดและติดต่อสื่อสารอยู่เสมอ ซึ่งพวกเราทุกคนก็มีเหมือนกันไม่แตกต่างกันไปจากพี่น้องเขียน เพียงแต่ที่เราแต่ละคนจะมีชื่อให้ท่านว่าอย่างไรเท่านั้น ที่แตกต่างกันไปตามความหมายและมุมมองส่วนบุคคล

จิตวิญญาณจากทั้ง 3 แหล่งข้อมูลถ่ายทอดแลกเปลี่ยนและประสานกับเป็นระบบเครือข่ายเหมือนลมหายใจเข้าออกที่ปราศจากเจ้าของ เราจึงไม่อาจกล่าวได้ว่า ลมหายใจส่วนหนึ่งบริสุทธิ์และบรรลุภาวะหนึ่งๆ อันเป็นเลิศ และทำให้ทุกร่างที่หายใจเอาลมหายใจส่วนนั้นเข้าไปจะบรรลุความเป็นเลิศนั้นตามไปด้วย **เพราะการแบ่งแยกแบบเด็ดขาดด้วยการแปลงสภาวะนั้นไม่มีอยู่จริง**

จิตวิญญาณคือความรู้ ความรู้คือจิตวิญญาณ ท่านอาจารย์อานาลัยกล่าวว่าเป้าหมายสูงสุดของจิตวิญญาณคือ การเปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้

ดังนั้นจึงไม่มีจิตวิญญาณส่วนใดที่เมื่อแปลงสถานะเป็นความรู้อันบริสุทธิ์แล้ว จะแบ่งแยกออกไปอย่างโดดเดี่ยวจากจิตวิญญาณทั้งหมดซึ่งประสานกันเป็นระบบเครือข่ายหากแต่จะยังคงอยู่ในระบบและให้การสนับสนุนเพื่อให้กระบวนการเปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้ดำเนินต่อไป

พื่อนักเขียนเข้าใจว่า การแบ่งแยกทั้งหลายทั้งทางโลกและทางจิตวิญญาณ เป็นความคิดอันจำกัดที่มนุษย์เราตั้งขึ้น เช่น แยกคนดีออกจากคนชั่ว เอาคนไม่ดีใส่คุก เอาคนดีไว้นอกคุก

หากเรามองให้ลึกซึ้งกว่านั้น คนในคุก ไม่ใช่คนเลวบริสุทธิ์ และคนนอกคุกก็ไม่ใช่คนดีบริสุทธิ์ ไม่ว่าเราจะแบ่งแยกอย่างไรตามความเชื่อ ธรรมชาติที่แท้จริงก็คือ มนุษย์ในร่างกายเนื้อหนัง พร้อมด้วยจิตวิญญาณอันเป็นความรู้สึกนึกคิดของเราทุกคนสมมติอันเป็นไปได้อยู่ในตัวด้วยกันทุกคน

เรามีสังคมที่ทำให้คนปะปนกันเพื่อการแลกเปลี่ยนสนับสนุนและเกื้อกูลซึ่งกันและกัน ไม่ใช่แข่งขันเพื่อแบ่งแยก และคนที่ดีกว่าก็แตกตัวออกไปอย่างถาวร หากแต่ว่าสังคมโลกต้องการคนที่ดีกว่า มีความรู้ความสามารถเหนือกว่า เพื่อสนับสนุนเกื้อกูลผู้ที่ด้อยกว่าให้พัฒนาขึ้นไปเรื่อยๆ หากคนในสังคมเมื่อได้ดีแล้ว ต่างก็แยกตัวออกไปอย่างถาวรเรื่อยๆ สังคมส่วนที่ประกอบด้วยผู้ที่ด้อยกว่าจะเหลืออะไร? และความก้าวหน้าจะมาจากไหนหากไร้การสนับสนุนจากผู้ที่มีความรู้ความสามารถสูงกว่า?

ในสถานะของจิตวิญญาณซึ่งเป็นระบบเครือข่ายที่ผูกพันลึกซึ้งยิ่งกว่าสถานะทางกายภาพอย่างเปรียบเทียบไม่ได้แล้ว การบรรลุไปสู่ความเป็นเลิศของจิตวิญญาณส่วนหนึ่งๆ คือการเปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้ จึงเป็นไปเพื่อการสนับสนุนและเกื้อกูลส่วนอื่นๆ ที่ยังไม่ได้เปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้

ดังนั้นคำตอบสำหรับคำถามข้อนี้ จึงไม่ใช่คำตอบที่ว่า ใช่ หรือ ไม่ใช่ เท่านั้น เพราะภาวะของจิตวิญญาณไม่เคยมีการแบ่งแยก แต่ประสานกันเป็นระบบที่ไม่มีวันแยกจากกัน แต่เป็นไป หรือพัฒนาไป เพื่อสนับสนุนเกื้อกูลกันต่อไปอย่างไม่มีวันสิ้นสุด

คุณเทวารักษ์ : มีเรื่องมาถามครับ พี่นักเขียน

คือว่าเมื่อเช้ากำลังรอรถบริษัทเพื่อไปทำงานตอนเช้าแล้วเกิดมีความคิดสนุกเกี่ยวกับ อดีต ปัจจุบันและอนาคต มันเหมือนกับว่าเรากำลังเป็นนักอ่านในทีเลือกอ่านหนังสือในห้องสมุดอันกว้างใหญ่ แล้วขณะนั้นผมกำลังอ่านหนังสือในหน้าที่ 88 (ซึ่งในขณะนั้นผมกำลังมีปัจจุบันที่จัดจ้อยอยู่ในหน้าที่ 88) ซึ่งมีอดีตนั้นผมได้อ่าน 87 ไปแล้ว และอนาคตมันเหมือนมีกำหนดไว้ชัดเจนที่หน้า 89 แล้ว แต่ผมอาจจะเปลี่ยนไปอ่านหนังสือเล่มอื่นหลังจากที่ผมอ่านหน้า 88 ก็เป็นไปได้ (ซึ่งในหนังสือเล่มอื่นก็มีเนื้อหาที่กำหนดชัดเจนของมันอยู่แล้ว)

ผมพอจะเข้าใจใน อดีต อนาคต ปัจจุบันได้ถูกไหมครับ????

Nova Analia : การเปรียบเลขหน้าหนังสือกับอดีต-ปัจจุบัน-อนาคต เป็นอุปมาอุปมัยที่ชัดเจนดีมากค่ะ เพราะหนังสือทุกหน้ามีอยู่พร้อมกันหมดเป็นปัจจุบัน

แต่อย่าลืมว่า จิตวิญญาณอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์ของช่องว่าง ระยะเวลาและกาลเวลา ซึ่งหมายความว่า หากอ่านหนังสือด้วยจิตวิญญาณ สิ่งที่เป็นไปคือ แม้ว่าเราจะกำลังอ่านหนังสือหน้าที่ 88 อยู่ ตัวรู้หรือจิตวิญญาณสามารถมีความรู้ครอบคลุมหน้าอื่นๆ ของหนังสือเล่มนี้พร้อมกันหมด และเราก็เผชิญกับความเป็นจริงนี้ได้บ่อยๆ เวลาเราอ่านหนังสือเรียงไปที่ละหน้า พอไปถึงหน้าหลังๆ เราอาจสงสัยว่า เอ๊ะ! เรากำลังอ่านซ้ำหรือเคยอ่านหน้านี้แล้วหรือยังนะ ทำไมสาระนี้คุ้นยังกับเคยอ่านมาแล้ว หรือบางทีก็รู้สึกว๊าก แล้วว่าเรื่องจะต้องลงเอยอย่างนี้ แต่เรามักจะมองข้ามไป และคิดว่าปรากฏการณ์เหล่านี้เป็นเพียงความบังเอิญหรือเราเดาเรื่องได้ถูกต้องเท่านั้นเอง

คุณเทวารักษ์ : ขอถามอีก 2 เรื่องครับ

1. จิตวิญญาณเรา สถิตยอยู่ที่ อดีต ปัจจุบันและอนาคต พร้อมกันรึป่าวครับ?
(ซึ่งในตอนนั้นผมเห็นแต่ว่า สถิตยในปัจจุบัน)
2. สถิติและการจัดจ้อยของเราอยู่ที่ อดีต ปัจจุบันและอนาคต พร้อมกันได้รึป่าวครับ?
(ซึ่งในตอนนั้นผมเห็นแต่ว่า อยู่ในปัจจุบัน)

ขอบคุณครับ_/_/_

Nova Analai : 1. จิตวิญญาณของเราสถิตยอยู่พร้อมกันหมดในอดีต-ปัจจุบัน-และอนาคต ในทุกชาติภพ ทุกมิติ เพื่อเอื้ออำนวยให้การเรียนรู้อันเกิดจากการเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์เป็นไปได้สูงสุด ทำให้จิตวิญญาณเรียนรู้คุณค่าชีวิตได้อย่างถ่องแท้ ยกตัวอย่างนะคะ จิตวิญญาณของเราสถิตยอยู่ในชาติภพหนึ่งๆ มิติหนึ่งๆ โดยเป็นบุคคลตัวตนที่กำลังเผชิญกับการถูกกล่าวโทษ การถูกเอารัดเอาเปรียบ การทารุณกรรม และในปัจจุบันเราก็เป็นบุคคลตัวตนที่กำลังเผชิญกับสิ่งที่ตรงกันข้าม ประสบการณ์ที่แตกต่างกันทำให้จิตวิญญาณเรียนรู้ได้อย่างลึกซึ้งแม้ร่างกายตัวตนในปัจจุบันของเราจะจัดจ้อยได้แต่เพียงปัจจุบัน และการเป็นบุคคลตัวตนในชาติภพนี้เท่านั้น และเราก็ไม่ได้รู้ว่า เหตุใดเราจึงชื่นชมกับการได้รับการให้อภัย ชื่นชมกับการที่มีผู้ให้บางสิ่งบางอย่างกับเรา หรือการได้รับความโอบอ้อมอารีจากผู้อื่นเป็นอันมาก เราไม่ได้รู้ว่า ความชื่นชมและความพอใจเหล่านี้ เกิดจากการที่จิตวิญญาณของเราเห็นความเป็นไปในประสบการณ์ตรงกันข้ามที่ทำให้เราตระหนักในคุณค่าของสิ่งที่เราเผชิญอยู่ได้อย่างลึกซึ้ง

2. สถิติคือการจัดจ้อย่างคมชัดของจิตวิญญาณ ตามธรรมชาติแล้ว สถิติของเราสามารถจัดจ้อยได้มากกว่าหนึ่งจุด หรือจัดจ้อยได้มากกว่าเพียงแค่ปัจจุบัน แต่เนื่องจากว่าเราค้นเคยกับการรู้เห็นด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า ซึ่งบังคับให้เราดูเห็นและตอบสนองต่อสิ่งต่างๆ ในสภาพแวดล้อมได้อย่างฉับพลันในปัจจุบันเพื่อการอยู่รอดในอดีตซึ่งมนุษย์ต้องฟันฝ่ากับภัยธรรมชาติ และอันตรายจากสภาพแวดล้อม มนุษย์ใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้าเพื่อการอยู่รอด จนกระทั่งมันกลายเป็นวิธีการรู้เห็นแทบจะวิธีการเดียวที่มนุษย์จัดจ้อยหรือใช้งาน มาถึงยุคสมัยนี้ที่มนุษย์ไม่ได้จำเป็นจะต้องจัดจ้อยกับการอยู่รอดจากภัยธรรมชาติเช่นในอดีต เราสามารถที่จะหันไปให้ความสนใจและใช้ประสาทสัมผัสที่หกเพื่อรู้เห็นอดีตหรืออนาคตได้พร้อมๆ กัน

การที่เราารู้สึกว่า เราไม่สามารถรู้เห็นอดีต หรือ อนาคตได้นั้น และเรารู้เห็นได้แต่เพียงปัจจุบัน มันเป็นเพราะว่า เราเชื่อว่าเรารู้เห็นไม่ได้ และจำกัดตนเอง

แต่บ่อยครั้งที่เราอยู่ในภาวะที่เสมือนฝันกลางวัน หรือในความฝันในขณะที่นอนหลับ เราก็รู้เห็นอดีตหรืออนาคตได้ไม่น้อยกว่าปัจจุบัน หากแต่ถ้าเมื่อเราไม่มีความรู้ว่ามันเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ไปเสมออย่างเป็นธรรมชาติ เราจึงไม่เคยใส่ใจหรือรับว่ามันเป็นจริง

สถิติของเรามักจัดจ้อยกับปัจจุบันด้วยความเคยชิน แต่เราก็สามารถฝึกฝนได้ การฝึกสมาธิที่ดี การฝึกฝนที่ดี เป็นการฝึกให้เราสถิติที่จะรู้เห็นว่าจิตวิญญาณเปลี่ยนวิธีการจัดจ้อยด้วยสติสัมปชัญญะไปสู่อดีตหรืออนาคต หรือปัจจุบันอื่นๆ มิติอื่นเมื่อใด

ทั้งนี้ไม่ใช่ว่าการฝึกสมาธิหรือการฝึกฝน เป็นการฝึกเพื่อเปลี่ยนวิธีการจัดจ้อยของจิตวิญญาณด้วยสติสัมปชัญญะไปสู่อดีตหรืออนาคตนะคะ เพราะการเปลี่ยนวิธีการจัดจ้อยนั้นเป็นไปตามธรรมชาติอยู่ตลอดเวลา หากแต่ถ้าเราฝึกเพื่อที่จะให้มีสติสัมปชัญญะที่คมชัดพอที่จะรู้เห็นและติดตามได้ว่า มันไปจัดจ้อยกับอดีตหรืออนาคตอย่างไร เมื่อไร และมันเกิดขึ้นได้อย่างไร

Nova Analai : ผู้ถูกเลือก-ผู้เลือก

อ้างอิง : ข้อความของพ่่านักเขียนค่ะ...

อารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดของเราสร้างโลกและประสบการณ์ชีวิตของเราค่ะ ตัวหนังสือเป็นเพียงสัญลักษณ์เท่านั้น แต่การถ่ายทอดข้อมูลความรู้ที่แท้จริงจากนักเขียนไปสู่ผู้อ่าน เป็นการถ่ายทอดจากจิตวิญญาณไปสู่จิตวิญญาณอีกส่วนหนึ่ง นอกเหนือไปจากตัวอักษรค่ะ

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ khajornwan

ขจรวรรณคิดว่าการทำงานที่พี่ๆ น้องๆ ในห้องสนทนาได้มีโอกาสเข้ามาการศึกษาหาความรู้ทางจิตวิญญาณกับพ่่านักเขียนอาจจะเป็นเพราะว่าพวกเราต่างก็เป็นจิตวิญญาณต่างร่าง แต่ร่วมวัตถุประสงค์เดียวกัน หรืออีกนิยามที่เคยศึกษามาก็คือต่างก็มีบุญสัมพันธ์กันมา เพราะต่างก็มาจากคนละแห่ง ไม่รู้จักกัน ไม่เคยเห็นหน้ากันแต่ต่างก็ส่งอารมณ์ด้านบวกให้แก่กัน และเชื่อว่าทุกคนต่างก็สะสมความรู้ ความสามารถทางจิตวิญญาณกันมาพอสมควร จึงสนใจที่จะศึกษาความรู้ทางจิตวิญญาณ เพื่อต่อยอดต่อไป

จะสังเกตว่าบางคนหากเราพูดคุยเรื่องราวเกี่ยวกับจิตวิญญาณ หลายคนจะปฏิเสธทันทีที่ฟังๆ ที่ยังไม่เคยศึกษา มาก่อน และเข้าใจว่าเป็นเรื่องของสิ่งลึกลับ ไกลตัว หรือคิดว่าเป็นเรื่องมงาย ทั้งๆ ที่ตัวเองก็กำลังใช้จิตวิญญาณของตัวเองปฏิเสธจิตวิญญาณของตัวเองอยู่

ขจรวรรณ เชื่ออย่างหนึ่งว่าพ่่านักเขียนกำลังพยายามปรับคลื่นความถี่ของแต่ละคน ให้มาอยู่ในช่องความถี่เดียวกัน ถึงแม้ว่าในวันนี้พวกเราจะไม่รู้ว่าวัตถุประสงค์ของพวกเราคืออะไร แต่ก็โปรดเตรียมใจไว้เถอะว่าวันหนึ่งพวกเราอาจจะมีภาระหน้าที่บางอย่างร่วมกันก็เป็นได้

สำหรับวันนี้ก็อยากจะทำคำสอนของอาจารย์ท่านหนึ่งมาให้ พี่ๆ น้องๆ ในห้องสนทนาได้ลองอ่านกันเล่นๆ ไม่ต้องซีเรียสนะคะ

“สิ่งศักดิ์สิทธิ์สูงสุดทรงไว้เนื้อเชื่อใจเฉพาะแต่บุคคลที่พระองค์ได้ทรงเลือกแล้วเท่านั้น พระองค์มิได้ทรงมอบภารกิจให้แก่ใครๆ ก็ได้ พระองค์จะทรงมอบภารกิจอันยิ่งใหญ่แก่พวกคุณ ซึ่งเป็นผู้ที่พระองค์ได้เลือกไว้ ดังนั้นพวกคุณจึงควรที่จะภาคภูมิใจว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์สูงสุด ได้ทรงเลือกพวกคุณ อย่างไรก็ตามในขณะที่พวกคุณก็ควรจะได้ทุ่มเทความพยายามอย่างหนัก ในการปฏิบัติภารกิจที่ได้ทรงมอบหมายให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีสมกับที่ได้ทรงไว้วางใจ

เมื่อพวกคุณบรรลุถึงซึ่งปัญญาและความรู้แจ้ง พวกคุณก็จะได้รับคำตอบไปทุกๆ เรื่องโดยทันที มิใช่เฉพาะแต่เรื่องนี้เท่านั้น”

เมื่อท่านอาจารย์อานาลัยกล่าวว่า จิตวิญญาณคือความรู้ และ ความรู้คือจิตวิญญาณ การมาถือกำเนิดเป็นบุคคลตัวตนของเรา จึงเป็นการมาถือกำเนิดจากฐานข้อมูลความรู้สามแหล่งด้วยกัน อันได้แก่ :

1. จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมมิติในอดีต-อนาคต ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเรา
2. จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงค์ในปัจจุบันชาติ ซึ่งอาจเป็นคนรัก คนใกล้ชิดหรือแม่แต่ศัตรูของเรา
3. จิตวิญญาณ (เสมือน) ร่วมร่างแต่ต่างมิติ ในอดีต-ปัจจุบัน-อนาคต ซึ่งเป็นตัวตนของเราบนเส้นทางแห่งความเป็นไปได้อันเป็นอนันต์

หลายๆ คนที่เริ่มเข้าใจการเป็นบุคคลตัวตนของเราได้กว้างขึ้น มักจะยอมรับได้ไม่ยากว่า เรามีจิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงค์ในปัจจุบันชาติ และการยอมรับของเราก็ทำให้เราหาพวกเขาพบได้โดยง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากพวกเขามีความเชื่อคล่องจองกับเรา หรือสนใจใฝ่รู้ในสิ่งเดียวกับเรา เราก็จะพบและรู้ว่าใช่-ได้อย่างมั่นใจ

การเรียนรู้ถึงแหล่งที่มา ลู่การมาถือกำเนิดเป็นบุคคลตัวตนนี้ ทำให้เราสามารถมองเห็นการเป็นตัวตนของเราได้กว้างขึ้นจากเดิมก็จริง แต่เรายังจะจำกัดตนเองให้อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ของช่องว่าง-ระยะทางและกาลเวลาด้วยการยอมรับหรือมองหาสิ่งที่เราคิดว่าเราจะหาพบได้ง่าย คือ มองหาจิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงค์ในปัจจุบันชาติ เพราะมันดูเสมือนว่า แทบจะเป็นบุคคลตัวตนประเภทเดียวที่เราจะ**หาพบได้ในปัจจุบัน**

หากเราพิจารณาบุคลิกภาพของคนใกล้ตัว เช่นลูกหลานของเรา เราจะมองเห็นจิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมมิติในอดีต-อนาคต ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเรา ในลูกหลานของเราได้ไม่ยาก และหากเรามองย้อนดูตนเอง เราก็จะพบบุคลิกภาพของบรรพบุรุษของเราได้ไม่น้อยไปกว่าที่เราพบเห็นในลูกหลาน แต่เรายังเรียกคุณสมบัติเหล่านี้เป็นภาวะทางกายภาพว่า ลักษณะทางกรรมพันธุ์ เรามักจะไม่พูดว่า **จิตวิญญาณส่วนหนึ่งของคุณอยู่ในลูกหลานของเรา หรือกล่าวว่า จิตวิญญาณส่วนหนึ่งของคุณพ่ออยู่ในตัวฉัน** เป็นต้น

หากเราพิจารณาบุคลิกภาพและความสามารถ หรือรูปลักษณ์ของตัวเอง เมื่อ 10 ปีก่อนนี้ เมื่อ 10 เดือนก่อนนี้ หรือแม้แต่ 10 วันที่แล้ว เราก็จะพบความแตกต่างไม่มากนักน้อยในตนเอง บางคนบอกว่าเคยชอบดื่ม อยู่ๆ ก็เลิกดื่มโดยไม่รู้สาเหตุ บางคนเลิกบุหรี่โดยไม่ได้ถูกบังคับ และในทางกลับกันคนไม่เคยดื่มไม่เคยสูบบุหรี่ก็กลับหันมาดื่มหรือสูบบุหรี่ บางคนก็อ้วนหรือผอมผิดตา ผมห้วน หรือผิวเปลี่ยนแปลงสภาพไปโดยสิ้นเชิง แต่เราก็ไม่เคยตระหนักว่า เราคือ จิตวิญญาณ (เสมือน) ร่วมร่างแต่ต่างมิติ ในอดีต-ปัจจุบัน-อนาคต หรือกลายเป็นบุคคลบนเส้นทางแห่งความเป็นไปได้เส้นทางอื่นๆ ที่แตกต่างไป เรียกได้ว่า **เราเป็นบุคคลตัวตนบนเส้นทางแห่งความเป็นไปได้เส้นทางใหม่ไปเรื่อยๆ อย่างไม่มีวันจบสิ้น**

การยอมรับการเป็นบุคคลตัวตน จากการศึกษาข้อมูลความรู้ผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า เป็นการทำให้จิตวิญญาณขยายตัวหรือแปลงสภาวะได้ในระดับหนึ่ง แต่ก็ไม่ถาวรหากความเชื่อของเรายังไม่เปลี่ยนเป็นความรู้

แต่การยอมรับการเป็นบุคคลตัวตนจากการตระหนักในความเป็นจริงอันเกิดจากการรู้เห็นหรือรับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสที่หก เป็นการทำให้จิตวิญญาณขยายตัวได้ในอีกระดับหนึ่ง ซึ่งเป็นระดับที่เรียกได้ว่า แปลงสภาวะผู้รู้หรือแปลงสภาวะของจิตวิญญาณไปด้วยอย่างถาวร

เมื่อมนุษย์แยกตนเองออกจากจิตวิญญาณ และระบุความเป็นมนุษย์ว่าเป็นร่างกายเนื้อหนัง และระบุความเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ว่าเป็นจิตวิญญาณหรือสิ่งที่จับต้องไม่ได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า มนุษย์ก็กำหนดภาวะที่นอกเหนือการรู้เห็นและเป็นไปด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้าว่าเป็น **การถูกสิ่งศักดิ์สิทธิ์เลือก** แต่แท้จริง-การถูกสิ่งศักดิ์สิทธิ์เลือก-เป็นเพียงภาวะที่มนุษย์กำหนดขึ้นเท่านั้น

หากเราตระหนักได้ว่า **มนุษย์คือจิตวิญญาณที่เป็นร่างกายเนื้อหนัง** เราจะพบว่า **สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายอยู่ในตัวมนุษย์ เทพ เทวดา พระเจ้า อยู่ในตัวมนุษย์**

ความหมายที่แท้จริงของคำว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์สูงสุดได้เลือกเธอ จึงมีความเป็นจริงเมื่อมันหมายความว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์สูงสุดได้เลือกเธอทุกคนเสมอเหมือนกันหมด โดยปราศจากข้อยกเว้นและปราศจากเงื่อนไข เสมือนพ่อแม่ที่รักลูกและเลือกที่จะให้ลูกทุกคนเสมอเหมือนกันหมดโดยปราศจากข้อยกเว้นและเงื่อนไข

ผู้ที่รู้สึกตนเองว่าเป็น**ผู้ถูกเลือก** ในส่วนลึกแล้ว—เราจะพบความเป็นจริงอีกข้อหนึ่งว่า—**เราคือผู้เลือกด้วยเช่นกัน**

และผู้ที่รู้สึกตนเองว่า **เป็นผู้ที่ไม่ได้ถูกเลือก** ในส่วนลึกแล้ว—เราจะพบความเป็นจริงอีกข้อหนึ่งว่า—**เราเลือกที่จะเป็นเช่นนั้น**

พวกเราในที่นี้อาจมองเห็นความเป็นจริงที่พ่อกเขียนกล่าวถึงนี้ได้จากประสบการณ์ที่ว่า เมื่อเราพยายามที่จะติดต่อสื่อสารหรือถ่ายทอดข้อมูลความรู้ที่เราเห็นว่ามีคุณค่าต่อจิตวิญญาณให้กับคนบางคนที่เรามีสัมพันธภาพด้วย เราจะพบว่า บางคนรับอย่างแทบจะตาไม่กระพริบ และเราก็ไม่ต้องใช้ความพยายามที่จะถ่ายทอดอะไรให้เขาเลย เพราะเขาจะกลายเป็นเสมือนฟองน้ำที่ดูดซับทุกสิ่งทุกอย่างที่เราถ่ายทอดให้อย่างเต็มใจ และบ่อยครั้งเราให้ข้อมูลความรู้เขาเพียงนิดเดียว เขาก็จะเข้าใจได้ลุ่มลึกแตกฉานไปเป็นอันมากด้วยตนเอง และให้ความรู้แก่เรากลับมาด้วยเช่นกัน เช่นเดียวกับที่กำลังเป็นไปในห้องวิทย์ฯ ของเราอยู่ในขณะนี้

ในขณะที่เดียวกันเราก็จะพบกับคนบางพวกที่เป็นชาเต็มถ้ว และมองเห็นสิ่งที่เราพยายามถ่ายทอดให้เป็นเรื่องไกลตัว หรือบางคนก็ปฏิเสธและไม่ให้ความสำคัญกับสาระเหล่านี้เลย แต่ในที่สุดพวกเขาก็จะแสวงหาความรู้ไม่วันใดก็วันหนึ่งตามวิถีทางอันเป็นเอกลักษณ์ของเขา

หลายคนรู้สึกและตระหนักได้ถึงแรงดึงดูดที่ทำให้เราทั้งหลายมาร่วมแสวงหาความรู้กัน ณ ห้องวิทย์ฯ นี้ และสัมผัสได้ถึงความอบอุ่น ความรักที่นอกเหนืออารมณ์รักทางโลก แต่เป็นอารมณ์รักในความรู้ที่เราให้กันและกันอย่างปราศจากข้อแม้หรือเงื่อนไข ผู้ที่สัมผัสได้ถึงอารมณ์รักในความรู้นี้ จะพบว่าความเป็นระบบเครือข่ายของจิตวิญญาณเป็นหนทางเดียวที่ทำให้อารมณ์รักในความรู้นี้มีพลังเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อย่างไม่จีจาง แต่ในขณะที่เดียวกันเราก็จะพบเห็นได้เช่นกันว่า ผู้ที่ไม่สามารถสัมผัสได้ถึงอารมณ์รักในความรู้ จะแสวงหาอารมณ์นั้นต่อไปเสมือนเมล็ดข้าวลีด้าในนิทานเรื่องน้ำค้างกับเมล็ดข้าว

ไม่ว่าเขาจะรับหรือปฏิเสธสิ่งที่เราเห็นว่ามีคุณค่าต่อจิตวิญญาณเพียงใด หรือพอใจที่จะแสวงหาตามลำพังด้วยตนเอง ด้วยการสร้างห้องนาแห่งใหม่ที่ทำให้เขารู้สึกว่ามีพลังอำนาจที่จะควบคุมสภาพแวดล้อมนั้นได้ดีขึ้น พ่อกเขียนเชื่อว่า เขาต่างก็เป็นจิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงค์ของเราในปัจจุบันชาติด้วยกันทั้งนั้น เพราะเป้าหมายสูงสุดของจิตวิญญาณของเขาไม่ได้แตกต่างไปจากเราเลย เพียงแต่ไปตามเส้นทางแห่งกาลเวลาที่เรารู้จัก ณ วันนี้ เขาไม่ได้หันเหมาสู่เส้นทางแห่งความเป็นไปได้ที่ตัดกันกับเรา เสมือนเมล็ดข้าวลีด้าที่ปรารถนาจะเผชิญกับการผจญภัยที่ต่างไปจากเมล็ดข้าวลีด้าของในท้องนาเดียวกัน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเมล็ดข้าวลีด้านั้นจะไม่มีวันงอกงาม แม้อาจจะดำก็เพียงแคเปลือกนอก เนื้อในแล้วก็ไม่ต่างกัน กล่าวได้ว่า เมล็ดข้าวทุกลีด้า ทุกเมล็ดได้รับพรให้เจริญงอกงามเป็นต้นข้าวอย่างดีที่สุดในทุกชาติอันเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง คำว่าเร็วหรือช้า ได้หรือยังไม่ได้ ก่อนหรือหลัง เป็นความจริงก็แต่เพียงเมื่อมันอยู่บนเส้นทางแห่งกาลเวลาเท่านั้น คนบางพวกจำเป็นต้องเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์และคุณค่าชีวิตด้วยการเลือกที่จะผจญภัยด้วยตนเองอย่างโดดเดี่ยวเพื่อเผชิญกับบทเรียนที่ทำให้เขาตระหนักได้ว่า ความโดดเดี่ยวไม่ใช่หนทางที่จะทำให้จิตวิญญาณพัฒนาได้อย่างกว้างไกล เพราะจิตวิญญาณประสานกันเป็นระบบเครือข่าย **การพัฒนาของจิตวิญญาณจึงเป็นการพัฒนาเป็นระบบ**

ตามประวัติศาสตร์ของโลก แม้แต่ผู้ที่สำเร็จได้ภูมิความรู้ทั้งหลายที่เหนือชั้นราวกับว่าถูกเลือกเพียงคนเดียวในยุคสมัยหนึ่งๆ ต่างก็ถ่ายทอดความรู้ให้กับคนจำนวนมากทั้งนั้น **ไม่มีท่านใดที่จากโลกไปอย่างเงียบๆ อย่างโดดเดี่ยวพร้อมกับความรู้ทั้งหมดเลยแม้แต่ท่านเดียว**

Nova Analai : ฝีเท้า - paralysis (อัมพาต)- จิตตื่น - กายไม่ยอมตื่นตาม

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ Mead

ขอเล่าเรื่องสยองขวัญหน่อยครับ มีใครเคยโดนฝีเท้าบ้างครับ... คือมีเพื่อนเขาไปเช่าบ้านหลังหนึ่งกับเพื่อนๆ แลวรามค่าแหวง.. สมัยเรียนมหาวิทยาลัย แต่ไม่ได้เอาใจกันว่า ทำไม่มีฝ้ายันต์ และคาถาติดตามประตูหน้าต่างบ้าน ตกตึกก็มีเสียงผีทำคนเดิน แทบทุกคืน ก็อยู่กันมาเรื่อยๆ..

จนคืนหนึ่ง ก่อนจะเคลิ้มหลับ.. ก็มองเห็นผู้หญิงคนหนึ่งมายืนอยู่แถวกระจกเงาปลายเตียง.. เพื่อนเขาตกใจมาก จะลุกหนี แต่ก็ลุกได้ครึ่งตัวก็มีอาการหนึ่ๆ บิดตัวแล้วก็ไม่หลุดออกมา เลยถามไปว่ามาทำไม มาทำอะไรที่นี่ เขาก็บอกว่า อยากรู้เธอ หันไปดูข้างหลังสิ.. เพื่อนก็ไม่กล้าหันไปเพราะกลัวๆ ตรงนั้นมีเก้าอี้+โต๊ะเขียนแบบ (คิดว่าหันไปอาจเจออะไรแบบนี้ใกล้เข้าไปอีก) เลยล้มตัวลงนอน สวดมนต์สวดได้แต่ นะโม..ๆๆ สวดได้แค่นั้นเอง... ถึงตอนนั้นร่างกายก็ขยับไม่ได้แล้ว จึงตะโกนร้องให้เพื่อนช่วยสุดเสียง เพื่อนก็ไม่ได้ยิน จึงต้องค่อยๆ ขยับข้อนิ้วทีละข้อ ลักพักจึงไล่ลงมาได้ทั้งตัว.. ก็รีบวิ่งไปกระโดดหาเพื่อนที่นอนอยู่ใกล้ๆ กัน... จนเพื่อนอีกคนตกใจมาก

เขาเล่าว่าตอนที่นอนอยู่ ขณะครึ่งหลับครึ่งตื่น (ตื่น 80%) ตอนลุกขึ้นนั่งคล้ายจิตออกไปครึ่งร่าง แต่ไม่หลุด.. มันหนึ่ๆ แต่ความกลัวที่เกิดขึ้นตอนนั้นยิ่งกว่าในฝันมากๆ.. คือเหมือนจริงสุดๆ..

เขามาคิดดูอีกที..เขาวนน่าจะเป็นเจ้าที่.. เพราะเคยเล่นกัน ปาเค้กไปโดนเจ้าที่เข้าเมื่อไม่กี่วันก่อนหน้าครับ

อาการแบบนี้เชื่อว่าหลายๆ ท่านเคยเจอมาบ้างแล้ว.. ผมก็เคยเจอ ตัวแข็งขยับไม่ได้..แบบนี้เลยครับ แต่หลังๆ มานี้ไม่เป็นแล้ว คิดว่าจิตเราคงสั่งการอะไรไม่ได้หากตกใจและไม่มีสติ..หรือท่านใดมีคำอธิบายอื่นๆ นอกจากนี้มั๊ยครับ เล่าให้ฟังเผื่อใครมีประสบการณ์แบบกึ่งหลับกึ่งตื่น จะได้มาเล่าบ้างครับ

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ khajornwan

ขจรวรรณ ก็เคยมีประสบการณ์ด้านนี้มาเหมือนกันค่ะ คือนอนๆ อยู่ก็ตัวแข็งขึ้นมาขยับไม่ได้ จริงๆ แล้วเรากำลังหลับอยู่แต่ทำไมมองเห็นเพื่อนนอนอยู่ข้างๆ ก็ไม่รู้ พยายามเรียกให้เพื่อนมาช่วยหน่อยเขาก็ไม่ได้ยิน แต่ก็ไม่เคยเห็นว่ามิใครคนอื่นนอกจากเพื่อน และก็ไม่คิดว่าจะเป็นอาการฝีเท้าด้วย คิดว่าน่าจะเป็นเกี่ยวกับท่าทางการนอนของเราไปทำให้ระบบการทำงานของร่างกายผิดปกติหรือปล่าว? แต่ยังไงก็คงต้องรอให้ผู้รู้มาให้คำตอบค่ะ.. เพราะอาการนี้ก็หายไปนานแล้วนะค่ะ..

ประสบการณ์ที่คุณ Mead และคุณน้องขจรวรรณเล่าให้ฟัง ทำให้พ่่นักเขียนนึกถึงคำๆ หนึ่งขึ้นมา คือคำว่า **paralysis หรือการเป็นอัมพาตไปชั่วคราว** เป็นคำที่นักเรียนสมาธิชาวอเมริกันใช้อธิบายถึงภาวะที่เขา

เผชิญในขณะที่จิตรวมลงเป็นสมาธิ และเมื่อทำความเข้าใจกันโดยทั่วหน้าแล้ว ทั้งนักเรียนท่านอื่นๆ และพี่นักเขียนก็เห็นพ้องต้องกันว่า ภาวะดังกล่าวนี้ตรงกันกับภาวะที่เรามักจะเผชิญเมื่อเรารู้สึกเสมือนครึ่งหลับครึ่งตื่น คือจิตตื่นแต่ตัวไม่ยอมตื่นตาม เคลื่อนไหวไม่ได้ ส่งเสียงไม่ได้ แม้ว่าสมองจะรู้และสั่งการอย่างไร กายก็ไม่ทำตาม เป็นภาวะที่เราทั้งหลายมักจะตื่นตระหนกหรือรู้สึกสยองขวัญมาก ไม่ใช่เพียงเพราะว่า เราไม่สามารถจะควบคุมร่างกายของเราได้อย่างที่ควรจะเป็นเท่านั้น แต่บางคนยังเผชิญกับการรู้เห็นสิ่งที่ไม่น่าจะรู้จะเห็นอีกด้วย และเป็นภาวะที่เกิดขึ้นโดยที่เราไม่ได้บังคับหรือพยายามจะให้เป็นไป แต่มักเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน ไม่ได้เตรียมการมาก่อนเช่นการทำสมาธิ หรือฝึกฝน

พี่นักเขียนเผชิญกับภาวะที่ว่านี้เมื่อเดินทางไปพักแรมอยู่ ณ วัดไทยในประเทศ Canada หลายปีมาแล้ว นั่งสมาธิก่อนนอนตามปกติ พอล้มตัวลงนอน รู้สึกว่ายังไม่ทันจะหลับเลย เห็นแม่อุ้มลูกมายืนอยู่ปลายเท้าเตียง หน้าของแม่หมองคล้ำ ลูกอายุไม่ถึงขวบก็เปียกปอนดูเศร้าสร้อยน่าสงสารมาก เห็นทั้งแม่ลูกจិតก็รับเอาทันทีว่าเขาเป็นชาวฟิลิปปินส์ และเขาตายเพราะไฟไหม้บ้าน ลวดมนต์แผ่เมตตาให้เขาก็หายวับไป ไม่ทันจะหายหวาดก็เห็นผู้หญิงตัวใหญ่โตมากทะลุกำแพงเข้ามาทางหัวเตียงแล้วมานั่งทับอกเลย ผมของเขาสีน้ำตาลแดงและตาสีเขียวเข้ม พอมองเห็นก็รู้ทันทีว่าเขาเป็นชาวเยอรมัน ถามเขาว่ามาทำอะไร เขาก็ไม่ตอบเหมือนว่าไม่ได้ยินหรือไม่สนใจ แต่อาการที่เห็นคุณเธอตัวโตมากๆ พาลจะหายใจไม่ออก ขอให้เขาลุก เขาก็ไม่ยอมลุก พี่นักเขียนถอดสร้อยพระเกี้ยวไว้ในกระเป๋าทิ้งข้างหัวเตียง ขยับตัวก็ไม่ได้ มองเห็นสามีนอนหลับอยู่บนเตียงติดผนังอีกด้านหนึ่งของห้อง เรียกเขาก็ไม่ได้ ร่างกายไม่ function เลย ทำได้อย่างเดียวที่คิดได้คือ หาลมหายใจให้พบ หายใจเข้าแล้วเป่าให้ภาพหรือตัวตนที่ปรากฏอยู่นั้นปลิวหายไป ทันทีที่เป่า เขาก็วูบหายทะลุกำแพงกลับออกไป เคยทำเช่นนี้มาก่อนแล้วได้ผล แต่คราวก่อนหน้านั้นเหตุเกิดที่คอนโดตึกอากาศที่ชะอำ และคนที่มานั่งทับตัวเล็กนิดเดียวเป็นสาวไทยหุ่นบางแต่ไร้ศรัทธา เห็นแล้วสงสาร บอกเขาว่าไปต่อแบบมีหัวก็ได้ ไม่ต้องหัวขาดอย่างนี้หรือเพราะรู้ว่าเขาเป็นผู้หญิงสาวที่หน้าตาสะสวยมาก พอเป่าแล้วเขาก็มีหัว ทำผมมวยเหมือนคนโบราณแล้วก็ลุกหายวับไป ประสบการณ์ครั้งแรกได้คำอธิบายจากคนที่เป่าร่างทรงและรักษาโรคอยู่จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งพี่นักเขียนไปพบโดยตามผู้ใหญ่ที่รู้จักไปไม่กี่วันให้หลัง ทันทีที่พบร่างทรงเป็นครั้งแรกเธอก็บอกกับพี่นักเขียนว่า “หนูเคยรู้จักพี่ตอนชาติก่อนที่หนูเป็นสาวหัวขาด บ้านหนูอยู่ริมทะเลชะอำ”

เช้าวันรุ่งขึ้น ไปถวายภัตตาหารท่านเจ้าอาวาส สามีน้องพี่นักเขียนเป็นสถาปนิก เมื่อเขามองเห็นโครงสร้างของเพดานโบสถ์ เขาก็อดถามท่านไม่ได้ว่า วัดนี้ถูกสร้างขึ้นเป็นวัดของชาติใดมาก่อน เพราะรูปลักษณะไม่ใช่วัดไทย ท่านก็เล่าเรื่องประวัติความเป็นมาของวัดให้ฟังว่า ตั้งเดิมเลย วัดนี้ถูกสร้างขึ้นเป็นวัดคริสต์ของชาวฟิลิปปินส์ เพื่อจัดงานศพโดยเฉพาะ เพราะพวกเขามีธรรมเนียมปฏิบัติที่แตกต่างๆ ไปจากชาวคริสต์ในประเทศ Canada เขาจึงไปใช้สถานที่ของวัดคริสต์อื่นๆ ไม่ได้ จากนั้นก็เกิดไฟไหม้วัด เขาไม่มีตั้งค์ซ่อมเลยต้องขายต่อให้กับกลุ่มผู้นับถือศาสนาคริสต์ชาวเยอรมัน แล้วในที่สุดก็ตกมาเป็นของไทยเป็นเจ้าของที่สาม

พี่นักเขียนนั่งฟังท่านเจ้าอาวาสเล่าประวัติวัด ก็ถึงบางอ้อ แต่อดคิดไม่ได้ว่า ไหง่ถึงต้องเป็นเรา? ขอรูแบบตอนตื่นให้พระท่านเล่าให้ฟังก็พอแล้ว

มาเดี๋ยวนี้ พี่นักเขียนเข้าใจภาวะดังกล่าวนี้ได้ดีขึ้นว่า เป็นภาวะที่ประสาทสัมผัสทั้งห้าของเราหยุดทำงาน แต่สติสัมปชัญญะของเราคุ้นเคยกับการสั่งการร่างกายผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้าตามเดิม แม้เราจะรู้เห็นด้วยประสาทสัมผัสที่หก แต่เราก็มักพยายามเคลื่อนไหวหรือตอบสนองด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า ซึ่งในขณะนั้นใช้การไม่ได้ เราจึงไม่อาจจะเคลื่อนไหวหรือออกเสียงได้เลย

หากเรามีความรู้เกี่ยวกับประสาทสัมผัสภายในหรือประสาทสัมผัสที่หก แม้ว่าจะเริ่มต้นจากการอ่านข้อมูลจากหนังสือ ความฝันกับวิถีแห่งจิตวิญญาณ อย่างน้อยที่สุดเราจะเริ่มรู้จักว่า ประสาทสัมผัสที่หกของเราคืออะไร ทำงานอย่างไร เมื่อเราเผชิญกับภาวะดังกล่าวนี้ อีก กลไกของประสาทสัมผัสที่หกที่มีอยู่แล้วอย่างเป็นธรรมชาติจะถูกนำมาใช้ได้อย่างเป็นอัตโนมัติ

กลับมาจาก Mexico พี่นักเขียนรู้สึกเหนื่อยมากเพราะระหว่างที่ไปพักที่นั่นสนุกกันมากๆ นอนน้อย และตากแดดทั้งวัน กลับมาถึงบ้าน 4 ทุ่มกว่าก็นอนไม่ค่อยหลับดีเพราะ sunburn ทั้งตัวหัวจรดเท้า (ไม่น่าสงสารหรอกคะ—เพราะเข้าชายรักสนุก—ทุกซทุกคะ) พอวันรุ่งขึ้นก็เลยนอนพักตอนบ่าย ซึ่งปกติแล้วเป็นคนไม่เคยนอนกลางวันเลย

ก็เผชิญกับภาวะที่เราเรียกกันว่าผีอำนี่แหละ มีเจ้าหนูน้อยนุ่กระโปรงสีชมพูเดินเข้ามาหา แล้วชูแขนให้อุ้ม เห็นแล้วก็สงสัยว่าแม่เขาไปไหน เลยอุ้ม เด็กคนนี้ตัวโตผิดปกติ เหมือนว่าอายุเพียง 2 ขวบ แต่ตัวโตเท่าเด็ก 7 ขวบ ผมไม่มีเลยสักเส้น อุ้มขึ้นมาแล้วก็รู้ว่า เด็กคนนี้ป่วยหนักด้วยโรค Kidney Failure เข้าใจว่าภาษาไทยคงจะตรงกับโรคไตวาย

พออุ้มเขาขึ้นมา ก็ตกเข้าภาวะผีอำ กระตุกกระตักไม่ได้ หนูน้อยนั่นก็หนักเหลือเกิน พอตั้งสติได้ ก็ไม่ได้ตกใจ แต่อยากรู้ว่าจะช่วยอะไรเขาได้บ้าง ความสงสัยทำให้กลับไปจดจ่อที่ตัวเขา รู้สึกเสมือนว่าถ่ายทอดความรักให้ไปรักษาเขา ตระหนักว่าเราไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ด้วยกาย แต่เราเคลื่อนไหวได้ด้วยใจ อยากจะก่อกอบหนูน้อยคนนี้ และใช้จิตคิดเอาว่า เราสามารถเคลื่อนไหวได้เสมือนโล่ชิงช้า ให้เขานอนอยู่นอกแล้วเราก็โล่ชิงช้าก่อกอบเขาด้วยความคิด แค่คิดก็เกิดการเคลื่อนไหวที่ปรารถนา ทำให้ตระหนักว่า เออ! ประสาทสัมผัสที่หกใช้การง่ายดี แค่คิด เลยลองคิดว่าให้มันหยุด มันก็หยุดทันที ลองให้มันไหวใหม่ มันก็ไหวอีก ลองอีกหลายรอบ เป็นไปได้ดังคิด

ตัวหนูน้อยนั่นก็เบาลงเรื่อยๆ จนไร้น้ำหนัก ภาพสุดท้ายที่เห็นก่อนจะถอนออกมาจากภาวะนี้คือ เห็นดวงจันทร์สว่างอยู่ในท้องฟ้าสีน้ำเงินเข้ม แล้วมีแสงสว่างดวงเล็กๆ นับร้อยนับพันดวง เคลื่อนไหวออกจากดวงจันทร์เสมือนกับฝูงหิ่งห้อยบินออกจากดวงจันทร์พร้อมกันอย่างเชื่องช้า สวยงามมากจนไม่อยากที่จะละสายตา จับความรู้สึกขึ้นมาได้ว่า เด็กน้อยคนนั้นไม่ได้รอดตายทางกายภาพ แต่จิตวิญญาณของเขาได้ดำเนินต่อไปอย่างสง่างาม รู้สึกตื่นตันจนน้ำตาซึม เรียกได้ว่าเป็นประสบการณ์ผีอำที่ประทับใจที่สุด หากผีทั้งหลายที่มาอำเป็นเด็กๆ อย่างนี้หมด พี่นักเขียนว่าจะรับอำแล้วต่อไปนี่

คุณคีตเสวี : ผมเข้ามาอ่านในกระทู้รู้สึกสนุกกับการปฏิบัติขึ้นมาทันที เพราะวิธีการที่พี่นักเขียนแนะนำ ให้ทำสมาธิก่อนนอนและหลับไปพร้อมกับมีสติโดยฐานของจิตขณะกำลังจะหลับให้อยู่ที่หว่างคิ้วนั้น ผมรับรู้มานานมากแล้วเป็นลิบปีได้ และก็เคยฝึกมาบ้างพอสมควร มีประสบการณ์ทางจิตเกิดขึ้นหลายอย่างเช่น เมื่อสติตื่นขึ้นมากลางดึก เราสามารถเห็นสิ่งรอบตัวได้อย่างคมชัดและถูกต้องรวมทั้งสัมผัสเวสตีด้วย และยังเดินทางต่อไปที่อื่นได้ด้วย โดยเคยสังเกตดูที่เท้าพบว่าเท้าลอยเหนือพื้น แต่เพราะเหตุผลบางอย่างผมจึงพักการฝึกไปและหันไปฝึกแบบอื่นบ้าง ทั้งนี้ทราบดีว่าไม่ใช่หนทางตรงเพื่อการหลุดพ้น แต่เป็นไปเพื่อความบันเทิงทางจิตวิญญาณเหมือนที่คนทั่วไปเขาพักผ่อนกันโดยไปเที่ยวบ้างไปดูหนังบ้าง พออ่านพบว่ามีคนใช้วิธีนี้ด้วยเลยได้เวลากลับมาฝึกใหม่เมื่อคืนลองทำดูและจิตก็ตื่นขึ้นมากลางดึก แต่พบว่าสติไม่ 100 จึงไม่ได้ออกมาจากร่าง นอนหลับต่อไป เป็นอยู่ถึงสามครั้งจึงมาเข้าสู่กระบวนการฝึนอย่างมีสติตอนใกล้รุ่งอีกครั้ง ได้ความฝันที่ชัดเจนมาก เพราะก่อนนอนตั้งใจไว้ตามที่พี่นักเขียนแนะนำไว้ ตอนนี้จะได้เวลากลับมาฝึกอย่างจริงจังอีกครั้ง แต่ใครที่เป็นห่วงว่าจะออกนอกคำสอนของพระพุทธองค์นั้นไม่ต้องห่วงครับ เพราะผมก็ไม่อยากเวียนว่ายตายเกิดอีกแล้ว ผมก็เห็นชัดในภาวะจิตว่างเห็นชัดในขั้นที่ 5 ไม่สงสัยในพระรัตนไตรอีกแล้ว **ไม่หลงทางหรอกครับเอาไว้พักผ่อนทางจิตครับ**

Nova Analai : สำหรับพี่นักเขียนซึ่งเป็นนักเดินทางทั้งยามตื่น-ยามหลับ-ยามฝันนะคะ คงต้องขอออกความเห็นว่าการเดินทางทั้งทางกายภาพ จินตภาพและจิตวิญญาณ เป็นโอกาสที่ทำให้ได้เรียนรู้โลกกว้าง ทั้งโลกทางกายภาพ จินตภาพและจิตวิญญาณ หากเราไม่เกรงกลัวว่า การท่องเที่ยวโลกกว้างจะทำให้เราหลงทางและไปไม่ถึงจุดหมาย ก็คงไม่ต่างไปจากการที่เราพอใจที่จะอยู่บนเกาะเล็กๆ และคาดหวังว่าวันหนึ่งเราจะไปถึงฝั่งได้โดยปลอดภัย แต่การท่องเที่ยวกลับทำให้เราได้สัมผัสประสบการณ์ เราอาจได้เผชิญกับการเดินทางหลากหลายวิธี แม้จะเผชิญกับคลื่นลมบ้าง ขึ้นฝั่งดีบ้าง ไม่ดีบ้าง แต่ทั้งหมดก็เป็นโอกาสให้เราได้เรียนรู้ จริงไหมคะ ลักวันหนึ่งเมื่อเราสะสมประสบการณ์ได้มากพอ เราจะตระหนักได้ว่า เป้าหมายหรือชายฝั่งใด คือจุดหมายปลายทางที่ดีที่สุดเท่าที่เราเคยไปมา

คุณแก้วทิพย์ : รู้สึกซาบซึ้งกับคุณพี่นักเขียนที่อธิบายแจ่มแจ้งกระจ่างชัด ต่อคำถามของทั้ง 3 สมาชิกห้องวิทย์ฯ (คุณ Little Yoda, เทวารักษ์, Khajornwan) แก้วขอกราบขอบคุณ เพราะรู้สึกว่า แค่คลิกอนุโมทนายังไม่จุใจ ต่อความรู้ความเข้าใจที่ได้รับในวันนี้ ประสบการณ์เรื่องการขายบ้านในเมืองไทยของคุณพี่ ทำให้แก้วนึกถึงเรื่องราวของแก้วเองที่เคยตัดสินใจโดยใช้ความเชื่อภายในมากกว่าเหตุผลที่คนทั้งหลายคิดกัน เมื่อ 2-3 ปีก่อน แก้วต้องไปประชุม workshop ที่ฟลอริดา ก่อนที่จะไปช่วงนั้นมีแต่ข่าวพายุใหญ่ถล่มแถบนั้น แล้วรัฐนิวออร์ลีอันส์ก็โดนอุทกภัยไปอย่างถล่มทลาย ฟลอริดาต่อมาก็โดน แต่ไม่รุนแรงเท่า แต่กระนั้นวันที่ไปถึง (แก้วถูกหัตถานให้เลิกล้มการเดินทาง เพราะดูจะเสี่ยงมาก สำหรับการไปครั้งนี้ แต่ก็ไปด้วยความเชื่อมั่นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น) คนขับแท็กซี่ที่พาส่งโรงแรมแล้วว่า พายุฝนฟ้าตกหนักระหน่ำทุกวัน ไฟสัญญาณจราจรตามสี่แยกเสียหายหมดต่างๆ เพิ่งจะซ่อมใช้ได้วันที่แก้วไปถึง แดดก็เพิ่งเห็นวันนี้ ปรากฏว่าช่วงที่แก้วอยู่ประมาณ 7 วัน ไม่มีอะไรเกิดขึ้น แดดสว่างจ้า อากาศดีทุกวัน แม้รายงานอากาศออกทีวีรายงานทุกวันพายุที่กำลังมุ่งมาทิศทางนี้ พอบินกลับมาถึงกรุงเทพ 2-3 วัน อ่านข่าวจากเน็ตทราบ ว่า แถบนั้นเจอของจริงเข้าแล้ว ชาวเมืองไม่มีไฟฟ้าใช้ไปหลายวัน สนามบินก็ปิด คิดย้อนหลังก็เสียวเหมือนกัน ถ้าไปตกค้างที่นั่น เพราะโรงแรมที่ไปพักอยู่เกือบจะชั้นลึบกว่าๆ ขึ้นไป

ขอบอกว่ามีแรงบันดาลใจเกิดขึ้นท่วมท้นเลยคะ สำหรับคำตอบของพี่นักเขียนวันนี้

Nova Analai : ความเชื่อของเราสร้างโลกแห่งความเป็นจริงและประสบการณ์ชีวิตทั้งหมดของเรา

ประสบการณ์ของคุณน้องแก้วทิพย์ ทำให้พี่นักเขียนอยากจะขอขยายความที่ท่านอาจารย์อนาลัยกล่าวไว้ว่า **“ความเชื่อของเธอ สร้างโลกแห่งความเป็นจริงและประสบการณ์ชีวิตทั้งหมดของเธอ”**

เมื่อเราเผชิญกับประสบการณ์ที่แคล้วคลาดอย่างไม่น่าเชื่อ เช่นที่คุณน้องแก้วทิพย์เผชิญ หรือที่พี่นักเขียนวางแผนว่าจะไป Cancun, Mexico แล้วมี Hurricane Dean เข้ามา ติดตามด้วย Hurricane Felix พี่นักเขียนก็จินตนาการเห็นแต่แดดจ้าฟ้าใสตลอดเวลา ไม่ว่าจะฟังข่าวบ้างไม่ฟังบ้าง ก็เห็นแต่ภาพแดดจ้าฟ้าใส โดยตลอด ใครๆ ก็เตือนและบางคนชวนให้ล้มเลิก trip นี้

ก่อนเครื่องจะออกจาก DFW (Dallas-Fortworth) แอร์เลียส ทำให้เครื่อง delay ไปกว่าชั่วโมง ผู้คนบนเครื่องเต็มไปด้วยคนอารมณ์ดี พี่นักเขียนได้ยินคนพูดกันว่า ซ้ำเท่าไรก็คอยได้ บางคนก็บอกว่าคอยได้สำหรับ vacation สนุกที่คอยอยู่ข้างหน้า บางคนก็ลุกขึ้นเดินรำแล้วร้องว่า Cancun รอฉันหน่อยอย่าเพิ่งหนีไปไหน คนที่นั่งนิ่งๆ ไม่ยิ้มก็เริ่มหัวเราะหัวให้จนการรอดคอยเต็มไปด้วยความขบขัน เสียงหัวเราะดังมาจากทางโน้นบ้าง ทางนี้บ้างไม่ขาดสาย พี่นักเขียนบอกกับสามีว่า เทียบบินนี้ energy ดีจริงๆ เลย รับรองได้ว่าเดินทางโดยราบรื่นไร้ปัญหา ไม่มีวันเจอพายุ

แล้วในที่สุดก็ไปพัก Cancun 4 วัน แดดจ้าฟ้าใสไร้เมฆจริงๆ แม้จะเห็นยอดต้นปาล์มกุดๆ เพราะเพิ่งโดน Hurricane Dean มาหยกๆ ทำให้อดคิดไม่ได้ว่าที่ท่านอาจารย์อนาลัยกล่าวไว้ว่า มีความเป็นจริงยิ่งใหญ่กว่าที่เราตีความหมายมากนัก

พี่นักเขียนเชื่อว่า มีคนจำนวนไม่น้อยที่วางแผนเหมือนพี่นักเขียน ไปเที่ยว Cancun เหมือนกัน แต่จินตนาการเห็นภาพพายุฝน เห็นภาพความหมดสนุก และก็ต้องเผชิญกับสภาพนั้นๆ จริงๆ ทั้งนี้พี่นักเขียนไม่ได้หมายความว่า เขาไป Cancun ต่างเวลาไปจากพี่นักเขียนนะคะ แต่หมายความว่า **โลกแห่งความเป็นจริง**

หลากมิติ บนเส้นทางแห่งความเป็นไปได้มีอยู่เป็นอนันต์ ท่านอาจารย์อนาลัยยังกล่าวไว้อีกว่า เธอจดจ่อกับสิ่งใด-ได้สิ่งนั้น-ไม่มีกฎเกณฑ์อื่น คนที่จดจ่อกับพายุฝนและความหมดสนุก ก็ก้าวล่วงไปสู่เส้นทางแห่งความเป็นไปได้ อีกละเส้นหรือเรียกได้ว่าอีกละโลกหนึ่งที่แตกต่างกันไปจากพินักเขียนโดยสิ้นเชิง โลกที่จิตวิญญาณของเขาไปจดจ่อกันอยู่ Cancun ของเขาถูกพายุกระหน่ำ

ความแคล้วคลาดที่ว่าจึงไม่ได้เป็นไปเพียงระนาบเดียว มิติเดียว บนเส้นทางแห่งกาลเวลาเพียงเส้นเดียว พินักเขียนเองก็ไปเที่ยว Louisiana ช่วงที่มีข่าวว่าพายุ Hurricane Katrina เข้า แต่ก็จินตนาการเห็นความสดใสอีกเพราะอยากไปและวางแผนล่วงหน้ามานาน ลูๆ ถามก็บอกว่าให้ช่วยกันจินตนาการให้สดสวย วางแผนว่าจะไปพักที่นั่น 4 คืน แต่เปลี่ยนใจและชวนสามีออกก่อน 1 วัน ก็ปรากฏว่า เธอออกจากที่นั่นมาตอนเช้า พอตอนสายเราก็จับรถขึ้นมาถึงแถว Arkansas แล้ว ฝนกลายเป็นน้ำแข็งแล้วเปลี่ยนเป็น snow มาตลอดทางระหว่างนั้น Hurricane ก็เข้าถล่มทางใต้

ก็รอดมาได้ด้วยความคิดว่า แม้ว่าจะอยู่ในเส้นทางแห่งความเป็นไปได้เส้นเดิม ก็หวุดหวิดหรือรอดได้ด้วยกาลเวลา

ตั้งนั้นเมื่อก้าวถึงภัยพิบัติ พวกเราหลายคนพูดถึงการล่มสลายของโลกเพราะภัยพิบัติทางธรรมชาติ ท่านอาจารย์อนาลัยจึงกล่าวว่า **“ทางเลือกเป็นของเธอ”**

Nova Analai : สิ่งต่างๆที่รู้เห็นล้วนมีความหมาย-แม้แต่ใบไม้ร่วง

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ kaewta77

เรียนพินักเขียนครับ ผมมีเรื่องจะเล่าให้ฟัง อู๋! ฟังครับ

ครี้อ่า เมื่อคืนประมาณสามทุ่มครึ่งเห็นจะได้ ผมได้พิมพ์ข้อความเกี่ยวกับเรื่องผีอำตอบพี่ mead เพื่อจะได้อ่านกันสนุกๆ ผมพิมพ์ค่อนข้างยาวนานครับ ขณะที่พิมพ์นั้น ในใจก็คิดว่า เอ๊ะ! เรามาพิมพ์เรื่องผีอำที่มันไม่เกี่ยวกับกระทู้นี้เลยท่านอาจารย์จะอย่างไรน้อ มันจะควรรีปาวนี่ พอดลึกลงข้อความ มันก็อัปโหลดนานมาก ประมาณเกือบห้านาที จากนั้นก็ดับพริบลง! ผมก็ต้องปิดเครื่องด้วยความเสียวอารมณ์ ไร้อุตส่าห์พิมพ์ตั้งนาน สงสัยท่านอาจารย์ไม่อนุญาต ไฟก็ดับเสียตั้งนาน ไม่รู้จะทำอะไรผมก็เลยนั่งสมาธิ ในสมาธิผมก็ได้ไปพบกับพระพรหมที่วิมานของท่าน (ผมเคยไปพบท่านมาแล้วก่อนหน้านี้ 1 ครั้ง และผมต้องขอลอดตัวก่อนนะครับว่าผมทำสมาธิไม่เก่ง) เพื่อปรึกษาปัญหาส่วนตัวของผม จากนั้นผมก็คิดถึงท่านอาจารย์โนวา ว่าอยากจะพบเห็นท่านจังเลย ท่านจะหน้าตาเป็นอย่างไร ทันใดนั้นก็รู้ว่าท่านเดินมาข้างหลัง ผมจึงหันไปดู ก็เห็นกลุ่มควันกลุ่มหนึ่งเคลื่อนที่เข้ามาและมีเงาคนดำๆ อยู่ข้างในกลุ่มควัน ผมคิดว่า ไซ่ท่านแน่แล้ว ผมก็ขอให้ผมเห็นหน้าท่านชัดๆ จะได้ไหม ร่างท่านก็ค่อยๆ ชัดเจนขึ้น ปรากฏให้เห็น ท่านอยู่ในชุดของทหารศึกก็อ่อน มียศอยู่เต็มหน้าอกท่าน ผมก็พยายามที่จะมองให้ชัดโดยขอให้ท่านแสดงให้ชัดเจนขึ้นอีก คราวนี้เห็นผมสีขาว ผมก็พยายามมองให้เห็นชัดๆ ทั้งใบหน้า ที่บนใบหน้ามีหนวดสีดำ (เหมือนหนวดของนายจันหนวดเขี้ยวเลย) อายุจากที่เห็นคือประมาณ 50 ปี แต่คราวนี้มันก็ยังไมชัดเจนสมใจ ก็ขออีก ให้ท่านแสดงให้เห็นชัดๆ คราวนี้แหละ ไฟในห้องก็สว่างพริบขึ้นมา ผมก็สะดุ้งโหยงต้องออกจากภวังค์ทันที

แล้วผมก็มาทบทวนโดยใช้วิธีการประเมินจากที่ผมได้อ่านจากกระทู้ก่อนหน้านี้ คือ บางครั้งความฝันก็ได้บอกอะไรตรงๆ แต่บอกมาเป็นสัญลักษณ์ ผมก็เลยคิดว่าบุคลิกของท่านอาจารย์น่าจะเป็นคนที่เข้มงวด จริงจัง ตรงไปตรงมา โดยดูจากชุดของทหารที่ผมได้เห็น หนวดสีดำดก ผมก็ตีความว่าเป็นการปิดบังความอ่อนโยน สุขุม เยือกเย็น และใจดีที่ซ่อนอยู่ ผมสืข่าวผมตีความว่าเป็นความเมตตาที่ท่านมีต่อมวลมนุษย์

สรุปว่าบุคลิกของท่าน คือ ท่านเป็นผู้ที่มีความเมตตาปรารถนาให้มนุษย์เข้าใจถึงความเป็นจริงเกี่ยวกับธรรมชาติของจิตวิญญาณ ที่อยากจะให้ทุกคนฝึกฝนและปฏิบัติตามคำสอนของท่านอย่างจริงจัง โดยใช้วิธีการสอนและเผยแพร่ด้วยวิธีที่นุ่มนวล แต่แฝงไปด้วยความจริงใจ

และจากที่ไปติดพระขึ้นมานั้น อาจเป็นเพราะผมขอมมากเกินไป ทั้งๆ ไม่ได้อ่านคำสอนของท่านให้ละเอียดและขาดการฝึกฝนที่ดี

เรื่องที่ผมเล่าให้อ่านนี้ ผมขอให้คิดว่าเป็นเรื่องเล่าที่เล่าให้อ่านแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับเรื่องการตีความหมายเกี่ยวกับความฝันนะครับ เพราะสิ่งที่ผมเห็นในสมาธิอาจจะไม่ใช่ความจริงเลยก็ได้

ขอแสดงความนับถือครับ

พี่น้องเขียนอ่านรายละเอียดที่คุณkaewta77 ตีความหมายจากบุคลิกภาพที่ปรากฏให้เห็นในภาพแล้วประทับใจ ไม่ใช่เพราะว่าคุณ kaewta77 บรรยายถึงแต่คุณลักษณะในแง่บวกล้วนๆ แต่เป็นเพราะว่าการตีความหมายของคุณ kaewta77 ตรงกันกับที่ท่านอาจารย์อนุาลัยสอนไว้ว่า สิ่งต่างๆ ที่ปรากฏในจินตภาพล้วนมีความหมายเป็นรหัส หรือสัญลักษณ์ ซึ่งถอดรหัสได้จากอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของเราเอง เราไม่สามารถให้ผู้อื่นถอดรหัสความฝันหรือตีความหมายสัญลักษณ์ทางจิตภาพของเราแทนเราได้ เพราะเราแต่ละคนต่างก็มีรหัสและสัญลักษณ์จำเพาะที่เป็นส่วนตัว ที่ว่าประทับใจก็เพราะคุณ kaewta77 ถอดรหัสได้อย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งเป็นความสามารถที่เราทุกคนมีและควรจะนำมาใช้บ่อยๆ ให้ชำนาญ และต้องให้เครดิตกับภาพที่ปรากฏเสมอว่า มันมีความหมาย **หากเราเริ่มต้นด้วยความคิดว่า มันไม่มีความหมาย เราอาจคิดไปเอง มันไม่ใช่ความจริง แม้มันจะมีความหมายสำคัญและลึกซึ้งเพียงใด มันก็ปราศจากความหมายไปโดยปริยาย**

วันก่อนพี่น้องเขียน เขียนนิทานเรื่อง **น้ำค้างกับเมล็ดข้าว**

ยังไม่ได้อธิบายให้พวกเราฟังว่า **เรื่องราวทั้งหมดได้มาอย่างไร** ทำไมจึงใช้สีน้ำตาลกับสีแดง

ได้มาด้วยการตั้งจิตถามว่า พวกเราทั้งหลายในห้องวิทย์ฯนี้คือใคร เรามาสนทนากันในฐานะญาติมิตรทางจิตวิญญาณหรือเป็นจิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงค์กันใช่หรือไม่ และเป้าหมายของเราคืออะไร? คำตอบที่ได้จากความฝัน คือนิทานเรื่อง **น้ำค้างกับเมล็ดข้าว**

ประสบการณ์นี้เป็นหนึ่งในหลายครั้งที่เคยฝันเป็นนิทาน บางเรื่องพอจะเขียนออกมาเป็นนิทาน กลับกลายเป็นสาระยาวหลายบท แต่บางครั้งก็ออกมาเป็นนิทานตรงๆ เช่น เรื่อง **เกาะน้อยอันโดดเดี่ยว** และเรื่อง **มดนักปราชญ์** (ดวงดาวกับจิตวิญญาณ) **ในหนังสือ-โลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติ ภาคปลาย บทที่ 21 และ 24 ตามลำดับ**

ถ้าหากพี่น้องเขียนคิดไปว่า เอ เราถามคำถามซีเรียส แต่ทำไมเราไปฝันเป็นนิทาน มันไม่ลัมพันธ์กันเลยนะ ความคิดของพี่น้องเขียนอาจทำให้เก็บนิทานนั้นไว้ในสมุดบันทึก ไม่เอามาเล่าให้พวกเราฟัง แล้วความหมายต่างๆ ก็หายไปด้วย

บ่อยครั้งเราเคยเผชิญกับเหตุการณ์ที่ใครบางคนรำพึงอะไรออกมาตามความรู้สึกจากใจ โดยที่เจ้าตัวไม่ได้คิดว่ามีความหมายสักเท่าไรนัก แต่ข้อมูลง่ายๆ ตรงใจนั้นก็กลับมีความหมายมาก หากเราได้รับบางอย่างมาด้วยความรู้สึก และเราถ่ายทอดออกมาอย่างตรงไปตรงมา-ตรงใจ มันก็อาจมีความหมายกับผู้อื่นเป็นอันมากด้วยเช่นกัน ในทางกลับกันข้อมูลที่บางคนสรรหามาพูดอย่างเป็นเหตุเป็นผลตามหลักวิชาการและนำมาบรรยายมากมาย คนฟังจนง่วงกลับไม่ค่อยได้อะไรเลย จริงไหมคะ?

Nova Analai :

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ khajornwan

สำหรับขจรวรรณที่ตอบกระทู้คุณ Mead ไปเมื่อวานนี้เองว่า อาการดังกล่าวไม่น่าจะเป็นเรื่องผีอำ คืบที่ผ่านมาก็เกิดเหตุการณ์ให้ตื่นตื่นอีกเหมือนกัน ..สงสัยต้องขอความรู้จากพี่น้องเขียนซะแล้ว ..

คืนที่แล้วไม่รู้เป็นอะไร ตัวเองนอนหลับอยู่ดีๆ จิตก็ตื่นขึ้นมาทันที แล้วมองเห็นแสงสว่างดวงใหญ่มากพุ่งเข้ามาและอยู่บริเวณหน้าอกด้านขวา ทันทันที่แสงดังกล่าวพุ่งมาถึงตัวเอง ความรู้สึกคล้ายคล้ายกระแสไฟฟ้าในร่างกายของเราดับวูบไป จนเกือบหมดความรู้สึก แต่เพียงเสี้ยววินาทีก่อนจะหมดสติไปก่อนก็สามารถรวบรวมสติมาได้ จึงรวบรวมความรู้สึกทั้งหมดไปที่แสงนั้นเพื่อจะผลัดออกไปจากร่างกาย ก็ปรากฏว่าแสงดังกล่าวก็ไหลลงไปที่ปลายเท้า แล้วก็ตื่นขึ้นมาด้วยความรู้สึกตื่นตื่นจริง ๆ ....

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ mead

เมื่อวันก่อนเพิ่งเล่าเรื่องผีอำไปหยกๆ.. เปิดมาเจอคำตอบในหนังสือที่เพิ่งซื้อล่าสุดพอดีเลยครับ “โลกแห่งความเป็นจริงหลากมิติ”(ภาคต้น) พอเปิดหนังสือไปที่สารบัญเจอ บทที่ 6 การเผชิญภูตผี-ปีศาจหรืออสูรกาย ในขณะที่จิตวิญญาณจากร่าง แลมพนักงานที่ร้านก็เสียบที่คั่นหนังสือไว้ตรงบทที่ 6 พอดิบพอดี..อะไรจะบังเอิญขนาดนั้น..(เหมือนรู้ใจยังไม่รู้ครับ)

เสียดายจังที่คุณแก้วตา77 พิมพ์เรื่องผีอำตั้งยาวแต่หายหมด เลยอดอ่านกันเลยครับ คงมีแบบนี้กันแทบทุกคน ผมว่าเป็นประสบการณ์ที่รู้สึกน่ากลัวยิ่งกว่าความฝันหลายเท่าทีเดียวครับ

ประสบการณ์ของคุณน้องขจรวรรณทำให้พี่น้องเขียนระลึกถึงประสบการณ์ส่วนตัวหลายปีก่อนหน้า ที่พี่น้องเขียนจะฝันถึงท่านอาจารย์อนาลัย

ช่วงนั้นพี่น้องเขียนได้เรียนสมาธิแนวพุทธและไม่ได้มีความรู้หรือประสบการณ์อื่นใดที่ทำให้รู้จักธรรมชาติที่แท้จริงของจิตวิญญาณ มีแต่คำถามเสียมากกว่าคำตอบ และเพียงแต่รู้สึกว่าการทำงานสมาธิมักทำให้ตัวเองเห็นหรือได้ยินในสิ่งที่อยู่นอกเหนือสภาพแวดล้อมทางกายภาพบ่อยๆ เช่นเห็นแสงเหมือนหิ่งห้อย แต่เป็นแสงสีเงิน

ที่มักปรากฏให้เห็นขณะจิตที่กำลังต้องการตัดสินใจสิ่งทีลาคัญมากๆ เมื่อเห็นแสงนั้นๆ ปรากฏวาขึ้นมา จะรู้ว่าตัดสินใจถูกเป็นต้น แต่ก็เป็นสิ่งที่รู้เห็นล้าพัง ไม่เคยถามใครเพราะครูบาอาจารย์ท่านไม่เคยกล่าวถึง และเกรงว่าท่านจะว่าอุปาทาน แต่เมื่อมันเป็นปรากฏการณ์ส่วนตัวทีให้ผลในแง่บวกเสมอมา จึงแอบใช้อย่างเงียบๆ เพราะคิดว่ไม่เสียหายอะไร

วันหนึ่งไปนั่งสมาธิสองคนกับสามีที่บ้านตากอากาศเชิงเขาถ้ำค้างคาว-เขาใหญ่ ในใจนึกคิดว่า ณ ที่แห่งนั้นจะมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือไม่และเป็นอย่างไร? เคยได้ยินคนอื่นกล่าวถึงเจ้าพ่อเขาใหญ่ บ้างก็ว่าปรากฏเป็นเสือ แต่ตนเองไม่ได้มีความเชื่อที่ปักใจว่าท่านจะเป็นอะไร แต่ก็มีศรัทธาเคารพให้ท่าน ช่วงนั้นได้ข่าวว่าแล้งฝน จึงจุดธูปบูชาแล้วถวายน้ำทั้งกลลอน โดยเปิดฝาเกลลอนทิ้งไว้ด้วย และตั้งไว้บนสนามหญ้าตรงข้างหน้า คู่กับกระถางธูป ห่างจากที่เรานั่งประมาณ 2-3 เมตร

เมื่อนั่งลงได้ครูใหญ่จรรู้สึกสงบแล้ว ในจิตแลเห็นลูกไฟดวงใหญ่กว่าบ้าน พุ่งเข้ามาหาอย่างรวดเร็ว แล้วชนเข้าอย่างจังกลางหว่างคิ้วหรือตาที่สาม ตัวเองกับสามีนั่งในท่าสมาธิอยู่บนเก้าอี้ยาวเป็นไม้ทำจากล้อเกวียน ซึ่งค่อนข้างเก่าและผุบ้าง เมื่อถูกแสงไฟดวงใหญ่ชน ฟันก็เขียนหนายหลังตักเก้ออี้ ที่พิงหักไปเลยคะ ไม่เจ็บแต่ตกใจมากกว่า สามีก็ตกใจรีบลุกมาอุ้มเราขึ้น พอซักได้ความว่าเกิดอะไรขึ้น ต่างก็หันไปดูเกลลอนน้ำ ปรากฏว่าล้นคว่ำลงน้ำออกหมดเกลี้ยง ทั้งที่ตั้งอยู่บนดินราบๆ กระถางธูปเสียอีกตั้งเอียงนิดหน่อยกลับคงอยู่ตามเดิม

พินักเขียนเล่าให้ประสบการณ์ให้อาจารย์ลัทธิเต๋าฟัง ท่านก็ว่าเป็นจิตวิญญาณของเจ้าพ่อเขาใหญ่ มาปรากฏให้เห็น ตัวพินักเขียนเองก็เข้าใจหรือรู้สึกว่าเป็นเช่นนั้น

ทุกวันนี้เมื่อได้ศึกษาเกี่ยวกับ เทพ เทวดา สิ่งศักดิ์สิทธิ์จากท่านอาจารย์อนุาลัย ทำให้เข้าใจว่า จิตวิญญาณอันเป็นเจ้าป่า เจ้าเขา เจ้าแม่คงคา แม่พระธรณี ฯลฯ ที่สถิตย์อยู่ในธรรมชาติ ล้วนมีความเป็นจริง และท่านอาจารย์อนุาลัยเรียกจิตวิญญาณเหล่านี้ว่า เป็นจิตวิญญาณของโลกซึ่งเกื้อกูลสิ่งมีชีวิตอื่นๆ ทีอาศัยอยู่บนโลก

หากเราเข้าใจได้ว่า **จิตวิญญาณคือพลังงาน** ซึ่งจะเรียกว่าปราศจากรูปลักษณะจำเพาะก็คงไม่ผิด แต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่ได้ความว่าปราศจากรูปกาย แต่ในทางตรงกันข้ามน่าจะเรียกได้ว่า **มีรูปกายที่ปราศจากขีดจำกัด** ซึ่งเราจะมองเห็นได้ตามความเชื่อและมุมมองส่วนบุคคล ซึ่งที่จริงแล้วเราไม่ได้เห็นด้วยตา แต่เรารู้สึกได้ พินักเขียนมีความเชื่อในความยิ่งใหญ่ของเจ้าพ่อเขาใหญ่ และเข้าใจว่าความเชื่อของตนเองเป็นปัจจัยกำหนดรูปลักษณะของท่าน ดังที่ท่านอาจารย์อนุาลัยกล่าวว่า เมื่อเราคิดว่าเห็นผี แท้จริงแล้วเรารู้สึกถึงตัวตนของผีเป็นรูปลักษณะตามความเชื่อของเรา **ซึ่งท่านไม่ได้หมายความว่าเราเห็นภาพหลอนหรือสร้างภาพหลอนนั้นขึ้นมา หากแต่ว่าเรามองเห็นหรือรู้สึกได้ตามความเชื่อและมุมมองส่วนบุคคล** เช่นเดียวกับที่เรามองเห็นพ่อแม่หรือลูกของเรา ซึ่งแตกต่างไปจากความเชื่อและมุมมองของผู้อื่นที่มองเห็นพ่อแม่หรือลูกของเรา แม้จะมองเห็นบุคคลเดียวกันแต่ก็เห็นได้แตกต่างกัน

หากคุณน้องขจรวรรณกลับไปพิจารณาถึงความรู้สึกนึกคิดของตนเองในขณะที่เผชิญกับแสงดังกล่าว ให้ถามตนเองว่า เรามีความรู้สึกนึกคิดถึงอะไรอยู่ พินักเขียนเชื่อว่าคุณน้องจะได้คำตอบว่า แสงไฟที่ปรากฏนั้นเป็นรูปกายของสิ่งใด

Nova Analai : ทะเล Cancun

เอาทะเลมาฝากจาก Cancun, Mexico ตามสัญญาค่ะ เทียบหน้าหวังว่าคงจะมีโอกาสเอาปรัมมิตมาฝากนะคะ สองรูปยาวๆ นั้น พยายามใช้กล้องธรรมดาถ่ายให้เป็น panorama เลยต่อภาพหลายช่วงหน่อย อยากให้พวกเราได้เห็นภาพหาดทรายกว้างได้เต็มตา ใช้จินตนาการไปกับดากล้องสมัครเล่นหน่อยนะคะ

คุณมโนกรรม : ไม่ทราบว่ามีใครใคร่ดูรายการ “ตีสิบ” บ้างครับ? พอได้มีการนำเทปสัมภาษณ์คนที่ตายแล้วขึ้นมาออกซ้ำ พร้อมทั้งเชิญเจ้าตัวมาตอบคำถามและอธิบายเพิ่มเติมในจุดที่มีคำถามหรือข้อสงสัยด้วย

ผมว่าเรื่องนี้น่าจะเป็น case study ที่ดีสำหรับทุกท่านที่กำลังอ่านเรื่องจิตวิญญาณอยู่นะครับ ดูแล้วคล้ายๆ กันกับเรื่องของพี่นกเขียนตอนที่โดนแมงมุมมีพิษกัด แต่เธอคนนี้ได้ไปพบกับยมทูต พระยายมราช และได้ไปพบกล่องบุญ แสงบุญ และกล่องชะตาชีวิต (ถ้าจำไม่ผิด) ก่อนที่จะได้กลับมาเข้าร่างเดิมที่โรงพยาบาล จึงฟื้นคืนสติขึ้นมาเป็นปกติอีกครั้ง

สิ่งที่ผมได้จากที่ได้ชมเรื่องนี้คือ

➢ ขณะที่จิตวิญญาณของเธอออกจากร่างแล้วเดินตามยมทูตไป ยังสามารถกลับมาตอบสนองกับร่างที่เป็นกายภาพได้อีก (มีคนที่เข้าไปช่วยถามเบอร์โทรศัพท์ และโรงพยาบาลที่ใช้ประจำอยู่ก็ยังสามารถกลับมาตอบได้) แล้วก็ยังเดินตามยมทูตต่อไปได้ในเวลาเดียวกัน แสดงว่าจิตวิญญาณของเธอจดจ่ออยู่กับตัวตนภายในและตัวตนภายนอกในเวลาเดียวกัน และเป็นการสนับสนุนคำกล่าวที่ว่าจิตวิญญาณไม่มีช่องว่าง ระยะทาง และกาลเวลาได้อีกด้วย

➢ การที่เธอสามารถจดจำสิ่งที่ไปพบมาในขณะที่จิตวิญญาณออกจากร่าง (ซึ่งผมควรจะเรียกว่าขณะที่ฝันมากกว่า) ได้อย่างแม่นยำก็แสดงว่าเธอต้องมีสติสัมปชัญญะที่ดีในขณะที่ฝันหรือจิตวิญญาณออกจากร่างนั้นด้วย

➢ การที่เธอทำดีและกตัญญูต่อบุพการีมาตลอดนั้น ส่งผลที่ดีต่อเธอแม้ในโลกของจิตวิญญาณที่เธอได้ไปพบมา ซึ่งทำให้เธอได้มีโอกาสกลับมามีชีวิตเหมือนเดิม และเหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้เธอได้รับแรงบันดาลใจให้ทำดียิ่งขึ้นไป เพื่อที่เธอจะได้รับสิ่งที่ดีในชาติภพหน้าของเธอ เพราะเธอเชื่อว่าทำดีแล้วได้ดี บุญที่ทำย่อมส่งผลดีให้เธอแน่นอน

ท่านใดที่ได้ดูอยากให้ช่วยแชร์ด้วยครับ ถือว่าเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันในเรื่องของจิตวิญญาณที่พวกเรากำลังศึกษาหรืออ่านอยู่นะครับ

คุณ khajornwan : ไม่ได้ดูเหมือนกันค่ะ เพราะรายการนี้มีค่อนข้างดีจึงไม่ค่อยได้ดู (เอาไว้ไปฝึกฝันดีก่า..อิ..อิ..) แต่จากที่คุณมโนกรรมเล่าๆ ให้อ่านแล้วคงจะเป็นเพราะว่าสติสัมปชัญญะของเธอคนนั้นจดจ่ออยู่กับนรกหรือยมทูตตามที่ท่านอาจารย์อนุาลัยกล่าวไว้ว่า “จิตวิญญาณจดจ่อกับภาวะใด จิตวิญญาณมีชีวิตอยู่ เป็นอยู่ ดำเนินไป เป็นภาวนานั้น” และเท่าที่เคยเรียนรู้มา (ยังไม่เคยสัมผัสด้วยตัวเอง) ก็น่าจะพอเชื่อถือได้ว่านรก สวรรค์ ก็มีซ้อนอยู่ อีกมิติหนึ่งของโลกทางกายภาพที่เราสัมผัสได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้ง 5 นี้ บางกลุ่มก็บอกว่านรกนั้นเปรียบเสมือนกับโรงพยาบาลซ่อมจิตวิญญาณที่เสื่อมลง เหมือนร่างกายของเราที่ชำรุดจึงนำส่งไปรักษาที่โรงพยาบาล ก็ลองคิดดูนะคะว่าเป็นไปได้หรือเปล่าเพราะเราต่างก็ยังไม่เคยไปเรียนรู้ด้วยตนเองเหมือนกันคะ..

คุณ mead : <http://www.palungjit.com/board/showthread.php?p=676009>

ตามไปดูเทปย้อนหลังกันได้ครับ.. ตรงหน้าแท่นพระยายมฯ [ร่างท่านหุดขยายได้ตามต้องการ] ที่น่าสนใจตรงที่มี “กล่องทองคำ” หลายขนาดปรากฏขึ้น ดูได้ทันทีว่าได้ทำบุญกุศลมาก-น้อย กตัญญูมาก-น้อย ทำชั่วมาก-น้อย เหมือนด้านข้างน้ำหนักบุญกุศลว่าจะส่งไปต่อที่ใด.. เช่นสวรรค์หรือนรก

คนจีนที่เคยประสบเหตุการณ์แบบนี้ ก็เล่าว่าเห็นเป็นดอกไม้ เบ่งบานหลากหลายขนาดว่า ได้ทำบุญกุศลอะไรมาบ้างตอนมีชีวิตอยู่

ชาวคริสต์จะเห็นอโม่งค์เป็นแสงสว่าง.. มีทูตสวรรค์มารับ

ดูแล้วจินตนาการแต่ละบุคคลจะต่างกันนะครับช่วงที่จิตหลุดจากร่าง.. ที่คล้ายๆ กันตรงความหมายที่ได้รับรู้.. คือไปสถานที่หนึ่ง ที่ไม่คุ้นเคยโดยมีทูตมารับ.. และพูดตรงกันว่าโลกของจิตวิญญาณนี้สื่อสารได้โดยไม่ต้องพูดออกมา แค่คิดก็ไปถึงแล้ว ที่ต่างกันในระยะเฉียดนำเกิดจากการจินตนาการตามความเชื่อความคุ้นเคยที่จิตรับรู้มาก่อน และพยายามสร้างรูปธรรมขึ้นมาตามที่จิตรู้สึกในขณะนั้น เพื่อให้รับรู้และจดจำได้ (เสมือนให้สมองแปลความตามความเคยชิน) น่าจะเป็นแบบนี้ครับ

คุณ มโนกรรม : ต้องขอบคุณ คุณ Mead จริงๆ ครับที่มาแบบทันใจทั้งภาพและเสียงเลย

เห็นด้วยกับคุณ Mead ครับว่าการที่เราได้รับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทางกายภาพมาอาจทำให้จินตนาการไปตามนั้น เช่นทำให้เห็นลักษณะ รูปร่าง หน้าตา และการแต่งกายของท่านพระยายมข เหมือนกัน แสดงว่าขณะที่ฝันหรือจิตวิญญาณออกจากร่างนั้น สติสัมปชัญญะยังยึดติดกับความเชื่อทางกายภาพอยู่? ที่ฝรั่งหรือคนต่างชาติอื่นๆ ทำไม่ไม่เห็นพระยายมข เหมือนกันกับที่คนไทยเห็น ไซ้ไหมครับ?

คุณ zipper : สำหรับเรื่องนี้ออกดีสิบนั้น ผมก็ได้ดูเหมือนกัน ก็ได้คิดว่า เรื่องอย่างนี้ บางคน ถ้าไม่เจอกับตัวเข้าก็ไม่เชื่อเหมือนกันว่าเรื่องอย่างนั้นมันมีจริง โชคดีที่เขายังกลับมาได้ (แต่รู้สึกจะทำไมเจ้าที่โหดจิ้ง เล่นกันถึงตายเลย)

ส่วนเรื่องที่พักเขียนเขียนว่า “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายอยู่ในตัวมนุษย์ เทพ เทวดา พระเจ้า อยู่ในตัวมนุษย์” นั้น ผมอ่านแล้วนึกถึงเรื่องของเซนที่เขียนว่า...

ตามทัศนะของเซนนั้น สรรพสัตว์ในจักรวาลนี้ มีพุทธภาวะ (Buddhahood) หรือความรู้แจ้ง ซึ่งเป็นภาวะที่สะอาด สว่าง สงบ อยู่ภายในตัวแล้ว

ภาวะดังกล่าวอาจเรียกชื่อแตกต่างกันออกไปบ้าง เช่นที่อาจารย์บางท่านเรียกว่า จิตหนึ่ง (One Mind) และบางท่านก็เรียกว่าจิตเดิมแท้ (Essence of Mind) แต่ไม่ว่าจะเรียกชื่ออย่างไรก็ตาม สิ่งนั้นก็ยังคงเป็นภาวะที่ไม่อาจเอาชื่อหรือสัญลักษณ์ทางภาษาใดๆ ไปนิยามได้ เพราะเป็นภาวะที่อยู่เกินเลยขอบเขตของภาษาและไม่ใช้สิ่งที่จะเอากาไรใช้เหตุผล (Reasoning) ไปทำความเข้าใจได้ ดังคำที่ท่านฮุยเหิงได้กล่าวเอาไว้ว่า “ธรรมชาติแท้ของเรานั้นคือธรรมชาติแห่งความเป็นพุทธะ และนอกเหนือจากธรรมชาติอันนี้แล้วหาว่ามีพุทธะที่ไหนอีกไม่เลย... เรากล่าวว่าจิตเดิมแท้เป็นของใหญ่หลวง ก็เพราะมันรวมสิ่งต่างๆ เข้าไว้หมด โดยที่สิ่งทุกสิ่งนั้นมันอยู่

ในตัวธรรมชาติแท้ของเรา เมื่อเราพบเห็นความดีหรือความชั่วก็ตามของบุคคลอื่น เราไม่ถูกดึงดูดให้ชอบ หรือ ไม่ถูกผลักดันให้ชัง หรือเราไม่เกาะเกี่ยวกับมัน เมื่อนั้นลักษณะแห่งจิตใจของเราก็เป็นของว่างเท่ากับอากาศ ด้วยเหตุนี้เราจึงกล่าวว่า จใจของเราใหญ่หลวง (ไม่มีขอบเขตเหมือนอากาศ)”

ในเรื่องนี้ ท่านฮวงโป (Huang-Po) ซึ่งเป็นอาจารย์ของท่านรินไซก็ได้กล่าวไว้ในทำนองเดียวกันว่า “พระพุทธเจ้าทั้งหลายและบรรดาสัตว์โลกทั้งมวลต่างก็เติบโตมาจากจิตหนึ่ง (One Mind) นี้ และไม่มีความจริงอะไรอื่นอีกเลยนอกจากจิตหนึ่งนี้เท่านั้น จิตหนึ่งนี้ดำรงอยู่ตั้งแต่อดีตที่ไม่มีจุดเริ่มต้น มันไม่ได้เกิดขึ้นและก็ไม่อาจสูญสลายไปได้ มันไม่ได้เป็นสีน้ำเงินหรือสีเขียว ทั้งไม่ได้มีรูปทรงหรือรูปแบบแต่อย่างใด มันดำรงอยู่เหนือสิ่งที่มีอยู่ และสิ่งที่ไม่ได้อยู่ มันไม่อาจกำหนดวัดได้ด้วยอายุว่าเก่าหรือใหม่ มันไม่ใช่ของยาวหรือสั้น มันไม่ใช่ของใหญ่หรือของเล็ก เพราะมันอยู่เกินเลยขอบเขตที่จำกัด อยู่เกินเลยคำพูด อยู่เกินเลยร่องรอยและสิ่งตรงกันข้าม (สิ่งเปรียบเทียบ) ทั้งหมด จิตหนึ่งนี้จะต้องถูกเห็นตามสภาวะเดิมอย่างที่มีมันเป็นอยู่เท่านั้น เมื่อเราพยายามจะคว้าจับมันไว้ในใจของเรา มันก็จะหลุดลอยไป มันเป็นเหมือนกับช่องว่างที่ไม่อาจวัดขอบเขตมันได้ ไม่อาจใช้ความคิดคำนึง (Concept) ไปวัดหยั่งในกรณีนี้ได้”

เพิ่มเติมอีกนิดหน่อย.... เพราะเหตุที่มีทัศนคติเช่นนี้เอง เช่นจึงถือว่า พระอรหันต์กับปุถุชน ไม่มีความแตกต่างกันแต่อย่างใด เพราะต่างก็มีพุทธภาวะหรือธรรมชาติเดิมแท้ที่บริสุทธิ์หมดจดเป็นแก่นสารเหมือนกัน แต่ถ้าจะมองให้แตกต่าง ก็มีอยู่แค่ว่า ปุถุชนคือผู้ที่ยังไม่สามารถจัดอวิชชาที่ห่อหุ้มพุทธภาวะออกไปได้ ธรรมชาติแท้ของเขาจึงยังไม่ส่องประกายออกมา เขาจึงยังคิดปรุงแต่งไปในอารมณ์ต่างๆ ก่อเกิดกระแสแห่งการเวียนว่ายตายเกิดไม่รู้จบสิ้น ส่วนพระอรหันต์นั้นสามารถจัดอวิชชาที่ปิดบังพุทธภาวะออกไปได้แล้ว จึงรับรู้โลกและชีวิตจากธรรมชาติแท้ที่บริสุทธิ์ของตนเอง ไม่มีอะไรมาปิดบังเคลือบแฝงอีกต่อไป จึงอยู่ในภาวะที่เหนือสุขและทุกข์

คุณ mindanaric : แล้วแบบนี้ แสดงว่าการที่เราเคยรู้สึกเหมือนได้ทำบางสิ่งบางอย่างนี้แล้ว แต่มันกลับเกิดขึ้นอีก หรือเพิ่งเกิดขึ้น แต่เรารู้สึกว่ามันเคยเกิดขึ้นแล้ว โดยสามารถตอบเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นได้ทุกอย่าง (อย่างทุกถ้อยคำ ทุกวินาทีว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง) แบบนี้แสดงว่าเราอาจเคยฝันถึงเหตุการณ์นั้นแต่เราจำไม่ได้ว่าเราฝันถึงเป็นการรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าที่ดีวิญญาณของเราได้ล่วงรู้ที่อยู่ก่อนแล้ว ที่เค้าเรียกว่า *deja vu* หรือแปลว่าคะคุณน้า นักเขียน OwO โอ้วว!!!

ป.ล. กำลังมีปัญหาแก้ไม่ตกเกี่ยวกับเรื่องความจำที่จะใช้ในการจำตำราเรียนอยู่พอดี แล้วจะเอาวิธีที่คุณอนุาลัยบอกไปลองทำดู ถ้าได้ผลขาคินี้หนูจะไม่ขอลืมพระคุณเลยคะ ถ้าทำได้คงแก้ปะะอื่นๆ ให้หลุดได้ด้วย ขออนุโมทนาเลยคะ (เดี๋ยวจะเลี้ยงส้มตำด้วยจริงๆ นะเนี่ย ><)!!!!!!!~

อืม...พอเห็นรูปหน้าปกรู้สึกว่าเคยเห็น.... เมื่อก่อนนี่ถือว่าเป็นนิยายฝันๆ เกี่ยวกับอวกาศเลยไม่ได้หยิบมาสนใจ (พอดีเป็นหนอนหนังสือกะเค้าเหมือนกัน แฮะๆ) คราวนี้ไม่พลาดแล้ว จะวิ่งไปซื้อยกชุดเลย ตอนนีกำลังตัวมเต็มอ่านกระทู้นี้อยู่ เพิ่งหน้า 13 เอง อดใจไม่ไหวต้องรีบมาเมนต์ก่อน เดียวลืมน

ถ้าลองทำได้สำเร็จเดี๋ยวจะมาเล่าประกาศศกดาข้อมูลของคุณโนวาโดยด่วน

><~ขอบคุณอะไรก็แล้วแต่ที่ใส่ใจให้เข้ามาในกระทู้นี้เจ้าคะ!!!!

คุณ mead : ค่อยๆ อ่านไปนะครับคุณ mindanalic.. ผมยังไม่ได้ update สารบัญหน้าให้เลยครับ อีอิ

คุณ mindanaric : เพิ่งฟัง เสียงท่านอนาลัย ขนลุกคะ น้ำตาไหลเลย ฟังแล้วตัวพอง~ กำลังเมื่อยตาอยู่พอดี ฟังแล้วก็ผ่อนคลายดี แนะนำว่าควรจะสลับกันทั้งฟังและอ่าน จะอ่านได้นานกว่าปกติคะ ~

อ้อ มะเป็นไรหรือคะคุณ mead เพราะอ่านแล้วเดี๋ยวก็ต้องมาอ่านใหม่อีกอยู่ดี อ่านก็ทีๆ ก็ไม่เบื่อ~ *****เมื่อไหร่ คุณน่านักเขียนจะมาอีกนะ*****

ฟังมาได้ซักพัก ขอบอกว่าตอนแรกมีคำพูดมากมายในหัว แต่ตอนนี้เหลืออยู่ประโยคเดียว....
I got u, Analai. แค่นั้น นอกนั้นจุกพูดไม่ออก.....

ขอบคุณน่านักเขียนมาก คุณมิต และก็ทุกคนที่ทำให้เกิดลื่นนี้ขึ้นมา เพราะถ้าไม่มีพวกคุณ.... พูดไม่ถูกเลยละ ว่ามันมีประโยชน์มากแค่ไหน หวังเพียงแต่ว่ามันจะถูกใช้ให้ดี ใ้ให้เป็นก็แค่นั้น อย่างอื่นไม่หวังเลย บุญมหาศาล ขออนุโมทนาด้วย สามครั้งเจ้าคะ สาธุ สาธุ สาธุ~

ขอบอกอีกทีว่าอึ่งกับท่านผู้นี้มากไม่ว่าคุณจะเป็นใครอะไรก็ตาม ขอนับถือให้เป็นยิ่งกว่าอาจารย์ของสามโลก~ คือ อาจจะมีฟังดูตื้อๆ แต่จะให้บ๊องกว่านี้ ก็คงสรรหาภาษามนุษย์มาบรรยายไม่ได้แล้ว ไม่ได้มีส่วนได้เสีย ไม่ได้มาโฆษณาชวนเชื่อ แค่อัจฉริยะทุกๆ คนเหมือนเคยเป็นพ่อแม่พี่น้องกันมา ต้องลองฟังดู อ่านดู... จริงๆนะ .... -- ~

Nova Analai : พระเจ้า-เทพ-เทวดา-สิ่งศักดิ์สิทธิ์ กับ มนุษย์

จากหนังสือ ชีวิตนอกเหนือชาตภพ

บทที่ 8

การขยายตัวของสติสัมปชัญญะ

ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือมนุษย์หรือพระเจ้าเกิดขึ้นพร้อมๆ กันกับการพัฒนาจิตวิญญาณของมนุษย์ ตัวตนภายนอกและสติสัมปชัญญะ-ซึ่งเป็นตัวตนที่เธอคิดว่า-เป็นของเธอ-คือเธอ-อุบัติขึ้น และต้องการที่จะรู้สึกถึงอิทธิพลและอำนาจในการควบคุม ตัวตนภายนอกของมนุษย์จึงจินตนาการพระเจ้า-เทพ-เทวดา-สิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้แปลกแยกไปจากธรรมชาติ

โดยปกติแล้วประเทศชาติหนึ่งกระทำการเสมือนกลุ่มของตัวตนภายนอกและสติสัมปชัญญะ-ซึ่งเป็นตัวตนที่เธอคิดว่า-เป็นของเธอ-คือเธอ แต่ละประเทศชาติมีภาพพระเจ้า-เทพ-เทวดา-สิ่งศักดิ์สิทธิ์ของตนเอง มีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับพลังอำนาจของตนเอง เมื่อใดก็ตามที่ชนเผ่าหรือประเทศหนึ่งๆ ตัดสินใจที่จะเข้าสู่สงคราม ชนเผ่าหรือประเทศนั้นๆ จะใช้ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับพระเจ้า-เทพ-เทวดา-สิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นปัจจัยนำ

ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับพระเจ้า-เทพ-เทวดา-สิ่งศักดิ์สิทธิ์จึงเป็นปัจจัยสนับสนุนที่สำคัญของตัวตนภายนอกและสติสัมปชัญญะ-ซึ่งเป็นตัวตนที่มนุษย์คิดว่า-เป็นของเขา-คือเขา (หน้า 84)

บางลัทธิความเชื่อสอนให้เธอไม่รักและไม่พอใจในร่างกายเนื้อหนังของเธอ บางลัทธิความเชื่อสอนให้เธอรักพระเจ้าหรือสิ่งที่อยู่เหนือมนุษย์ แต่ไม่มีลัทธิความเชื่อใดสอนให้เธอรักความศักดิ์สิทธิ์-พลังอำนาจอันยิ่งใหญ่และความสามารถเหนือมนุษย์ของจิตวิญญาณที่เป็นร่างกายเนื้อหนังของเธอ และอยู่ในตัวตนของเธอ

อย่างไรก็ตาม-ไม่ทางใดก็ทางหนึ่งศาสนาทั้งหลายคล้อยตามพัฒนาการของจิตวิญญาณเสมอ ศาสนาสนับสนุนเป้าหมายของศาสนาและเป้าหมายส่วนบุคคล และศาสนาก็สะท้อนให้เห็นถึงโลกแห่งความเป็นจริงของตัวตนอันยิ่งใหญ่กว่าเสมอแม้ว่าจะบิดเบือนไปบ้างก็ตาม

ในนัยแห่งประวัติศาสตร์-ตามที่เธอเข้าใจ ความก้าวหน้าของศาสนาทำให้เธอเห็นภาพอันดีเลิศในพัฒนาการของจิตวิญญาณของมนุษย์-ความแตกต่างของมนุษย์-ประเทศชาติและความก้าวหน้าของความคิดส่วนบุคคล

ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการเป็นบุคคล-ตัวตน-เรา-เขา ไม่ใช่สิ่งที่ผิด ฉันไม่ได้กำลังพยายามที่จะเกลี้ยกล่อมให้เธอเชื่อว่า การเป็นบุคคล-ตัวตน-เรา-เขาเป็นสิ่งที่จะต้องสลายตัวไปหรือถูกแทนที่ และฉันก็ไม่ได้หมายความว่ามันเป็นที่สมควรจะถูกนำไปฝัง เก็บกดหรือมลายหายไปในการเป็นตัวตนที่ยิ่งใหญ่มักรู้ และฉันก็ไม่ได้หมายความว่ามันสมควรจะถูกแทนที่ด้วยพลังอำนาจของจิตไร้สำนึก

ฉันหมายความว่า การเป็นบุคคล-ตัวตน-เรา-เขา จะต้องเป็นไปด้วยสติสัมปชัญญะที่รู้เห็นโลกแห่งความเป็นจริงที่กว้างกว่าและยอมให้การตระหนักในความเป็นเอกลักษณ์ของตัวตนขยายครอบคลุมความรู้ในระดับจิตไร้สำนึก

การที่เธอจะทำเช่นนั้นได้ เธอจะต้องเข้าใจว่ามนุษย์จำเป็นต้องก้าวไปไกลกว่าความคิดรวบยอดแคบๆ เกี่ยวกับ-เทพ-เทวดา-พระเจ้า-ภาวะหรือพลังอำนาจเหนือมนุษย์และการเป็นบุคคล-ตัวตน-เรา-เขาเพียงแค่มนุษย์คนเดียว-ร่างเดียว-โลกเดียว มนุษย์กำลังก้าวไปสู่ช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลง (หน้า 88)

บทที่ 12

เทพเทวดา-สิ่งศักดิ์สิทธิ์ กับ
การพัฒนาจิตวิญญาณ

แม้เธอทั้งหลายมีชีวิตอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไปในกาลเวลา แต่จินตภาพของเทพ-เทวดา-สิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือมนุษย์หรือพระเจ้ายิ่งสะท้อนให้เห็นภาวะที่มนุษย์ปรารถนาให้จิตวิญญาณเป็นไปในอนาคต ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเทพ-เทวดา-สิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือมนุษย์หรือพระเจ้าทำหน้าที่เป็นแบบพิมพ์เขียว อันเป็นจินตภาพเช่นเดียวกับแบบพิมพ์เขียวของสถาปนิก แตกต่างกันเพียงแค่ว่าเป็นแบบพิมพ์เขียวต่างระดับกัน (หน้า 147)

บทที่ 17

เทพ-เทวดา-สิ่งศักดิ์สิทธิ์ กับ มนุษย์

ระบบโลกแห่งความเป็นไปได้มีแบบพิมพ์เขียวชุดจำเพาะของมันซึ่งระบุอิสรภาพและขอบเขต และโครงสร้างที่เหมาะสมสำหรับการเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์ของจิตวิญญาณและคุณค่าชีวิต แบบพิมพ์เขียวเหล่านั้นไม่ใช่ภาพภายในอันดีเลิศ และในบางระดับแบบพิมพ์เขียวเหล่านั้นก็เปลี่ยนแปลงได้ เพราะการกระทำภายในระบบความเป็นไปได้จะเปลี่ยนแปลงและขยายภาพทั้งหมด

ดังนั้นแบบพิมพ์เขียวจึงเป็นเสมือนการวางแผนงานภายในที่สามารถเปลี่ยนแปลงไปได้ตามสถานการณ์แต่ในบางระดับแบบพิมพ์เขียวเหล่านั้นก็เป็นความคิด-อันเป็นอุดมการณ์

บุคคล-ตัวตนเช่นเธอทั้งหลายต่างก็มีแบบพิมพ์เขียว ซึ่งบรรจุไปด้วยข้อมูลจำเป็นที่จะสร้างตัวตนที่เธอพึงพอใจในระบบความเป็นไปได้ที่เธอรู้จัก

แบบพิมพ์เขียวเหล่านั้นมีอยู่ในชีวภาพ และมีอยู่ในทุกระดับทางกายภาพ-จิตภาพและจิตวิญญาณ ข้อมูลเหล่านั้นสานอยู่ในยีนส์และโครโมโซม แต่ข้อมูลเหล่านั้นก็มีอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไปต่างหากไปจากยีนส์และโครโมโซมด้วย โครงสร้างทางกายภาพเป็นเพียงภาพสะท้อนของข้อมูลเหล่านี้

เผ่าพันธุ์ของมวลมนุษยมีแบบพิมพ์เขียวอยู่ในภาวะจิต มันมีอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไปในโลกภายในซึ่งแยกไปจากโลกภายนอกทางกายภาพ เธอทั้งหลายต่างก็นำเอาข้อมูลจากแบบพิมพ์เขียวเหล่านี้มาสร้างทฤษฎี ความคิด อารยธรรมและเทคโนโลยี โดยแปลงข้อมูลเหล่านั้นเป็นภาวะทางกายภาพ

นักปรัชญาในสมัยโบราณมองเห็นโลกภายในเป็นโลกที่ดีเลิศ แต่การที่สิ่งหนึ่งสิ่งใดไปสู่ภาวะที่ดีเลิศหมายถึงว่า สิ่งนั้นๆ ได้สำเร็จเสร็จสิ้นและไม่อาจจะทำอะไรได้มากไปกว่านั้นแล้ว ภาวะอันดีเลิศจึงเป็นการปฏิเสธคุณลักษณะอันซ่อนเร้นของการสร้างสรรค์ ซึ่งแสวงหาความก้าวหน้าที่จะแข่งตนเองต่อไปอย่างไม่มีวันจบสิ้น

อุดมการณ์ของโลกภายในอันดีเลิศยังผลให้มนุษย์ถึงทางตัน เพราะแบบแผนตัวอย่างสำหรับโลกภายนอกเป็นสิ่งที่ดูเสมือนจะเสร็จสมบูรณ์แล้วอย่างดีเลิศ

มีคนจำนวนมากที่มองเห็นโลกภายในเป็นต้นกำเนิดของโลกภายนอกอันเป็นกายภาพ แต่พวกเขาจินตนาการว่า เป้าหมายของมนุษย์คือการสร้างภาพอันดีเลิศเหล่านั้นให้กับโลกภายนอกทางกายภาพอย่างสุดความสามารถ ความเข้าใจในทิศทางดังกล่าวทำให้มนุษย์เข้าใจว่า เขาไม่ได้มีส่วนร่วมในการสร้างโลกภายในอันงดงาม มนุษย์จึงเพียงแต่เพียรพยายามที่จะลอกเลียนโลกภายในให้เป็นภาวะทางกายภาพ แต่ก็ไม่เคยทำได้อย่างดีเลิศเท่าโลกภายใน-ในอุดมการณ์ของเขา

ในขณะนี้ การให้และการรับ การเคลื่อนไหวเข้า-ออกระหว่างโลกแห่งความเป็นจริงภายในและภายนอกจึงกลายเป็นสิ่งที่ไม่มีความหมายแล้ว ทั้งที่จริงแล้ว-มนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของโลกภายในด้วยเหตุผลตามธรรมชาติของจิตวิญญาณ ซึ่งสร้างสรรค์แบบพิมพ์เขียวเหล่านั้นอย่างเป็นอัตโนมัติ ซึ่งเขาใช้เป็นข้อมูลแนะแนวในระดับอื่น

ในบางระดับ ศิลปินระดับปรมาจารย์ไม่เพียงแต่จะจับภาพทางกายภาพของความคิดในโลกภายในไว้ได้เท่านั้น แต่พวกเขายังมีส่วนร่วมในการสร้างความคิดหรือแบบฉบับภายในอีกด้วย

โลกภายใน-ในความหมายของเธอ ไม่ได้แสดงให้เห็นถึงความเป็นไปได้ของความคิดที่ยังไม่ได้กลายมาเป็นความจริง แต่ความคิดและความเป็นไปได้เหล่านั้นไม่ได้มีอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไปภายนอกจิตวิญญาณและสติสัมปชัญญะ โลกภายในเป็นอุดมการณ์ที่อยู่ในหัวใจของมนุษย์ และในขณะเดียวกัน มนุษย์ก็เป็นผู้สร้างโลกภายในขึ้นจากความรู้อันลึกซึ้งในการเป็นตัวตนที่คาบอยู่ในโลกแห่งกาลเวลา

การมีอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไปของจิตวิญญาณ เป็นสิ่งที่ชาญฉลาดและเต็มไปด้วยความเมตตา จิตวิญญาณรู้จักตัวตนของมันดีในร่างกายเนื้อหนังของมนุษย์ มันจึงส่งบางส่วนของมันล่วงหน้าไปในกาลเวลา เพื่อทำให้มนุษย์รู้และสร้างแผนผังที่จะติดตามจิตวิญญาณไปได้ในภายหลัง

**มนุษย์ถือกำเนิดมาพร้อมด้วยความมหัศจรรย์-เหินฟ้า และความเรียบง่าย-เดินดิน
สิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือมนุษย์-พระเจ้าหรือเทพ-เทวดา มีอยู่ในตัวมนุษย์**

พระเจ้าหรือเทพ-เทวดาเรียกร้องความเป็นมนุษย์ในความศักดิ์สิทธิ์นั้น และในขณะเดียวกันพระเจ้าหรือเทพ-เทวดาก็เรียกร้องที่จะมีประสบการณ์เดินดิน-บนโลกมนุษย์

เธอต้งหลายยังไม่เข้าใจในตนเอง เธอมักจะพยายามเอาความคิดเกี่ยวกับพระเจ้าหรือเทพ-เทวดาไปวางไว้นอกเหนือตนเอง นอกเหนือกรอบหรือแบบแผนของชีวิต

บทฝึกฝนที่ฉันให้ไว้ในหนังสือเล่มนี้และในหนังสือ “โลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติ” เป็นการฝึกฝนที่จะทำให้เธอคุ้นเคยกับความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน-ของโลกภายในและโลกภายนอกอันซ่อนเร้น เพื่อให้เธอได้สัมผัสกับภาวะอันเป็นธรรมชาติของจิตวิญญาณอันเป็นร่างกายเนื้อหนังของมนุษย์และช่วยให้เธอมองเห็นภาวะที่เธอเรียกกันว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือมนุษย์-พระเจ้าหรือเทพ-เทวดาที่มีอยู่ในตัวเธอ

ฉันหวังว่าบทฝึกฝนเหล่านั้นจะช่วยให้เธอมองเห็นความเป็นไปได้ของจิตวิญญาณในร่างกายมนุษย์และทำลายกำแพงที่เกิดจากความคิดอันจำกัดของเธอลง ฉันปรารถนาที่จะช่วยให้เธอเปลี่ยนความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติอันจำกัดของมนุษย์และในขณะเดียวกันฉันก็ปรารถนาให้เธอเปลี่ยนความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือมนุษย์-พระเจ้าหรือเทพ-เทวดา มันอาจจะฟังดูประหลาดหากฉันจะบอกว่า ถ้าเธอเปลี่ยนความเชื่อนี้ได้สำเร็จ เธอจะตระหนักได้ถึงความศักดิ์สิทธิ์ในตนเอง (หน้า195-199)

Nova Analai : รู้เห็นแต่ไม่รับ-ทำได้เสมอ-ด้วยการมีสติ

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ khajornwan

ขอขอบคุณพี่นักเขียนมากนะคะ ที่ให้ความกระจ่างในบางเรื่องทีบางครั้งตัวเราก็คิดไม่ถึง ทำให้ขยายความรู้ได้อีกเยอะเลยคะ..

วันนี้ก็เลยเกิดความสงสัยขึ้นมาอีกเรื่องหนึ่ง คือที่พี่นักเขียนกล่าวไว้ว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายอยู่ในตัวมนุษย์ เทพ เทวดา พระเจ้า อยู่ในตัวมนุษย์นั้น เหมือนหรือต่างกันอย่างไรกับร่างทรงคะ

ขอรพรรณมีเพื่อนคนหนึ่งเค้าบอกว่าได้ยินเสียงของเทพ พรหม และท่านก็ให้เค้าพูดให้ผู้อื่นฟังตามที่ได้ยินมา ประมาณว่าแนะนำให้ดำเนินชีวิตอย่างไรจึงจะประสบความสำเร็จ การกระทำเช่นนี้ทำให้เราสูญเสียพลังอำนาจในตัวเองหรือไม่?

อีกเรื่องหนึ่งก็คือ มีเพื่อนบ้านสมัยที่เรายังเป็นเด็กๆ เพิ่งทราบว่าเค้าไปปรับขันธุ์เพื่อที่จะเป็นร่างทรงมา แต่กลายเป็นว่าร่างของเค้าเป็นที่ผ่านของสิ่งต่างๆ หลายสิ่งมาก จนรู้สึกอายุเวลาไปทำบุญหรือเวลาอยู่กับผู้คนเยอะ ก็จะมีอาการสั่นหรือร้ายรำเป็นบุคคลิกต่างๆ จึงไม่ต้องการที่จะเป็นร่างทรงอีกต่อไปแต่ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรจึงไม่เป็นเช่นนั้นอีก พี่นักเขียนพอจะให้คำแนะนำอะไรได้บ้างมั๊ยคะ?

พ่อกเขียนได้คัดลอกบางส่วนจากหนังสือ **ชีวิตนอกเหนือชาติภพ** ซึ่งมีสาระเกี่ยวกับ **พระเจ้า-เทพ-เทวดา-สิ่งศักดิ์สิทธิ์** มาให้ศึกษา กัน ก่อนที่จะออกความเห็นเกี่ยวกับคำถามและประสบการณ์ที่คุณน้อง จจวรรณเล่าให้ฟังนะคะ

ท่านอาจารย์อนาลัยได้อธิบายว่า พระเจ้า-เทพ-เทวดา-สิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นความคิดรวบยอด อันเป็นอุดมการณ์ที่มนุษย์สร้างขึ้น หรือตั้งเป้าหมายไว้ว่า จิตวิญญาณของเขาจะพัฒนาไปสู่ แต่มนุษย์ก็นำเอา ภาพลักษณ์หรือความสามารถอันสูงส่งของจิตวิญญาณไปวางไว้นอกตัวตนของมนุษย์ กล่าวง่ายๆ ได้ว่า มนุษย์ ยกให้คุณสมบัติเหนือชั้นทั้งหลายอันเป็นคุณสมบัติอันแท้จริงของจิตวิญญาณ เป็นของพระเจ้า-เทพ-เทวดา-สิ่งศักดิ์สิทธิ์ แทนที่จะตระหนักความเป็นจริงที่ว่า เราคือจิตวิญญาณที่มาถือกำเนิดเป็นร่างกายเนื้อหนัง ดังนั้น พระเจ้า-เทพ-เทวดา-สิ่งศักดิ์สิทธิ์จึงอยู่ในตัวเรา

เมื่อเราพูดกันถึงร่างทรง ก่อนอื่นเราต้องทำความเข้าใจว่า **ผู้ที่เป็นร่างทรงทั้งหลายคือมนุษย์ที่มีร่างกายเนื้อหนังไม่ต่างไปจากเรา เรามีความเชื่อส่วนบุคคลไม่น้อยไปกว่าเราทั้งหลาย และมักจะมีความเชื่อส่วนบุคคล หรือความเชื่อตามลัทธิหรือศาสนาอีกต่างหาก**

เราจะพิจารณาได้ไม่ยากว่า สิ่งที่เรายึดถือนั้นเป็นความเชื่อหรือเป็นความรู้ ด้วยการพิจารณาจากการรู้เห็นของเขา หากเขาู้เห็นในสิ่งที่ผู้อื่นไม่อาจรู้เห็นได้ เช่นการรู้เห็นบุคลิกภาพจำเพาะตามศาสนาของเขา ซึ่งบุคคลต่างศาสนาไม่มีวันเห็น การประพฤติปฏิบัติที่เป็นไปตามลัทธิความเชื่อจำเพาะซึ่งไม่ปรากฏในศาสนาหรือวัฒนธรรมอื่นใดในโลก การรู้เห็นหรือพฤติกรรมนั้นๆ ก็เป็นไปตามความเชื่อ เพราะ**ความรู้อย่อมเป็นของกลางของสากลโลก ไม่ว่าจะปรากฏในชาติใด ศาสนาใดในโลก ก็เสมอเหมือนกัน จะต่างกันก็ตรงที่คำนิยามที่ใช้ และความแตกต่างที่เกิดขึ้นเพราะภาษาเท่านั้น**

จิตวิญญาณปราศจากขีดจำกัด และจิตวิญญาณมีชีวิตอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไปเป็นระบบเครือข่าย หากจะกล่าวว่า จิตวิญญาณเปลี่ยนวิธีการจัดจจาจกรูปกายหนึ่งไปสู่อีกรูปกายหนึ่ง ก็เป็นสิ่งที่ไม่ได้แปลกประหลาด และเป็นไปอยู่ตลอดวันเวลาทั้งยามตื่นและยามฝัน เมื่อใดที่เราตกอยู่ในภาวะที่ว่า **“ใจตรงกัน”** เราไม่เคยคิดว่า จิตวิญญาณอันเป็นความรู้ที่เราคิดว่าอยู่ใต้ผิวหนังของเรา-เป็นของเรา ไม่เคยอยู่กับที่อย่างที่เราคิด มันผ่านเข้าออก ร่างกายเนื้อหนังอื่นๆ สมองอื่นๆ ทำให้ความคิดของมนุษย์โลกประสานกันเป็นหนึ่งเดียว มิฉะนั้นโลกก็จะเป็นโลกอยู่ไม่ได้ เรามองเห็นศาสตร์ต่างๆ ทางโลก เช่น วิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ดาราศาสตร์ แพทย์ศาสตร์ ศิลปศาสตร์ ฯลฯ ซึ่งล้วนเป็นสาขาวิชาที่ผูกพันกัน ประสานกัน ศิลปะเจริญได้ด้วยการอาศัยวิทยาศาสตร์ แพทย์ศาสตร์เจริญได้ก็อาศัยศิลปศาสตร์ กล่าวได้ว่า **ทุกศาสตร์ประสานกันเป็นระบบเครือข่ายตามธรรมชาติของจิตวิญญาณ อันเป็นองค์ความรู้**

เมื่อเราตีความหมายพระเจ้า-เทพ-เทวดา-สิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นสิ่งที่เหนือมนุษย์ เราก็มองเห็นร่างทรงหรือคนทรงผู้ซึ่งเข้าใจว่าตนเองรับเอาจิตวิญญาณพิเศษเหล่านั้นเข้ามา เป็นบุคคลที่พิเศษหรือผิดแผกไปด้วย **หากคนทรงจะพิเศษ ก็น่าจะกล่าวได้ว่า ความพิเศษนั้นเกิดจากการที่เขายอมให้ธรรมชาติการรับรู้ของจิตวิญญาณทำงานได้ตามธรรมชาติ คนทรงบางคนจึงดูเสมือนจะรู้อดีตและอนาคต หรือรู้เห็นสิ่งต่างๆ นอกเหนือประสาทสัมผัสทั้งห้า คือรู้เห็นได้ด้วยประสาทสัมผัสที่หกหรือประสาทสัมผัสภายใน การได้ยินเสียงเทพหรือพรหมก็เป็นการได้ยินด้วยประสาทสัมผัสภายในเช่นกัน**

เมื่อบุคคลเหล่านี้แนะนำผู้อื่นว่า ดำเนินชีวิตอย่างไรจึงจะประสบความสำเร็จ ความสำเร็จดังกล่าว ไม่ได้เกิดจากอำนาจหรือประกาศิตของพระเจ้า-เทพ-เทวดา-สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ที่มาบอกกล่าว **หากแต่ว่าความเชื่อของผู้ฟัง** เป็นอำนาจประหลาดที่ทำให้ชีวิตของเขาเป็นไปตามนั้น

มนุษย์เราสูญเสียอำนาจก็ต่อเมื่อเรายกอำนาจให้กับบุคคลอื่นหรือสิ่งที่อยู่ภายนอกตัวตนของเรา ท่านอาจารย์อนุาลัยไม่ได้ปฏิเสธว่า พระเจ้า-เทพ-เทวดา-สิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นสิ่งที่ไม่มีจริง หากแต่ท่านกล่าวว่า พระเจ้า-เทพ-เทวดา-สิ่งศักดิ์สิทธิ์มีอยู่ในตัวมนุษย์ ซึ่งหมายถึงว่า มีอยู่ในจิตวิญญาณซึ่งเป็นแก่นแท้ของเราและสถิตย์อยู่กับเราตลอดเวลา

การรับขันธ์ เป็นพิธีกรรมทางโลก จิตวิญญาณอยู่นอกเหนือพิธีกรรมหรือภาวะทางกายภาพ ไม่ว่าจะจุดธูปหรือไม่จุดธูป จิตวิญญาณก็เดินทางอยู่ตลอดเวลา การจุดธูป การรับขันธ์ หรือพิธีกรรมต่างๆ เป็นเพียงกระบวนการที่ช่วยให้สติสัมปชัญญะของผู้เข้าร่วมพิธีกรรมเกิดการจดจ่อ และทำให้รู้เห็นการเป็นไปของจิตวิญญาณได้ชัดเจนขึ้น

สรุปได้ว่า พิธีกรรมของการรับขันธ์ ไม่ได้เป็นปัจจัยที่ทำให้บุคคลรับเอาจิตวิญญาณต่างๆ เข้าสู่ร่างกายเนื้อหนัง หากเรารู้จักความหมายที่แท้จริง ตามที่ท่านอาจารย์อนุาลัยกล่าวไว้ว่า จิตวิญญาณคือความรู้ ความรู้คือจิตวิญญาณ จิตวิญญาณ คือ ข้อมูล ความรู้และความทรงจำข้ามชาติภพที่ถ่ายทอดได้ด้วยอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิด

เราจะพบว่า การเป็นร่างทรงก็ดี หรือการรู้จักใช้ประสาทสัมผัสที่หกที่จะรู้เห็นข้อมูลความรู้ นอกเหนือประสาทสัมผัสทั้งห้าก็ดี **ล้วนเป็นภาวะที่จิตวิญญาณอันเป็นร่างกายเนื้อหนังหนึ่งๆ ได้รับความรู้**

พฤติกรรมที่แสดงออกทางกายภาพทั้งหลาย หากเป็นไปเพื่อแสดงออกซึ่งความรู้-ความสามารถ และทักษะที่มีคุณค่า ก็เรียกได้ว่า เป็นการแปลงสภาวะอันเป็นความรู้ซึ่งเป็นจินตภาพ ให้กลายเป็นความรู้ที่เป็นกายภาพ เช่น ผู้นำความรู้ในการรักษาโรค มาใช้กดจุด ผิงเข็ม จับเส้น ประกอบยาสมุนไพร ผู้นำจินตภาพ มาแสดงออกเป็นงานศิลปะที่ประทับใจผู้ชม ผู้ฟัง เป็นต้น แต่ไม่ว่าร่างกายของเราจะแสดงออกทางกายภาพอย่างไร สติสัมปชัญญะของเราก็เป็นผู้เลือกและกำหนดให้เป็นไปเสมอ

พี่น้องเขียนเองก็เคยไปรับขันธ์ด้วยความอยากรู้อยากเห็น ขณะที่เฝ้าดูคนอื่นๆ ลุกขึ้นร้ายรำในท่าต่างๆ เพื่อนที่ไปด้วยกันบอกกับพี่น้องเขียน “พี่...หนุอายุเขาตายถ้าต้องลุกขึ้นรำแบบนั้น หนุจะไม่ยอมรำเด็ดขาด ถ้าหนูหลุด พี่ต้องหยิกหนูแรงๆ เลยนะ” พี่น้องเขียนบอกเขาว่า “อยู่ที่เราเลือก ตั้งสติให้ดีๆ แล้วกัน” ผลปรากฏว่า พี่น้องเขียนกับเพื่อนไม่ได้ลุกขึ้นร้ายรำเหมือนใครๆ เขา แต่การถูกกำหนดให้นั่งในท่าพนมมืออยู่นานกว่าชั่วโมง พร้อมด้วยคำพูดโน้มน้าวที่เปรียบได้กับการสะกดจิตของผู้ประกอบพิธี ทำให้มือที่พนมอยู่เลื่อนออกไปจากตำแหน่งเดิมและไปบรรจบในท่าที่เป็นไปตามการกล่าวโน้มน้าวของผู้ทำพิธี แทบจะกล่าวได้ว่า เมื่อเมื่อยสุดๆ แล้ว จะให้ทำท่าอะไรก็ยอมทำแล้ว ตีกว่าค้างอยู่ท่าเดิม

ท่านอาจารย์อนุาลัยได้กล่าวไว้บ่อยครั้งว่า **“เธอทั้งหลายสร้างโลกแห่งความเป็นจริง ด้วยความเชื่อของเธอ”**

ดังนั้นผู้ที่เชื่อว่าการรับขันธ์ ทำให้เขาได้รับเอาสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาเข้าสู่ตัวตนของเขา ก็ต้องแก้ด้วยการเปลี่ยนความเชื่อ การเชื่อที่เราทั้งหลายคือจิตวิญญาณที่มาถือกำเนิดเป็นร่างกายเนื้อหนัง พร้อมด้วยพลังอำนาจตามธรรมชาติที่สามารถสร้างสรรค์ทุกสิ่งทุกอย่างได้ด้วย จินตนาการ ความเชื่อและความปรารถนาอย่างแรงกล้าของตนเอง จะเป็นปัจจัยที่ทำให้เราตระหนักได้ว่า พระเจ้า-เทพ-เทวดา-สิ่งศักดิ์สิทธิ์ มีอยู่ในตัวเราอยู่แล้ว เราไม่จำเป็นต้องไปรับเอาสิ่งอื่นใดจากภายนอกเข้ามาอีก **แม้คิดหรือเชื่อว่าจะได้รับมาแล้ว และไม่พอใจทางเลือกก็ยังเป็นของเราอยู่เสมอ รู้เห็นแต่ไม่รับ-ทำได้เสมอ-ด้วยการมีสติ**

คุณ กังขา ณ ปลาย : มาเล่าเรื่องฝันตอนนี่คะ มีแต่ฝันเห็นคนตาย น่ากลัวมากๆ

เมื่อคืน ในฝันไม่รู้จะไปโผล่ที่ท่าช่างได้ไง มีแต่ร้านขายของของคนตาย พอออกมาจากร้านแถวนั้นก็ไปโผล่ที่ช่างศิลป์ตรงพระพิฆเนศ (ใครพอจำได้บ้าง) พอจะกลับบ้านโดยจะมาที่สนามหลวง ก็มีนักศึกษาบอกว่าให้เข้าทางธรรมศาสตร์ เข้าไปแล้วก็มีแต่คนตาย วนอยู่นานกว่าจะหาทางออกได้ (ในฝันก็ยังลอยได้นะเป็นช่วงๆ ค่ะ เวลาอยู่ในร้านก็นั่งโต๊ะธรรมดา) แล้วก็ยังมีแต่ร้านของคนตาย เหมือนจะออกมาไม่ได้ เพราะทางออก ก็จะมีคนมาคอยเอาหอกแทง หรือมาฆ่าให้ตาย ในฝันนี้ งง.. ว่าแล้วตัวเองจะออกมาจากร้านตรงทางออก ที่จะทำให้ออกมาจากธรรมศาสตร์ไปได้อย่างไร ตื่นมาด้วยความสงสัยมากค่ะ ว่าไปฝันเรื่องแบบนี้ได้อย่างไร ต้องแม่เมตตา

วันนี้ พอสวดมนต์อีกตอนสองทุ่ม ก็ต้องแม่เมตตาให้หน่อยๆ นักศึกษาที่ธรรมศาสตร์ ประชาชนที่เสียชีวิตที่นั่นเพื่อประชาธิปไตย แถวท่าช่าง ธรรมศาสตร์ และที่อนุสาวรีย์ แปลกมาก ขนลุกตลอด มากกว่าตอนแม่เมตตาตอนเช้าอีก คือขอให้ครูบาอาจารย์ ไปช่วยเขาอะค่ะ

Nova Analai : รู้เห็นภาวะของความตาย-ได้จากความฝัน-ในปัจจุบัน

จากหนังสือ อมตะแห่งจิตวิญญาณ (ภาคต้น)

บทที่ 8 ประสบการณ์ในการตาย

เกิดอะไรขึ้นเมื่อถึงจุดแห่งความตาย?

คำถามนี้ยาวกว่าคำตอบมาก

โดยพื้นฐานแล้วกล่าวได้ว่า จุดแห่งความตายที่จำเพาะเจาะจง-ไม่มีจริง แม้แต่ในกรณีที่เธอทั้งหลายเรียกกันว่า เป็นการตายอย่างฉับพลันในอุบัติเหตุก็ตาม ฉันปรารถนาที่จะให้คำตอบที่มีประโยชน์ในทางปฏิบัติแก่เธอ คำถามที่มีประโยชน์ในทางปฏิบัติสำหรับพวกเธอทั้งหลายจึงน่าจะเป็นคำถามต่อไปนี้ :

- จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อเธอไม่ได้มีชีวิตอยู่ต่อไปเป็นร่างกายเนื้อหนัง?
- เธอจะรู้สึกอย่างไรเมื่อถึงแก่ความตาย?
- หลังความตาย เธอจะยังคงรู้สึกว่าเป็นตัวเธออยู่ต่อไปหรือไม่?
- อารมณ์ของเธอที่เคยผลักดันให้เธอมีชีวิตอยู่จะดำเนินต่อไปหรือไม่?
- สวรรค์-นรก มีจริงหรือไม่?

➢ หลังความตายเธอจะเผชิญกับอสุรกาย เทพ-เทวดา นางฟ้า พระเจ้า ครอบครว้ ญาติมิตร พี่น้อง คนที่เธอรักหรือรักเธอ หรือศัตรู?

➢ เมื่อตายไปเธอจะยังคงเป็นเธอเหมือนที่เป็นอยู่ในขณะนี้ต่อไปหรือไม่ และเธอจะจดจำบุคคล ที่เธอรักได้ต่อไปหรือไม่?

ฉันจะตอบคำถามเหล่านี้ แต่ก่อนที่ฉันจะทำเช่นนั้นได้ มีหลายสาระที่เธอจำเป็นต้องรับมือเสียก่อนที่เธอจะสามารถพิจารณาถึงธรรมชาติของชีวิตและความตายได้

ก่อนอื่นขอให้เธอพิจารณาถึงความเป็นจริงที่ฉันกล่าวว่า จุดแห่งความตายที่จำเพาะเจาะจง-ไม่มีจริง ชีวิตและความตายปราศจากรอยต่อหรือการแบ่งแยกอันชัดเจน

ชีวิตคือภาวะที่อยู่ในกระบวนการ-การเปลี่ยนแปลง และความตายก็เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการ-การเปลี่ยนแปลง เธอทั้งหลายกำลังมีชีวิตอยู่ในขณะนี้ จิตวิญญาณของเธอรู้ดีถึงการมีชีวิตอยู่

จิตวิญญาณของเธอมีสติสัมปชัญญะที่เรืองรองด้วยความรู้ความเข้าใจ อยู่ท่ามกลางซากศพของ เซลล์และเซลล์ที่กำลังจะตาย ในขณะเดียวกันจิตวิญญาณก็มีชีวิตชีวาอยู่ในอะตอมและโมเลกุลในร่างกายเนื้อหนังของเธอ อะตอมและโมเลกุลเหล่านั้นตายและเกิดใหม่อยู่ตลอดเวลา เธอทั้งหลายต่างก็มีชีวิตอยู่ท่ามกลาง การตายย่อยๆ บางส่วนของร่างกายเนื้อหนังของเธอร่วงหล่นไปทุกขณะจิต และก็ถูกสร้างขึ้นทดแทนใหม่ แต่เธอก็แทบจะไม่เคยทอดความคิดไว้ให้กับสาระเหล่านี้

ในนัยทางกายภาพกล่าวได้ว่า เธอมีชีวิตอยู่ในปัจจุบันนี้ ท่ามกลางความตายของตนเองในบางระดับ เธอมีชีวิตอยู่โดยไม่คำนึงถึงความตาย และการเกิดใหม่ที่เกิดขึ้นตลอดเวลาในร่างกายเนื้อหนังของเธอ

หากเซลล์ในร่างกายของเธอไม่ตายและไม่ได้รับการชบชีวิตใหม่ ร่างกายเนื้อหนังของเธอจะมีชีวิต อยู่-เป็นอยู่-ดำเนินต่อไปไม่ได้ ในขณะปัจจุบันนี้ จิตวิญญาณพร้อมด้วยสติสัมปชัญญะของเธอกำลังกะพริบอยู่ พร้อมๆ กันกับที่รูปกายของเธอเปลี่ยนไป เธออาจเปรียบสติสัมปชัญญะของเธอได้กับหิ่งห้อย เพราะแม้ว่าเธอจะรู้สึก เสมือนว่า สติสัมปชัญญะของเธอคงสภาวะอยู่อย่างต่อเนื่อง แต่มันก็ไม่ได้เป็นเช่นนั้น

สติสัมปชัญญะของเธอกะพริบ เปิด-ปิด อยู่ตลอดเวลาดังเช่นที่ฉันได้กล่าวมาแล้ว แต่สติสัมปชัญญะ ของเธอก็ไม่เคยดับสนิทหรือมอดไป และการจจจจของสติสัมปชัญญะของเธอก็ไม่ได้คงที่อย่างที่เธอรู้สึกหรือ คาดคะเน

เธอทั้งหลายต่างก็มีชีวิตอยู่ท่ามกลางความตายอันหลากหลาย แม้ว่าเธอจะไม่ได้ตระหนักเลยก็ตาม เธอตายบ่อยๆ ท่ามกลางการมีชีวิตอันเรืองรองสว่างไสวอย่างมีสติสัมปชัญญะ

ความตายในนัยของเธอหมายถึงการไม่ได้จจจจกับโลกแห่งความเป็นจริงทางกายภาพอีกต่อไป จิตวิญญาณของเธอไม่ได้มีชีวิตทางกายภาพและไม่ได้จจจจกับภาวะทางกายภาพอย่างสม่่าเสมอ ตลอดระยะเวลา อันยาวนานทั้งชีวิตเสมือนที่เธอรู้สึก ว่า เธอมีชีวิตอยู่ในร่างกายเนื้อหนังและจจจจกับภาวะทางกายภาพตลอดเวลา- ทั้งชีวิต

แม้ว่าสาระนี้อาจจะฟังดูสับสน แต่ฉันก็ปรารถนาที่จะทำให้เธอเข้าใจได้กระจ่างขึ้นว่า จิตวิญญาณ ของเธอ จจจจด้วยสติสัมปชัญญะอย่างเป็นจังหวะ กับโลกแห่งความเป็นจริงทางกายภาพ และ ภาวะของร่างกาย เนื้อหนังอันเป็นกายภาพ แต่เธอไม่อาจมีสติรู้เห็นจังหวะเหล่านี้ได้

ในช่วงพริบตาหนึ่งจิตวิญญาณของเธอมีชีวิตอยู่ด้วยการจดจ่อด้วยสติสัมปชัญญะกับโลกแห่งความเป็นจริงทางกายภาพ และในช่วงพริบตาต่อไป จิตวิญญาณของเธอมีชีวิตอยู่ด้วยการจดจ่อด้วยสติสัมปชัญญะกับโลกแห่งความเป็นจริงโลกอื่นที่แตกต่างไปโดยสิ้นเชิง

ตามความคิดของเธอกล่าวได้ว่า ในช่วงพริบตานี้-เธอตกอยู่ในภาวะของความตายหรือปราศจากชีวิตชีวา ในช่วงพริบตาต่อไป-จิตวิญญาณของเธอก็กลับมามีชีวิตชีวาอยู่ด้วยการจดจ่อด้วยสติสัมปชัญญะกับโลกแห่งความเป็นจริงทางกายภาพของเธออีก

แต่เธอก็ไม่สามารถมีสติรู้เห็นถึงความตายหรือปราศจากชีวิตชีวาที่เกิดขึ้นระหว่างจังหวะของการมีชีวิตอยู่ ความรู้สึกมีชีวิตอยู่อย่างต่อเนื่องเกิดขึ้นจากการหมุนเหวี่ยงของจังหวะของการมีชีวิตอยู่อย่างสม่ำเสมอ

ในที่นี่เธอจะต้องเข้าใจถึงคำอธิบายถึงจังหวะของการมีชีวิตอยู่ว่าเป็นเพียงอุปมาอุปไมยตามเส้นทางแห่งกาลเวลาที่เธอรู้จัก เพราะเมื่อฉันใช้คำว่า ช่วงพริบตา มันหมายถึงการเกิดขึ้นอย่างฉับพลันพร้อมกันหมด แต่ในขณะที่เดียวกันเธอก็จะต้องไม่ตีความหมายคำว่าฉับพลันอย่างตรงไปตรงมาเกินไป เพราะจิตวิญญาณมีเบื้องหลัง

ในนัยเดียวกันนี้กล่าวได้ว่า อะตอมและโมเลกุลมีชีวิตอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไป ด้วยการตายหรือไม่มีชีวิตชีวา และมันก็กลับมาเป็นหรือมีชีวิตชีวาใหม่ในระบบโลกของเธออีก โดยที่เธอไม่สามารถรู้เห็นถึงช่วงพริบตาที่มันไม่ได้มีชีวิตอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไป.....(156-159)

.....กระบวนการของการตาย-การเกิดใหม่-เพื่อแทนที่ในร่างกายเนื้อหนังของเธอเป็นไปอย่างราบรื่น แยกย่อยจนเธอไม่อาจรู้เห็นได้ จังหวะของการตายและการเกิดใหม่ที่ฉันได้กล่าวถึงมาแล้ว มีจังหวะสั้นมาจนสติสัมปชัญญะของเธอกระโดดข้ามไปอย่างรวดเร็ว และแม้ว่าจังหวะจะยืดยาวออกไปแต่ประสาทสัมผัสทั้งห้าของเธอก็มีอาจรู้เห็นจังหวะเหล่านี้ได้อยู่ดี

เธอทั้งหลายจะรู้เห็นจังหวะที่ยืดยาวออกไปได้ก็ต่อเมื่อถึงแก่ความตาย สิ่งที่ต้องการรู้คือ-อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อจิตวิญญาณของเธอเปลี่ยนวิถีการจดจ่อด้วยสติสัมปชัญญะไปจากโลกแห่งความเป็นจริงทางกายภาพ และอะไรจะเกิดขึ้นในช่วงขณะที่ดูเสมือนว่า จิตวิญญาณของเธอปราศจากร่างกายเนื้อหนังที่จะสวมใส่ ในทางปฏิบัติแล้วกล่าวได้ว่า ฉันไม่มีคำตอบให้เธอแต่ละคนอย่างจำเพาะเจาะจง แต่ฉันมีคำตอบโดยทั่วไปให้ ซึ่งเป็นคำตอบที่จะครอบคลุมถึงสาระหลักของประสบการณ์ในการตาย

เธอทั้งหลายจะต้องเข้าใจว่า ประสบการณ์ในการตายที่จิตวิญญาณพร้อมด้วยสติสัมปชัญญะของเธอจะเผชิญ ขึ้นอยู่กับการตายแต่ละประเภท ปัจจัยหลักที่จะเหนี่ยวนำไปสู่ประสบการณ์ในการตายคือการพัฒนาของจิตวิญญาณ และคุณลักษณะของวิธีการที่จิตวิญญาณจะรับมือกับประสบการณ์

ความคิดของเธอเกี่ยวกับธรรมชาติแห่งความเป็นจริง เป็นปัจจัยหลัก ที่จะข้อมสิทธิ์หรือบิดเบือนประสบการณ์ในการตาย

เธอจะตีความหมายประสบการณ์ในการตายไปในทิศทางที่สอดคล้องกับความเชื่อของเธอ แม้แต่ในปัจจุบันนี้ เธอก็ตีความหมายประสบการณ์ในชีวิตประจำวันของเธอไปตามความคิดและความเชื่อของเธอว่า อะไรคือสิ่งที่เป็นไปได้ และอะไรคือสิ่งที่เป็นไปได้

เมื่อถึงแก่ความตาย-จิตวิญญาณจะเปลี่ยนวิธีการจัดจ้อยด้วยสติสัมปชัญญะไปจากร่างกายเนื้อหนังของเธอย่างรวดเร็วหรือเชื่องช้า ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายปัจจัยด้วยกัน หากเธอเสียชีวิตด้วยความชรา ส่วนใหญ่ของบุคลิกภาพของเธอได้จากร่างกายไปแล้วก่อนหน้านี้ และได้เผชิญกับภาวะใหม่ๆ

ถ้าหากเธอกลัวความตาย ความกลัวจะทำให้เธอเผชิญกับความตายด้วยความตื่นตระหนก และปรารถนาที่จะปกป้องรักษาความเป็นบุคคลตัวตนของเธอไว้ ความกลัวและการปกป้องการเป็นบุคคลตัวตนจะทำให้สติสัมปชัญญะขาดความคมชัด มันจะทำให้เธอตกอยู่ในภาวะหมดสติ หรือที่เธอเรียกกันว่า-โคมา ซึ่งเธออาจต้องใช้เวลาที่จะฟื้นคืนสติกลับมา

ความเชื่อในรกและไฟนรกจะสร้างภาพหลอนให้เธอเห็นขุมรก ความเชื่อในสวรรค์จะสร้างภาพหลอนให้เธอเห็นภาวะของสวรรค์

ไม่ว่าเธอจะมีชีวิตอยู่เป็นร่างกายเนื้อหนังใกล้ตายหรือตายแล้ว เธอก็ยังคงสร้างโลกแห่งความเป็นจริงด้วยความคิด-ความเชื่อและความคาดหวังของเธอเสมอ เพราะมันคือธรรมชาติความเป็นจริงของจิตวิญญาณในโลกแห่งความเป็นจริงทุกโลกที่เธอดำเนินไป

แต่ฉันขอรับรองกับเธอว่า ภาพหลอนเหล่านั้นจะเป็นไปเพียงชั่วคราว (หน้า 156-163)

สภาพแวดล้อมหลังความตายไม่ได้เป็นภาวะที่มีดมโนสโกเศร่าหรือน่ากลัว ในทางตรงกันข้าม-สภาพแวดล้อมหลังความตายเป็นสภาพแวดล้อมที่เข้มข้นกว่าและร่าเริงเบิกบานกว่าโลกแห่งความเป็นจริงที่เธอรู้จักเสียอีก

แม้ในความฝันที่นักเขียนทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ผู้ดูแลทารกจำนวนมากมาย ก็เต็มไปด้วยความร่าเริงเบิกบาน-เต็มไปด้วยอารมณ์ขันและเสียงหัวเราะ การทำงานของเขาไม่ได้เป็นไปอย่างโดดเดี่ยว เขาเป็นหัวหน้า แต่เขาก็มีผู้ร่วมงานและมีอาจารย์ใหญ่ผู้ให้คำแนะนำ ตลอดจนให้กำลังใจสนับสนุนเขา

ฉันกล่าวถึงหน้าที่การงานในความฝันเหล่านี้ เพราะมันเป็นหน้าที่การงานที่เธอทั้งหลายจะเลือก-และทำ-หลังความตาย แต่เมื่อฉันกล่าวเช่นนี้ ฉันก็ต้องกล่าวถึงธรรมชาติแห่งความเป็นจริงที่เธอทั้งหลายยังไม่อาจคงความรู้ไว้ในสติสัมปชัญญะได้ตลอดเวลาว่า อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต มีอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไปพร้อมกันหมดเป็นปัจจุบัน

กล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า เธอสามารถรู้เห็นภาวะของความตาย ภาวะหลังความตายและประสบการณ์หลังความตาย ตลอดจนภาวะก่อนมาถือกำเนิดในวงจรของชาติภพ ตลอดจนภาวะที่เป็นไปนอกเหนือวงจรของชาติภพได้จากความฝัน-ในปัจจุบัน (หน้า 166-167)

คุณ mindanaric : เมื่อคืนลองดูมาแล้ว ปรากฏคุยกับตัวเองในฝันได้จริงๆ ไม่น่าเชื่อแต่เป็นไปแล้ว OwO ใครลองทำแล้วมั่งมาเล่าให้ฟังในนี้หน่อยยอยากูรู้ๆ~

กำลังพยายามหลุดจากความเชื่อเดิมๆ แต่ตอนนี้ถามว่าจะล้างออกง่ายเหมือนซีโคลนที่เปื้อนตัวเราเลยได้ไหมมันก็คงเป็นไปไม่ได้ เพราะความเชื่อนี้มันหยั่งรากลึกลงมาช้านานน่าจะให้เปลี่ยนภายในวันสองวัน คงเป็นไปไม่ได้ แต่ก็ไม่มีอะไรที่จะยากเกินกว่าที่มนุษย์พึงจะทำได้ เพราะเราเป็นมาหมดแล้ว 55555~

ความคิดที่ยิ่งใหญ่ ความคิดที่ไม่จำกัดอยู่แค่กรอบ น่าสนใจๆ ~

คุณ khajornwan : เห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งคะน้อง mindanaric ว่าการพยายามขจัดความเชื่อเดิมๆ นี่เป็นอะไรที่ต้องใช้เวลาจริงๆ เพราะพี่ก็เคยมีประสบการณ์มาเหมือนกัน เช่น เมื่อก่อนพี่เคยฝึกสมาธิแบบสติปัฏฐาน 4 มา และฝึกจนระลึกได้ว่าตัวเองเคยทำกรรมกับปลาและไก่มาตอนที่ยังเป็นเด็ก เมื่อมานั่งสมาธิก็มีอาการคล้ายๆ ที่ตัวเองเคยทำร้ายเขามา คือเคยทุบหัวปลามา แขนวนคอกไก่ และเห็นในสมาธิว่าเราทำร้ายเขามาอย่างไร นับจากนั้นมาความรู้สึกนั้นก็ยิ่งฝังใจตัวเองมาตลอด ระยะเวลาแล้วก็ร่วม 10 กว่าปีมาแล้ว พึ่งมาสลัดความเชื่อที่ฝังใจมาได้ไม่นานนี้เอง ยิ่งมาอ่านหนังสือของท่านอาจารย์อนาลักษณ์ในเรื่องอิสระแห่งความปรารถนาก็ยิ่งตอกย้ำความเชื่อมั่นในตนเองได้มากขึ้น ขอบพระคุณท่านอาจารย์อนาลักษณ์และพี่น้องที่มอบความรู้ดีดั่งอย่างนี้มาให้ค่ะ...

คุณ mindanaric : วันนี้อาจจะไม่เข้าเน็ตอีกแล้วนะเนี่ย แต่ก็เหมือนมีอะไรมาตลใจให้ลองลือกอินเข้า เพราะวันนี้บ้าเข้ามาตั้งแต่ตีสี่...(ทำได้ไง) เนื่องจากตื่นแล้วและมีเรื่องที่ต้องตื่นแต่เช้าทำให้ต้องมาเข้าเน็ตตอนตีสี่ ขอบอกว่านอนประมาทเที่ยงคืนด้วย ปกติเป็นคนซีเซตต้องนอนอย่างน้อยๆ แปะหัวโหมง...โอยๆ ตื่นเต้นๆ ต้องมาเล่าให้ใครสักคนฟัง อืม...ก็เรื่องฝันนั่นแหละคะที่บอกว่าจะมาเล่าในนี้ แต่ก็กะคะคุณน้า (ขออนุญาตเรียกคุณน้าเขียนว่าแบบนี้ นะคะ เพราะเราก็เท่ารุ่นลูกท่าน แล้วอีกอย่างเรียกคุณน้าเขียนเฉยๆ มันก็ดูห่างๆ อี้ อี้ แกมยาวด้วย- -) เหมือนรู้ใจเราเลยที่เราเงินไม่กล้ามาเล่าออกในนี้ ก็นั่นแหละคะเลยส่งพีเอ็มไปหาท่าน แล้วก็ได้รับการตอบกลับมา ทั้งๆ ที่ไม่คิดว่าจะได้ หรือได้ก็น่าจะเป็นพรุ่งนี้ เนื่องจากนึกว่าท่านลือกเอาที่ออกไปแล้วตอนตีสามเห็นจะได้ ตอนโน้นที่อเมริกาคงจะตึกมั้งรีปาวไม่แน่ใจ ตื่นเต้นๆ แล้วพออ่านก็ซึ่งมากเลยอะคะ เพราะวาก็อย่างที่คุณน้าเคยบอกว่าการฝึกในที่นี้อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากำลังใจ กำลังใจจริงๆ คะ และก็ไม่ต้องคิดว่ามันพลัด (ตอนนี้ในหัวก็ยังพยายามทะเลาะกันอยู่เลย) เพราะท่านให้กำลังใจเรา และก็ต้องขอบอกว่าต้องเห็นคุณค่าของตัวเองและผู้อื่นในสิ่งทีเล็กน้อยที่สุด ^^ เอาละอะร้อมบทมากมายและ ขอถือปข้อความที่ตัวเองได้รับตอบกลับจากคุณน้านักเขียนเลยนะคะ

*****อันนี้คุณน้านักเขียนเขียนตอบกลับมา*****

“ต้องขออนุญาตคุณหลาน mindanaric เอาประสบการณ์ความฝันนี้ไป post ให้พี่ๆ ได้อ่านกันบ้างนะคะ ให้ไหมเอ่ย? เพราะความฝันของคุณหลาน น้านักเขียนอ่านแล้วชวนหัวลุก เนื่องจากว่า เวลาที่ตนเองฝันถึงท่านอาจารย์อนาลักษณ์ และไปจดงานจากท่าน จะเผชิญกับประสบการณ์เช่นที่คุณหลานเล่ามาจริงๆ คือจะได้ยินท่านพูดตลอด แต่ไม่ใช่ภาษาใดๆ ในโลก เหมือนเป็นภาษาใจที่ต้องใช้ภาษาหลายภาษารวมกันจึงจะมีคำศัพท์มากพอที่จะแปลงเป็นคำพูดได้ ที่ว่าชวนลุกคือเมื่อคุณหลานอธิบายว่าท่านพูด ให้ข้อมูลความรู้มากมายอย่างไม่หยุดหย่อน นั่นคือประสบการณ์จริงส่วนหนึ่งที่น้านักเขียนเผชิญ และอีกส่วนหนึ่งคือ หากเป็นท่านปรากฏมีร่างกายตัวตนท่านจะแปลงร่างเป็นบุคลิกภาพหลายบุคคล แรกๆ จับไม่ได้ บ่อยเข้าจะจับได้ว่าการแปลงร่างกายของท่านจะ

เป็นไปคล่องจองกับสาระที่ท่านกำลังถ่ายทอด และช่วยทำให้การสื่อสารเป็นไปได้ง่ายขึ้น บ่อยๆ เข้า ท่านก็เลิกปรากฏด้วยการมีรูปกาย เพราะจิตของเราชินและเข้าใจในข้อมูลความรู้ที่ท่านถ่ายทอดให้ กล่าวได้ว่า แม้ไม่เห็นรูปกาย ก็รับถ่ายทอดได้ และสัมผัสกับอารมณ์ของท่านได้ โดยไม่ต้องเห็นรูปกายของท่าน

ที่น่านักเขียนสนับสนุนให้คุณหลานนำประสบการณ์ไป post เพราะว่า ห้องวิทย์ฯ แห่งนี้ เป็นห้องเปิดใจ เรารักที่จะถ่ายทอดและรับความรู้จากกันและกัน อย่าอายหรือคิดว่า ประสบการณ์ของเราไม่จริงหรือไม่สำคัญพอ เพราะยิ่งเราให้ เราก็จะยิ่งได้รับความรู้กลับมาร้อยเท่าพันทวี

หนู mindanaric เป็นผู้มีความเพียรและมุ่งมั่นสูง เมื่อเราเผชิญกับประสบการณ์ใดๆ เราก็ต้องศรัทธาในตนเอง หรือศรัทธาในจิตวิญญาณของเรา มิฉะนั้นจิตวิญญาณจะเรียนรู้เพียงใด เราก็ไม่ให้ใครคิด และรู้ก็กลายเป็นเสมือนไม่รู้ ทำได้ก็กลายเป็นเสมือนทำไม่ได้

น่านักเขียนไม่ได้ลงรูปไว้ที่ไหน และไม่ได้ออกตัวว่ามีชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไร เพราะปรารถนาให้ผู้อ่านรู้จักท่านอาจารย์อนุาลัย ความสำคัญอยู่ที่ท่าน น่านักเขียนเป็นเพียงล่ามและเลขา และเวลานี้ก็มาทำหน้าที่ผู้ช่วยห้องวิทย์ฯ เท่านั้นเอง

หากเสนอตัวว่าเป็นใคร หน้าตาอย่างไร เกรงว่า วิดกวิจารณ์จะทำให้ผู้อ่านตัดสินใจต่าง ๆ นานา โดยไม่จำเป็น เมื่อผู้อ่านสัมผัสกับท่านอาจารย์อนุาลัยได้ หมายถึงสัมผัสกับข้อมูลความรู้ที่ท่านถ่ายทอดให้ นั่นคือเป้าหมายสูงสุดของน่านักเขียนผู้ทำหน้าที่ล่ามและเลขาคะ

ป.ล. ขอให้ post หน่อยคะ พี่ๆ จะได้ช่วยกันแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อหนูอีกมาก”

*****อันนี้คือพีเอ็มที่ส่งไปหาเมื่อเช้านี้*****

ถึงคุณน่านักเขียนคะ

หลังจากเมื่อวานที่ได้อ่านกระทู้ที่คุณนำตอบ (แค่ครึ่งของกระทู้) บวกกับฟังออดิโอซีดี ที่ท่านอนุาลัยพูดจนเกือบครบทุกไฟล์ที่มี (ขาดไปไฟล์เดียว) จนดึก แล้วก็เริ่มทดลองอย่างมุ่งมั่นเลยคะโดยเริ่มทำตามที่พี่บอกเมื่อคืนนี้เลย เล่นเอาตอนแรกๆ เซ็งเลยเพราะเกือบจะหลับแต่มันก็ไม่หลับสักทีเพราะคุณนำบอกว่าควรนอนหงายหนุนไหล่นอนหงายคะ แต่ปกติทนจะนอนตะแคงก็พยายามอยู่สองสามครั้งก็ไม่หลับ เลยตัดสินใจนอนตะแคงที่ตัวเองถนัดแป๊บเดียวหลับไปตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ แต่ระหว่างนั้นก็ทำอย่างที่คุณนำบอกว่าให้นึกเรื่องที่ยากฝืนให้มีความรู้สึกตรงกลางระหว่างคิ้วก็ทำมันตลอดที่รู้ตัวเลยคะจนหลับไปตอนไหนก็ไม่ทราบ ตอนแรกที่ได้ฟังเรื่องฝืนที่คุณนำบอกเรื่องเอาหนังสือวางตรงหัวเตียงนะคะแต่มันก็เหมือนรู้สึกว่ามีอะไรมาบอกให้เอาไว้ก่อน เพราะว่าอยากลองเห็นท่านเจ้าของหนังสือดูสักครั้ง เหมือนอยากจะทำให้ตัวเองแน่ใจด้วยกับเรื่องที่ท่านบอกคือบอกตามตรงว่าไอ้สิ่งที่ปลูกฝังมากับตัวก็เหมือนที่ท่านบอกจริงๆ มันคอยแว็บขึ้นมาเป็นระยะๆ บอกว่า “อย่าไปเชื่อเรื่องไร้สาระ” คือปกติหนูจะไม่ค่อยฝืนนะคะโดยเฉพาะช่วงไหนที่ปฏิบัติสมาธิเคร่งๆ หน่อย แต่พักหลังมานี้เสื่อมถอยคะ— รู้สึกว่าฝืนบ่อย แต่ทุกครั้งที่ฝืนพอตื่นก็จะจำฝืนได้ติดตาเลย ปกติเวลาหนูฝืนหนูจะจำได้ติดเลยรู้สึกอินออกมาเลยทำให้จำได้แม่นมากแล้วพอตื่นก็จะบอกตัวเองว่าเรื่องไร้สาระอย่าเอามาคิดรทสมองแล้วก็จะพยายามลืมๆ มันไปไม่สนใจเพราะถูกสอนมาทางนี้ว่านอกจากประคองสติอยู่กับตัวแล้วเรื่องอื่นไม่ต้องไปคิดให้มันรทหัวแค่ระลึกมีสติอยู่กับตัวก็พอจิตจะรู้จิตเอง (ตามที่พระพุทธเจ้าสอนมา) จนถึงตอนนี้ก็ยอมรับว่าทฤษฎี (เปลี่ยนเป็น

คำว่าข้อมูลแทนนะ) ของท่านโนวาจะคล้ายคลึงกับของพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันก็จริง แต่ในใจมันก็เหมือนจะรู้สึกซัดๆ อยู่ตลอด เหมือนมันมีอีกใจที่เข็้อยากลองทำตามแต่ก็มีอีกใจคอยค้านว่าอย่าทำเลยๆ ไร้สาระ เสียเวลาหลงผิดเปล่าๆ อยู่ ตอนนี้ขอบอกว่าก็ยังรู้สึกงงๆ กับตัวเอง แต่ก็ยังอยากจะลองจะพิสูจน์ให้จิตใจเห็นจิตดู ตอนนี้ยังไม่เชื่อเต็มร้อย แต่เมื่อคืนเป็นวันแรกที่เริ่มทำเลยอยากมาแล้วให้คุณนำฟังแล้วช่วยวิเคราะห์หิวจารณ์หน่อยนะคะ (ถ้าไม่รบกวนเกินไป) แหะๆ เพราะว่าความจริงก็เกรงใจสุดๆ อยู่ คิดว่าคุณน่าจะไม่ต้องคอยว่างแต่ก็มีหลายเรื่องที่ตื่นเต้นกับเรื่องนี้ว่าจะเล่าให้คุณนำฟังนะคะเรื่องมันเพิ่งเกิดสดๆ ร้อนๆ เมื่อคืน จะว่าไปก็เมื่อก่อนเพราะตอนนี้ที่พิมพ์อยู่ดี 4 กว่าไม่อยากจะเชื่อเลยว่าคนอย่างหนูจะตื่นมาตอนตีสี่ OwO โอวแม่เจ้า-

ตอนแรกที่อ่านสนใจมากกก... ไร้ที่บอกว่าให้ตัวเราในความฝันไปอ่านหนังสือมันจะเป็นไปได้ไงเหลือเชื่อ อยากลองอย่างมากกก... หลังจากที่ตั้งใจว่าพอฟังจบก็จะลงมือฝันเลย ตื่นเต้นๆ แต่แปลกคะว่าทำไมเหมือนมันเพิ่งมาฝันเอาตอนใกล้ๆ จะตื่น รู้สึกเหมือนตัวเองหลับยาวมาแต่ตื่น (ตอนนั้นจะไม่รู้สึกตัวเลยคะว่าหลับ) แต่อยู่ดีๆ ก็ฝันเลย มีภาพแล้วเสียงออกมาเลยและขอบอกว่าไม่เคยเป็นอย่างนี้มาก่อน!! ถ้าตามปกติ หรือตอนนี้ก็ยังมีคิดๆ อยู่ว่าที่มันเป็นแบบนี้เพราะแกเพิ่งอ่านเรื่องนี้มาสดๆ ร้อนๆ มันก็ต้องติดแล้วเก็บไปฝันเป็นธรรมดา (หรือเปล่าคะ?) ถ้าไม่ได้อ่านเรื่องที่คุณนำเขียนก็คงจะไม่เก็บเอามาใส่ใจอย่างแน่นอน ต่อๆ ค่ะ ถึงไหนแล้ว อ้อ หนูยังไม่ได้บอกเลยใช่ไหมคะว่าขอฝันถึงอะไร คือตอนแรกอยากลองเรื่องหนังสือ เลยสนใจมากกก.. แต่ก็เหมือนมีอะไรมาดลใจว่าอยากเห็นท่านอนาลัย -"- ไม่รู้ว่าจะหวังสูงเกินไปมัยแต่ที่ท่านบอกก็คือ ให้มีความเชื่อ แล้วทุกอย่างก็จะเกิดขึ้นเอง

ก็พยายามตัดๆ อดคิดทุกอย่างออกไปด้วยความมุ่งอย่างที่คุณบอกตอนแรก ท่องชื่อท่านไปตลอดจนหลับไปเมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ ในฝันทุกอย่างมันเกิดขึ้นเร็วมาก แล้วเหมือนตัวเองอ่านมาก็อยากทำให้ครบกับที่คุณนำบอกทุกอย่างมันรั้วบอยเข้าออกนะคะ -"- แต่จะคัดเอาความรู้สึกที่ตื่นครั้งแรกแล้วรีบจบบันทึกลงในสมุดเลยนะคะเพราะถ้าเล่าในขณะที่กลัวตัวเองไปปรุงแต่งเพิ่มจะงงๆ หน่อย เพราะรู้สึกอะไรก็เขียนได้เลยแต่จะเรียบเรียงให้อ่านรู้เรื่องนะคะ

“มีโต๊ะทำงาน มีคนนั่งที่โต๊ะทั้งสองด้านตรงกันข้ามกันมีตัวหนูกับอีกคนตรงกันข้ามในนั้นรู้สึกได้ว่าเป็นผู้หญิงแต่ไม่มีบทบาทอะไร จะมีบทบาทก็อีกคนที่รู้สึกว่าตัวเองเหมือนถามเองได้คำตอบเอง ในนั้นตัวเองจะเปลี่ยนเป็นอีกคนไปเรื่อยๆ ทั้งผู้หญิงและผู้ชายแต่เสียงยังจะเป็นเสียงผู้ชายอยู่ตลอด ซึ่งต่างก็ทยอยมาตอบคำถามต่างๆ อย่างไม่หยุดและก็รู้สึกว่าตัวเองในนั้นเป็นคนถามไปด้วยในตัว และรู้สึกเป็นระยะๆ ว่ามีตัวเองอีกคนเป็นคนคอยฟัง คือเห็นตัวเองในฝันอีกทีนะคะ เหมือนในฝันจะคอยบอกตัวเองอีกทีที่รู้สึกตัวว่า “พบท่านโนวาๆ” (ก่อนนอนจะท่องอยู่อย่างนั้นตลอดจนหลับไปเมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ) เป็นระยะๆ ตอนนั้นรู้สึกเหมือนใกล้ตื่นมาก คือเหมือนไม่ใช่ความฝัน มันมีความรู้เหมือนที่ท่านบอกไว้จริงๆ ว่า แค่นี้ก็ถึงแล้วระหว่างตัวเองที่สะลึมสะลือ นอนตะแคงอยู่กับอีกคน ในฝันมันเร็วมากทุกอย่างเป็นไปเร็วและต่อเนื่องตลอดตัวหนูที่นั่งพูดๆ (แต่เสียงเป็นผู้ชาย) พูดเร็วมาก พูดหลายเรื่องพูดไม่หยุดเหมือนไฟล์ที่ใช้เน็ตความเร็วสูงในการดาวน์โหลด มันเร็วมาก แต่ในฝันก็พอจับใจความได้คือหลุดไม่ได้ฟังเป็นบางช่วงตัวเรอีกคนที่เป็นคนเห็นความฝันในนั้น (สรุปในนั้นมีสามคนคะ) คนนี้จะเป็นเหมือนคนที่เราติดต่อหรือรับรู้ผ่านความฝันก็จะคอยเหมือนเตือนตัวเองตลอดเวลาว่าตอนนั้นกำลังทำอะไรที่มาฝัน เพราะต้องการอะไรจะบอกตัวเองอยู่ตลอดและเราก็ยืนตั้งใจฟังคนนั่งพูดๆ อยู่ข้างๆ แต่ในฝันมันเร็วมากมีเรื่องเยอะแยะไหลออกมาเหมือนน้ำ ทำให้สรุปยังงี้ก็จับใจความอะไรไม่ได้เลย รู้สึกว่าเสียงที่พูดท่านจะพูดเรื่อง

เราได้ฟังๆ มาแล้วนั่นแหละ เรื่องความเชื่อจิตวิญญาณ แต่เร็วมากๆ เราพยายามจำนะแต่จำไม่หมด จำไม่ทัน มันเร็วจนไม่รู้จะจับประเด็นไหน ในความฝันรู้สึกจะจำได้บ้างเหมือนกัน แต่พอตื่นกลับนึกไม่ออกสักประโยค ลึกคำก็นึกไม่ออกเลย เพียงแต่รู้สึกเฉยๆ ว่าทำานพูดๆๆ (เร็วๆ เรื่อยๆ แต่เป็นภาษาไทยมั้ง) แต่นึกความหมาย มันไม่ออก มันเร็วและต่อเนื่อง (ระหว่างนั้นจะรู้สึกตัวระหว่างตัวเองที่นอนอยู่กับตัวเองที่ยืนฟังในฝันเป็นระยะๆ ตลอด) เหมือนตัวเราที่หลับเป็นคนคอยกระตุ้นตัวเองในฝันให้ว่าเธอมาทำอะไรอย่าลืมๆ และตัวเราเองที่เป็น คนนั่งและพูดๆ รู้สึกเหมือนมีเสียงแต่ไม่ได้ขยับปากเลยนั่งนิ่งๆ ตรงโต๊ะทำงานในที่มืดๆ รอบตัว มีดหมด ไม่มีเฟอร์นิเจอร์อะไรเลย ตัวที่พูดก็เปลี่ยนแปลงรูปร่างลักษณะเพศไปเรื่อยๆ แต่เราไม่ได้สังเกตว่าเปลี่ยนเป็นใคร อะไรบ้างเพราะมัวแต่จะจำที่ทำานพูดๆ คงเพราะสติอยู่ไม่ตลอดเลยจำอะไรไม่ชัดซ้กจะอย่าง

อ้อ แล้วก็นึกถึงที่คุณนักเขียนบอก ถ้าในฝันมีกระจกหรืออะไรที่เราสามารถส่องดูตัวเองได้ ก็ขอให้ไปมองดูจะได้เห็นหน้าตัวเองในฝันแต่ในนั้นมันไม่อะไรสักอย่างนอกจากโต๊ะและเก้าอี้ และตัวเองที่ นั่งพูดๆๆ อย่างไม่ยอมหยุด มันเลยทำให้เราเหมือนได้ฟังมั้งไม่ฟังมั้งเพราะมัวแต่นึกโน่นนี่นี่ (สรุปก็เลยไม่รู้ว่าจะได้พบท่านหรือเปล่า = =) แต่ที่แน่ๆ เป็นครั้งแรกที่รู้สึกว่าตัวเองกำลังฝันแถมติดต่อกับตัวเองที่หลับอยู่ได้ด้วย เย้ๆๆ คือเหมือนกับมีตัวเราเองในอีกหลายๆ มิติ (อันนี้ขลุ่ยเลย) ที่ทับซ้อนกันอยู่คือตัวเองติดต่อกับตัวเอง ดูตัวเองอยู่ เออ...อธิบายเองงเอง- -"....."

ก็นี่แหละค่ะ ครั้งแรกที่ลองสรุปก็ไม่ว่าได้เจอท่านโนวาริปาว แต่ที่แน่ๆ เชื่อทฤษฎี (ข้อมูลนะ) มิติกาลเวลาของท่านซัวร์ แล้วขอบอกว่าเริ่มสนุกแล้วค่ะ ความฝันมันไม่ใช่เรื่องไร้สาระอย่างที่เรเคยคิด อีกต่อไป*o*~

ป.ล. เข้าใจค่ะว่าคุณนักเขียนหมายถึงอะไร เพราะยังงั้นหนุกินั่งนึกภาพคุณน้ำไว้ในใจอยู่แล้ว (ตรงไม่ตรงอันนี้ไม่รู้) อ้อขอโทษด้วยที่ตัวหนังสือที่ส่งไปมันเล็กกระจิวนะคะ ตอนแรกไม่คิดว่าจะเล็กแบบนี้ อ่านลำบากเลย *o*

คุณมโนกรรม : สวัสดิ์ครับพี่นักเขียน พี่นักเขียนครับทำไมเวลาใดที่ผมเจ็บป่วยผมมักจะฝันง่ายกว่าตอนที่ร่างกายแข็งแรงและปกติดีล่ะครับ หรือว่าอาการป่วยทำให้ประสาทสัมผัสทั้งห้า (ภายนอก) อ่อนแอลง เลยทำให้ประสาทสัมผัสภายในทำงานง่ายขึ้น อย่างเช่น ขณะที่ผมเป็นไข้อยู่นี้ แถมมีอาการไอบ่อยด้วย เมื่อคืนผมฝันถึง 3 เรื่องติดต่อกันเลย และมีอยู่เรื่องหนึ่งที่รู้สึกประทับใจมาก

ไหนๆ ก็พูดถึงเรื่องความฝันที่ประทับใจแล้วก็ขอถือโอกาสเล่าให้ฟังเลยนะครับ คือผมฝันว่าได้ขึ้นไปอยู่บนยอดเขาแห่งหนึ่ง บนยอดเขานั้นมีต้นไม้ใหญ่คล้ายๆ กับต้นสนในเมืองหนาวเรียงกันอยู่หลายต้นอย่างเป็นระเบียบ ในฝันนั้นมีใครไม่ทราบที่ไปด้วยกันพูดขึ้นมาว่า ทุก 1 ปี จะมีสิ่งอัศจรรย์เกิดขึ้น แต่ไม่ใช่ตอนนี้ด้วยความอยากรู้ผมจึงนึกในใจว่า “ทำอะไรหนอถึงจะมีโอกาสได้เห็น” ทันใดนั้นผมสังเกตเห็นว่า ท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนสี และแสงจากท้องฟ้าก็ค่อยๆ สาดลงมายังต้นไม้ใหญ่ที่เรียงกันอยู่ ตอนแรกมองไปที่ต้นไม้เหมือนกับเกล็ดน้ำแข็ง แต่พอมองให้ดีๆ กลับกลายเป็นแสงสีทองอร่ามค่อยๆ ฉาบจากยอดไม้ลงมายังโคนต้น ในความฝันผมรู้สึกปีติและประทับใจมากจริงๆ ครับ หลังจากนั้นผมก็ฝันเรื่องอื่นต่ออีกแล้วจึงตื่นขึ้นมาเพราะนาฬิกาเจ้ากรรมดังปลุกเสียก่อน (05:00 น.) ไม่เช่นนั้นคงได้อีกหลายเรื่องแน่นอนเลยครับ

Nova Analai : ความฝันอันลุ่มลึก

ยามป่วยไข้ ร่างกายของเรามาก่อนแอและต้องการการพักผ่อนนอนหลับมากกว่าปกติ โดยธรรมชาติแล้วเมื่อเรานอนหลับพักผ่อน ประสาทสัมผัสทั้งห้าก็ต้องหยุดทำงานอยู่แล้ว เราจึงจะหลับได้ ดังนั้นยิ่งร่างกายเราต้องการนอนหลับมากขึ้นกว่าเดิม ประสาทสัมผัสทั้งห้าก็ต้องปิดลงบ่อยกว่าเดิมเป็นเงาตามตัว ทำให้ประสาทสัมผัสที่หกมีโอกาสทำงานได้มากขึ้น **กระบวนการดังกล่าวนี้ไม่ได้เป็นไปเพียงเพื่อทำให้การรู้เห็นเป็นไปได้มากขึ้นโดยปริยายเท่านั้น แต่เป็นไปเพื่อช่วยให้ร่างกายสามารถซ่อมแซมและรักษาโรคให้กับตนเองได้โดยปราศจากการขัดขวางของประสาทสัมผัสทั้งห้า** คนที่เวลาป่วยแล้วไม่ชอบทานยา แต่เลือกที่จะนอน มักจะพบว่า พวกเขาหายป่วยได้โดยไม่ต้องทานยาเสมอๆ ด้วยเหตุผลนี้

จิตวิญญาณของเราทั้งหลายแสวงหาความรู้ ใฝ่รู้ และสนทนากับความรู้ใหม่ๆ ที่เราได้รับ หรือปลื้มปิติกับความรู้เก่าๆ ที่เราลืมเลือนไปแล้วค้นพบใหม่อีกเสมอ

เมื่อหนังสือชุดของท่านอาจารย์อนาลายไปสู่อายตาผู้อ่าน ผู้ที่บอกว่าไม่เคยฝันหรือฝันแล้วจำไม่ได้ก็เริ่มฝันและจำได้ พวกเราเริ่มตระหนักในความหมายของความฝันที่เราประสบ ไม่ใช่เพราะว่าพวกเราไม่ได้ฝันอย่างมีความหมายมาก่อน แต่ความรู้ใหม่ที่เรารับหรือความรู้เก่าที่เราระลึกได้หลังจากอ่านหนังสือ ปรับสภาวะของสติสัมปชัญญะที่ไม่เคยใส่ใจ ไม่เคยจดจ่อ ให้ใส่ใจและจดจ่อกับความฝัน ทำให้เราพบสิ่งที่น่าสนใจและความหมายลุ่มลึกที่ความฝันเปิดเผยให้เราเห็นอยู่เสมอทุกเมื่อเชื่อคืน แต่เรามากมองข้ามไป

ภาพฝันของคุณมโนกรรมงดงามมาก แต่สิ่งที่สำคัญที่พ่วงมากับภาพและเป็นความหมายที่แท้จริงนั้นอยู่ลึกลงไป ซึ่งพี่นักเขียนจะกล่าวซ้ำกับพวกเราเสมอๆ ว่า **ความหมายอันแท้จริงของความฝันทั้งหมดพบได้ที่อารมณ์** จับอารมณ์ของเราให้ได้ เพราะข้อมูลความรู้ที่จิตวิญญาณรับมานั้น รับถ่ายทอดข้อมูลโดยตรงมาสู่อารมณ์และความรู้สึกนึกคิด แม้ว่าวันนี้เราตื่นมา เราอาจจะปราศจากคำพูด ก็ให้ทบทวนอารมณ์ไว้ก่อน หากจดบันทึกไว้ไม่ว่าจะจดได้มากน้อยเพียงใด อย่างน้อยที่สุด บันทึกนี้ก็จะเป็สัญลักษณ์ที่ทำให้เราหวนระลึกถึงอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดในความฝันนั้นได้

แม้ว่าจิตวิญญาณบางส่วนของเราจะเปลี่ยนวิธีการจذبกลับมาสู่ร่างกายตัวตนยามตื่น แต่จิตวิญญาณพร้อมด้วยสติสัมปชัญญะส่วนที่จذبอยู่กับโลกแห่งความเป็นจริงในความฝันนั้นๆ ยังคงดำเนินต่อไป ซึ่งหมายความว่า นาฬิกาเข้ากรรมทำได้อย่างมากก็เพียงแค่นำเอาสติสัมปชัญญะส่วนหนึ่งกลับมาจذبที่นี้-เดี๋ยวนี้ แต่มันไม่อาจทำให้ความเป็นไปอันงมงายในโลกแห่งความเป็นจริงโลกนั้นๆ ที่เราไปประสบมาในความฝันล่มสลายโลกแห่งความเป็นจริงในความฝันนั้นๆ ยังคงดำเนินต่อไป

บ่อยครั้งที่เราตื่นจากความฝันอันน่าประทับใจโดยที่ยังไม่อยากจะตื่น และโหยหาความฝันนั้นๆ เสมือนว่า ต้องจากบางสิ่งบางอย่างที่เราไม่ต้องการจะจากมา สภาวะดังกล่าวเป็นสภาวะของความฝันที่เราได้เผชิญกับข้อมูลความรู้ที่เติมเต็มจิตวิญญาณของเรา เมื่อเราตื่น เราเชื่อว่าการถ่ายทอดนั้นขาดสะบั้นลง จิตวิญญาณของเราโหยหาการติดต่อสื่อสารและการสนับสนุนจากต้นกำเนิด ซึ่งตามธรรมชาติแล้ว-เป็นการติดต่อสื่อสารและการสนับสนุนที่ไม่เคยขาดสาย ปราศจากกาลเวลา อยู่นอกเหนือช่องว่างและระยะทาง แต่ความเชื่อของเราเป็นอุปสรรคที่ปิดกั้นทำให้เราไม่รู้เห็นการติดต่อสื่อสารและการสนับสนุนดังกล่าว

เมื่อคุณมีกรรมเผชิญกับ คำบอกกล่าวเกี่ยวกับกาลเวลาในความฝัน มีความเป็นไปได้ หรือความเป็นจริงสองอย่างเกิดขึ้นคือ :

1. ได้รับข้อมูลที่บอกกาลล่วงหน้า อันเป็นไปตามเส้นทางแห่งกาลเวลาในโลกยามตื่นว่า สิ่งอัศจรรย์หนึ่งๆ เกิดขึ้นปีละครั้ง

2. ณ จุดที่ได้รับข้อมูล สติสัมปชัญญะยามตื่นยึดติดกับแบบแผนของกาลเวลา เมื่อได้รับข้อมูลว่า ทุก 1 ปี จะมีสิ่งอัศจรรย์เกิดขึ้น จิตวิญญาณก็เปิดเผยให้รู้ว่า ภาวะในโลกแห่งความเป็นจริงของจิตวิญญาณนั้นอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์ของช่องว่าง ระยะทางและกาลเวลา แม้สติสัมปชัญญะยามตื่นจะเชื่อว่า เวลาที่ว้ายังมาไม่ถึง แต่ปรากฏการณ์ดังกล่าวก็ปรากฏขึ้นอย่างฉับพลัน เพื่อให้เราตระหนักถึงธรรมชาติความเป็นจริงของกาลเวลา

พินักเขียนขอแนะนำพวกเราให้ลองหัด “ฝันซ้ำ” หรือ “กลับคืนสู่ความฝัน-เก่าก่อน” หรือ “ฝันต่อ” ฝันต่อเป็นสิ่งที่ทำได้ง่าย บางคนทำได้โดยอัตโนมัติเช่นเมื่อฝันอยู่และตกใจตื่น พอรู้ตัวว่ากำลังฝันเรื่องอะไรอยู่นอนต่อก็มักจะฝันต่อไปได้ทันที แต่ถ้าสติสัมปชัญญะขาดตอนด้วยความคิดหรือความเชื่อที่ตนเองเป็นคนจำฝันไม่เก่ง แม้จะนอนหลับต่อได้ทันที ก็มักจะไม่ฝันต่อ

ต่อไปนี้หากเผชิญกับความฝันที่ลุ่มลึก และมีเหตุให้ตกใจตื่นขึ้นมา ให้พยายามประคองหรือซ่อนอารมณ์ที่ยังติดค้างอยู่นั้นไว้ แล้วหลับต่อ อารมณ์นั้นๆ จะเหนี่ยวนำให้จิตวิญญาณเปลี่ยนวิธีการจذبด้วยสติสัมปชัญญะกลับไปสู่โลกแห่งความฝันเราเพิ่งจากมาได้

หากตั้งจิตก่อนนอน ระลึกถึงความฝันครั้งเก่าก่อนที่ยังประทับใจมีรูสึ่มและปรารถนาที่จะรู้ความเป็นไปที่ยังไม่เต็มภาพ แต่ตื่นเสียก่อน ให้ตั้งเอาอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดนั้นกลับขึ้นมาเสมือนการหวนระลึกถึงความหลัง นั่งสมาธิอยู่ในอารมณ์นั้นสักครู่จนเห็นภาพอดีตของความฝันนั้นๆ ได้คมชัดแล้ว ตั้งจิตขอกลับไปสู่ประสบการณ์นั้นๆ หากความปรารถนา+ความมุ่งมั่น+เจตนาดีมากพอ จิตวิญญาณจะเปลี่ยนวิธีการจذبด้วยสติสัมปชัญญะกลับไปสู่ประสบการณ์ในความฝันนั้นๆ ได้จริงๆ ต้องทดลองดูคะ ไม่ลองไม่รู้ว่าเป็นไปได้ ใครเคยทำได้มาแล้วมาเล่าสู่กันฟังบ้างนะคะ จะเป็นประโยชน์มาก

ตามธรรมชาติแล้วจิตวิญญาณเปลี่ยนวิธีการจดจ่อด้วยสติสัมปชัญญะไปสู่โลกแห่งความเป็นจริงโลกอื่น มิติอื่น อยู่ตลอดเวลา เรากำลังศึกษาความเป็นจริงเหล่านี้เพื่อให้เราตระหนักว่า มันเป็นไปตามธรรมชาติอยู่แล้ว เมื่อเราตระหนักได้ในระดับจิตสำนึก คือไม่ใช่รับรู้แค่จากตัวหนังสือ สติสัมปชัญญะของเราจะคมชัดขึ้นเองอย่างเป็นอัตโนมัติ เพราะความรู้ที่มีอยู่ในระดับจิตสำนึกตลอดเวลาคือเมื่อมันปรากฏขึ้นก็รู้เห็นได้ทันที แม้พนักเขียนจะใช้คำว่า ฝึกสติสัมปชัญญะให้คมชัด ซึ่งฟังดูราวกับว่ามีขั้นตอน และระยะเวลาฝึกฝน แต่ตามความเป็นจริงแล้วมันไม่ได้ยากเย็นปานนั้น

มันไม่ต่างอะไรกับการที่พวกเราอยากทราบว่า พนักเขียนหน้าตาเป็นอย่างไร แล้วพนักเขียนก็อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับรูปพรรณสัณฐาน บุคลิกภาพ ขนาด รูปร่าง หน้าตา เสียง สีผิว ฯลฯ ให้ข้อมูลมากมายที่สุดที่จะทำได้ ซึ่งช่วยให้พวกเราสามารถจินตนาการเห็นภาพ และตระหนักได้ว่าพบ หากเราได้พบกันเป็นครั้งแรก

ข้อมูลความรู้ที่ท่านอาจารย์อนาลายถ่ายทอดให้พวกเราเปรียบเสมือนการให้รายละเอียด ที่พวกเราจำเป็นต้องศึกษา จดจำ จนกระทั่งข้อมูลความรู้เหล่านี้สถิตยอยู่ในสติสัมปชัญญะของเราในระดับจิตสำนึกทั้งยามตื่นและยามฝัน เมื่อเราเผชิญกับธรรมชาติความเป็นจริงต่างๆ ของจิตวิญญาณในความฝันที่ดีในยามตื่นก็ดี สติสัมปชัญญะของเราจะคมชัดคือรู้เห็นและตระหนักได้ขึ้นมาทันที

เราไม่มีวิธีการอื่นใดที่จะฝึกสติสัมปชัญญะให้คมชัดได้นอกจากศึกษาหาความรู้จากข้อมูลในหนังสือ ถ่ายทอดแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์เพื่อช่วยให้เราย่อยสาระจากหนังสือและดูซึมได้ดีขึ้น และจากนั้นก็เผชิญกับประสบการณ์ต่างๆด้วยสติสัมปชัญญะที่มีตัวรู้ซึ่งตั้งอยู่บนฐานแห่งปัญญา

พวกเราพิจารณาลึกลับต่างๆ ยามตื่นอยู่แล้วตามธรรมชาติด้วยสติสัมปชัญญะ ลึกลับที่พนักเขียนแนะนำให้เราทำมากขึ้นกว่าปกติ คือการพิจารณาด้วยสติสัมปชัญญะในความฝัน มันทำให้สติสัมปชัญญะของเราคมชัดขึ้นเองตามธรรมชาติ เพราะเราไม่ปล่อยปลละละเลยมันอย่างที่เคยคืนละหลายๆ ชั่วโมงอีกต่อไป

ขั้นต่อไป เมื่อเรามีความฝันที่เราจดจำได้ ตระหนักในความหมายอันลุ่มลึก ต่อไปเราต้องพยายามจับอารมณ์ให้ได้เสมอๆ อารมณ์และความรู้สึกนึกคิดที่แฝงอยู่ในความฝันคือความหมายที่แท้จริงของภาพฝัน อย่าพยายามให้ผู้อื่นตีความฝันของเรา

พนักเขียนเคยให้ผู้อื่นช่วยตีความฝันของตนเองมาก่อน อาศัยทั้งผู้ที่เราเห็นว่ามีความรู้ความชำนาญ เช่น ศาสตราจารย์ทางด้านสาขาจิตวิทยา นักจิตวิทยา จิตแพทย์ คนทรง ฯลฯ ความหมายที่ได้ห่างไกลจากหนังสือ 10 เล่มนี้มากมาย หากพนักเขียนยอมรับความหมายที่ผู้อื่นตีให้ พนักเขียนบอกตามตรงว่า ปานนี้หนังสือชุดนี้ไม่มีวันมาสู่สายตาผู้อ่าน และพนักเขียนอาจจะต้องไปนอนกอดต้นฉบับอยู่ใน ward ฟื้นฟูสภาพจิตไปแล้ว

คุณ leogirlw99 : มีเรื่องจะเล่าเหมือนกันแต่เล่าไม่ออก โชคดีแมวน้อยหายไป หาแต่เช้าแล้วจนปานนี้ยังไม่เจอ เศร้า.. แต่ในใจคิดไว้ว่าต้องกลับมาแน่ๆ เฮ้อๆ โชคดีกลับบ้านเร็วววว

Nova Analai : สัตว์เลี้ยงกับเจ้าของสื่อสารกันได้ทางจิตเสมอ

คุณน้อง leogirl ส่งใจไปให้โชคดีเรื่อยๆ นะคะ ให้เขารู้ว่าเรารักเขาและเขาเป็นที่ต้องการ **สัตว์เลี้ยงกับเจ้าของสื่อสารกันได้ทางจิตเสมอ** **ไม่ว่ามันจะอยู่ไกลจากเจ้าของเพียงใดก็ตาม** ซึ่งเป็นสาเหตุให้สัตว์เลี้ยงที่หลงทางหรือพลัดพรากจากเจ้าของ **กลับไปหาเจ้าของได้ในที่สุด** ที่จริงแล้วธรรมชาติความเป็นจริงข้อนี้ เป็นไประหว่างมนุษย์และสัตว์ป่าอื่นๆ ด้วยเช่นกัน แต่เมื่อมนุษย์ไม่ไวใจสัตว์ป่าเท่าสัตว์เลี้ยง หรือไม่ไวใจสัตว์เลี้ยงของผู้อื่นเท่าสัตว์เลี้ยงของตนเอง เราจึงคิดว่าเราสื่อสารกับสัตว์อื่นๆ ไม่ได้เช่นเดียวกับสัตว์เลี้ยงของเราเอง

พ่อกเขียนทดลองใช้การสื่อสารกับสัตว์ด้วยภาษาใจมาหลายครั้ง เล่าเรื่องหนึ่งไว้ที่

<http://www.novaanalai.com/novaanalai/Raccoon.html>

เวลาไปบ้านใครที่เขาเลี้ยงสุนัขและมันเห่าไม่หยุด เจ้าของจะดูว่ายังไงมันก็ยิ่งเห่า พ่อกเขียนจะใช้วิธีกดดอก เพื่อเป็นสัญลักษณ์ทางกายที่ทำให้มันรู้ว่า เราปราศจากมือไม้ที่จะกระทำได้อันแล้วมองหน้าสุนัขนั้นเงิบๆ แล้วบอกเขาในใจว่า รู้จักกันหน่อยนะ เธอดูหล่อเหลา หรือ สะสวยดีจริง ฉันทมาเยี่ยมนายของเธอ ฉันทไม่ได้จะมาจับต้องอะไรในบ้านนี้หรือกจะ สุนัขเหล่านั้นมักจะหยุดชะงัก เหมือนกับว่ามันได้ยิน มันมักจะกระดกหูหรือเอียงคอ บางทีก็เห่าต่อ และก็หยุดชะงักอีก จนลึกลับ มันก็หยุดเห่า และเป็นมิตรได้โดยง่าย บางตัวพอเจ้าของปล่อยมาหาคุณเธอก็นอนหงายท้องแอ้งแม้งให้เกาท้องเลยก็มี

สัตว์โลกมีความรู้ มีอารมณ์และมีความรู้สึกนึกคิดมากมายที่คนเข้าใจไม่ถึง อารมณ์ของสัตว์ที่เราพอจะเข้าใจบ้างก็มีเพียงสัตว์เลี้ยงของเราเอง ที่เรารู้ว่าเขารัก และซื่อสัตย์ต่อเราได้อย่างถวายชีวิต ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า **จะเปรียบกับอารมณ์ของคนก็ยังไม่ได้**

ทุกวันนี้ นักวิทยาศาสตร์ในโลกตะวันตกหันมาศึกษาเรื่องนี้กันมาก เพื่อจะนำประโยชน์ของอารมณ์ของสัตว์เหล่านี้ไปใช้ ในอเมริกา-แพทย์เริ่มนำสัตว์เลี้ยง-โดยเฉพาะอย่างยิ่งสุนัข ไปใช้รักษาผู้ป่วยที่มีอาการต่างๆ พ่อกเขียนไม่แน่ใจว่าโรคอะไรบ้าง แต่วิธีการคือ เขาจะฝึกสุนัขให้เป็นเสมือนพี่เลี้ยง สุนัขเหล่านี้อาจจะกลายเป็นสัตว์เลี้ยงเดิมของผู้ป่วย หรือเป็นสุนัขที่ทางหน่วยงานฝึกแล้วจัดให้ไปทำหน้าที่พี่เลี้ยงผู้ป่วย สัตว์เหล่านี้นอกจากจะทำหน้าที่รับหนังสือพิมพ์ เปิดประตูบ้าน-ปิดล็อคประตูบ้าน จูงผู้ป่วย นำทางผู้ป่วย รับโทรศัพท์ (ไม่ได้ hello แทนเจ้าของนะคะ) แต่คาบโทรศัพท์มาให้เจ้าของที่ป่วยจนลุกไปรับไม่ได้ หรือไปรับไม่ได้ทันการ แล้วมันยังทำหน้าที่ **รักษาผู้ป่วย** อีกด้วย

การรักษาผู้ป่วยของสัตว์เหล่านี้ เคยเป็นไปอย่างเป็นธรรมชาติมาก่อน คือ สัตว์ที่รักเจ้านาย อยู่กับนายที่ป่วย มักจะเอาคาง หรือ อุ้งตีนของขาหน้า ไปวาง ณ ตำแหน่งที่นายของมันเจ็บปวด สัตว์เหล่านี้จะท่าเสมอๆ จนนายของมันแปลกใจว่า มันรู้ได้อย่างไรว่านายเกิดอาการเจ็บปวดขึ้นเมื่อไรและตรงไหน แต่สัตว์เลี้ยงเหล่านี้ก็จะท่าเสมอๆ จนในที่สุดนายผู้ป่วยเหล่านี้มีอาการดีขึ้นหรือแม้แต่หายจากโรคที่ไม่น่าจะหาย แพทย์กลุ่มหนึ่งจึงเริ่มหันมาทำการศึกษายอย่างจริงจัง ด้วยคงจะสงสัยว่าเจ้าสัตว์เลี้ยงพวกนั้นมักเก่งกว่าหมอตรงไหน?

ทุกวันนี้ จึงมีองค์กรที่ฝึกสัตว์เลี้ยงเพื่อทำหน้าที่เหล่านี้โดยตรง ใครที่มีสัตว์เลี้ยง รักเขาให้มากๆ นะคะ เขามีอะไรให้เรามากมายกว่าที่เรานึกถึงมากนัก **สาระเหล่านี้ทำให้พนักเขียนได้รับข้อมูลความรู้เพิ่มจาก ท่านอาจารย์อนาลัย ณ จุดนี้ว่า**

สติสัมปชัญญะมีหลายเผ่าพันธุ์ ที่ไปถือกำเนิดเป็นมนุษย์ก็เติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์ ในการเป็นมนุษย์ไปหลายชาติภพ หลายเส้นทางแห่งความเป็นไปได้ จนกว่าการเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์ และคุณค่าชีวิตจะสมบูรณ์ จิตวิญญาณจึงจะดำเนินชีวิตต่อไปในวงจรชีวิตอื่นๆ นอกเหนือชาติภพ ซึ่งหมายความว่า จิตวิญญาณที่เลือกมาถือกำเนิดเป็นมนุษย์ ย่อมเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์และคุณค่าชีวิตด้วยการถือกำเนิด เป็นมนุษย์ตลอดไปจนครบวงจร ไม่ข้ามไปเกิดเป็นสุนัขหรือแมว เป็นต้น ที่เป็นเช่นนั้นเพราะ จิตวิญญาณที่ไปถือกำเนิดเป็นสัตว์ ไม่ได้ตัดต่อกวามมนุษย์ แต่เป็นรูปร่างของสิ่งมีชีวิตที่เติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์ในทิศทาง ที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

เมื่อมนุษย์ยึดติดกับความคิดหรือความเชื่อทางศาสนา เธอมักคิดว่ามนุษย์ไปเกิดเป็นสัตว์เมื่อ สภาวะจิตวิญญาณตกต่ำ เพราะเธอตีค่าสัตว์โลกต่ำกว่ามนุษย์ บ่อยครั้งเธอยังว่ากล่าวมนุษย์ว่ามีจิตใจเลวร้าย เหมือนสัตว์ เธอมองข้ามความเป็นจริงที่ปรากฏให้เธอเห็นเสมอๆ ว่า สัตว์เลี้ยงที่รักและตายแทนเจ้านายของมันได้ นั้นมีอยู่มากมาย มันเป็นความรักและอารมณ์อันประเสริฐและยิ่งใหญ่ในทิศทางที่มนุษย์เช่นเธอทั้งหลายเป็นไม่ได้ มันไม่ได้ดีกว่าหรือเลวกว่ามนุษย์เลย เมื่อเธอทั้งหลายสร้างตารางลำดับความสูงต่ำของจิตวิญญาณด้วยการกำหนด เอามนุษย์ไว้ในรายการสูงสุด และต่ำลงไปคือสัตว์โลกชนิดต่างๆ เธอก็นำความเชื่อนี้ไปสร้างตารางวิวัฒนาการของ จิตวิญญาณ อันมีมนุษย์อยู่รายการล่างสุด ต่อยอดขึ้นไปด้วยรายการของเทพ เทวดา และสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหนือมนุษย์ เธอไม่อาจจะจินตนาการได้ว่า จิตวิญญาณที่เธอเรียกว่า เหนือมนุษย์นั้น คือจิตวิญญาณที่เป็นส่วนหนึ่งของสัตว์โลก ทุกชนิดที่เธอเชื่อว่าต่ำต่อยกกว่าเธอ เป็นส่วนหนึ่งของฝันโลกทุกตารางนิ้ว เมล็ดทรายทุกเมล็ด หยดน้ำค้างทุกหยด และทุกอนุในจักรวาลที่สนับสนุนเธอ

ส่วนสัตว์เลี้ยงประเภทที่ต้อนรับแขกไปหมดเช่นสุนัขบางพันธุ์ที่เรารู้จักกันดี (พนักเขียนเคยมี Golden Retriever) หากใช้เฝ้าบ้าน ก็คงเปิดประตูเชิญโจรเข้าบ้าน เปิดตู้เซฟให้เขาแล้วเสิร์ฟน้ำต้อนรับด้วยถ้าทำได้ อารมณ์อันเป็นมิตรอย่างปราศจากเงื่อนไขของสัตว์เหล่านี้ ก็เป็นอารมณ์อันประเสริฐที่ไม่ปรากฏในมนุษย์อีกเช่นกัน

มนุษย์จัดลำดับเหล่านั้นขึ้นมาจากความเชื่อ เราไม่เคยตั้งคำถามว่า ศาสนาอื่นๆ ในโลกเขาเชื่อ เช่นนี้ไหม? เมื่อเขาไม่เชื่อ เรามักสรุปว่า มันเป็นเพราะว่าเขาไม่รู้ เรามักไม่เคยตั้งคำถามว่า ความคิดบางอย่าง ที่ปรากฏในศาสนาหนึ่ง และไม่ปรากฏในอีกศาสนาหนึ่ง เพราะมันเป็นเพียงความเชื่ออันจำกัดของศาสนาหนึ่งๆ หรือเปล่า **ท่านอาจารย์อนาลัยได้กล่าวไว้ว่า ความรู้อันเป็นของกลางของสากลโลก จะปรากฏในทุกศาสนาเสมอ เหมือนกันหมด**

พนักเขียนเคยใช้ชีวิตอยู่ในประเทศอังกฤษและมาใช้ชีวิตอยู่ในอเมริกายาวนานหลายปี รู้เห็น การที่ชาวอังกฤษและอเมริกันรักและเลี้ยงสัตว์เลี้ยงของเขาเสมือนสมาชิกในครอบครัว สัตว์ของเขาไม่ได้มีชื่อ ที่ต่างจากคนโดยสิ้นเชิง บ่อยๆ เขาก็ตั้งชื่อสุนัขหรือแมวของเขาเหมือนชื่อคน เขารักและให้มันกินนอนอยู่ในบ้าน เสมือนสมาชิกครอบครัวจริงๆ หากบ้านไหนปล่อยปละละเลยไม่อาบน้ำแปรงขนให้สุนัข ปล่อยเป็นสังกะตังละก็ ถูกองค์กร Humane Society มายึดสัตว์เลี้ยงนั้นไปเพื่อหาเจ้าของใหม่ที่ดีกว่าให้ แถมเจ้าของเก่าต้องถูกจำคุกและ

เสียค่าปรับอีกด้วยค่ะ ด้วยทัศนคติของสังคมที่เป็นไปในทิศทางนี้ จึงไม่มีสุนัขหรือแมวข้างถนนปรากฏเลยแม้แต่ตัวเดียว หากมีตัวใดหลงมา คนที่เก็บได้จะนำไปไว้ที่ shelter เพื่อให้เจ้าของมารับ หรือหาเจ้าของใหม่

พ่อกเขียนเอาใจช่วยให้โชคดีกลับมาเร็วๆ นะคะ

คุณ khajornwan : ขอขอบคุณพ่อกเขียนทุกๆ คำตอบที่พ่อกเขียนได้อธิบายให้เข้าใจอย่างละเอียด ทำให้ความสงสัยที่เคยมีได้รับความกระจ่างขึ้นมากเลยคะ..

วันนี้ก็เกิดนึกถึงประสบการณ์ครั้งหนึ่งที่เคยฝัน แต่ไม่แน่ใจว่าสิ่งที่ตัวเองคิดนั้นจะเป็นคำตอบที่ถูกต้องหรือเปล่าจึงอยากจะขอให้พ่อกเขียนช่วยวิเคราะห์ให้ด้วยคะ

มีเพื่อนคนหนึ่งมีสามีแล้วแต่สามีจะต้องไปทำงานต่างจังหวัดทางอีสานและจะกลับบ้านเดือนละครั้งๆ ละประมาณ 1 อาทิตย์ ก็มีอยู่วันหนึ่งขรวรธรรมก็มีเหตุจะต้องไปทำธุระกับเพื่อนคนนี้ก็เลยค้างที่บ้านเพื่อนคนนี้เลย การไปครั้งนี้ก็ได้เจอสามีของเพื่อนคนนี้ด้วย เพราะเขากลับมาที่บ้านพอดี ขณะที่เจอกับเขาเราก็มีอาการคล้ายๆ บริเวณขามีอาการกระตุกเล็กๆ เหมือนเนื้อเต้นเบาๆ ก็ไม่ได้สนใจอะไร พอกลางคืนเราก็เข้านอนตามปกติ แต่พอประมาณตีหนึ่งรีตีสองไม่แน่ใจ ก็รู้สึกตัวตื่นขึ้นมาและวิ่งไปที่บริเวณห้องของสามีเพื่อนคนนี้และไม่รู้ว่าจะตัวเองไปพยายามดึงอะไรบางอย่างออกมาจากห้องของเขา หลังจากที่ดึงออกมาเราก็เห็นเป็นตะปู 2 เล่มและน้ำอะไรไม่ทราบดำๆ กองอยู่กับพื้น แล้วก็รู้สึกตัวตื่นขึ้นและพูดกับตัวเองว่าสามีของเพื่อนโดนของ เพียงแค่นั้นก็รู้สึกขนลุกชูขึ้นมาทั้งตัว พอตอนเช้ามาก็ลองๆ ถามเพื่อนเขาดูเนื่องจากเป็นเพื่อนสนิทกัน เขาก็เล่าให้ฟังว่าสามีเขามักจะมีอาการท้องอืด ท้องเฟ้อ รึมีอาการป่วยเกี่ยวกับท้องมาเสมอและกลางคืนก็มักจะมีอาการคล้ายๆ ตกใจตื่นขึ้นมา พอถามก็จะเหมือนคนที่เบลอๆ คุณไม่ค่อยรู้เรื่อง ที่สำคัญก็คือทราบว่าเขามีผู้หญิงคนอื่นที่จังหวัดทางอีสาน ก็รู้สึกอึ้งไปเหมือนกัน เป็นไปได้มั๊ยคะว่าเขาจะโดนของจริงๆ เพราะว่าตัวเองก็ไม่เคยมีความรู้ด้านนี้มาก่อนเลยคะ..

Nova Analai : การถูกของ การลงของ การกระทำทางไสยศาสตร์

ประสบการณ์เกี่ยวกับการโดนของ การถูกกระทำทางไสยศาสตร์และการแก้ เป็นสิ่งที่พ่อกเขียนเคยรู้เห็นเป็นพยาน และประสบด้วยตนเองหลายเรื่อง แต่ก็ยังเป็นสิ่งที่ไม่เคยได้รับคำอธิบายที่กระจ่างแจ้งมาก่อนว่า **“ของ” หรือ “การกระทำ” ที่ว่านั้นคืออะไร เหตุใดมันจึงมีผลต่อผู้ถูกกระทำ และการแก้มันคืออะไร เหตุใดมันจึงยกเลิกการกระทำนั้นๆ ได้?**

จนกระทั่งตนเองได้เผชิญกับการกระทำอันไม่เป็นมิตร ที่บางคนเรียกว่า “ลงของ” ซึ่งเกิดจากปัญหาการแบ่งแยกที่ดินซึ่งอยู่ติดกัน พ่อกเขียน**เชื่อ**ว่าเพื่อนบ้านไม่ปรารถนาให้พ่อกเขียนขายบ้าน เพราะจะทำให้เขาเสียประโยชน์เกี่ยวกับที่ดิน ซึ่งพ่อกเขียนในฐานะเจ้าของเดิมถูกเพื่อนบ้านสร้างรั้วล้าที่ดินของพ่อกเขียนเข้ามาที่ดินหายไปหลายตารางวา แต่พ่อกเขียนไม่เคยรังวัดและไม่เคยทราบว่าจะถูกรุกที่ พ่อกเขียน**เชื่อ**ว่าหากเจ้าของใหม่เขาเอาเรื่อง เพื่อนบ้านนั้นคงลำบาก เพราะนอกจากจะต้องเสียเงินทำรั้วใหม่แล้ว ยังเสียที่ดินคืนมาอีกด้วย

พี่นักเขียนได้ฝันไปว่าเพื่อนบ้านที่อยู่ติดกันนั้น ได้นำเอาเลือดมาปล่อย โดนเหนียวมาให้เลือดนั้น มุ่งหน้ามายังบ้านของพี่นักเขียน ในขณะที่มองเห็น ฝันว่าตนเองอยู่ในบ้านที่ลือคประตูหน้าต่างมิดชิด แต่มองผ่านกระจกหน้าต่างไป แลเห็นว่าเลือดนั้นเดินอ้อมไปด้านหลังของผู้ที่นำมันมาปล่อย มันหมอบนั่งอยู่บนขอบรั้วบ้าน รวากับว่าพร้อมที่จะกระโดดลงมาแตะระอุเขา เจ้าตัวมองไม่เห็น แต่หลงคิดว่านำมันมาปล่อยใส่บ้านพี่นักเขียน เรียบร้อยแล้ว พี่นักเขียนพยายามทุบกระจกและร้องบอกเขาก็ไม่ได้ยิน จนตนเองตกใจตื่น

เช้าวันรุ่งขึ้นพบว่า เพื่อนบ้านนำยันต์รูปเลือดมาปิดไว้ตรงขอบบนของรั้วบ้านเขา ณ ตำแหน่งที่ พี่นักเขียนฝันเห็นเลือดหมอบอยู่พอดี โดยหันหน้าเลือดใส่ทางเข้าบ้านพี่นักเขียน ก็ถูกคิดถึงความฝัน แม้จะไม่มีความรู้ ว่าภาพเลือดที่ฝันนั้นคืออะไร แต่ก็เชื่อว่ามันเป็นสัญลักษณ์ที่ค่อนข้างจะก้าวร้าวหรือประทุษร้ายมากกว่าดี ช่วงนั้น พี่นักเขียนกำลังเปิดบ้านให้ผู้สนใจเข้าชม ปรากฏว่าผู้ชมจะเดินเข้าและเดินออกรวากับว่าไม่ได้มองดูอะไรเท่าไรนัก บางคนโทรกลับมาบอกว่าชอบบ้านมาก เสียแต่ว่ามันขาดโน่นขาดนี่ ซึ่งจริงๆ แล้วมีอยู่ เช่นบอกว่าห้องนอน บางห้องขาดห้องน้ำ หรือบางห้องไม่มีแอร์ ซึ่งตามความเป็นจริงแล้ว ห้องนอนทุกห้องมีห้องน้ำในตัวและมีแอร์ ทุกห้อง เป็นต้น สรุปคือเขามองไม่เห็นสิ่งที่มีอยู่

วันหนึ่งพี่นักเขียนเปิดบ้านให้เพื่อนๆ มานั่งสมาธิกัน ปรากฏว่ามีสตรีสูงอายุท่านหนึ่งติดตาม เพื่อนคนหนึ่งมาด้วย ทันทีที่เธอก้าวเข้ามาในบ้าน เธอหยุดชะงักและบอกว่า “คุณคะ บ้านของคุณโดนของ มีเงา ตะคุ่มดำๆ บังตรงโน้นตรงนี้เต็มไปหมด” เธอแนะนำให้พี่นักเขียนไปหาพระ คนทรง หมอผีหรือซินแสมาช่วย แก่ของ เพราะบอกว่าเธอได้แต่เห็นและสัมผัสได้แต่แก้มได้ พี่นักเขียนเชื่อว่าเธอสัมผัสได้ เพราะเราเองก็เชื่อว่าเป็นเช่นนั้น

พี่นักเขียนอยู่กับ**ความเชื่อและความขี้ใจ**นี้หลายวัน จนกระทั่งคืนหนึ่งนั่งสมาธิและตั้งจิตขอวิธี แก่ไข เพราะเข้าใจว่า มีบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นและทำให้ผู้เข้าชมบ้านมองไม่เห็นส่วนดีๆ ของบ้านอย่างที่ควรจะเป็น เมื่อจิตรวมลงเป็นสมาธิก็เกิดตัวรับรู้ขึ้นมาว่า การจะปราบเสียได้นั้นต้องปราบด้วยเมตตา แลเห็นภาพฤษีเดินดง ผุดขึ้นมาในจินตนาการ ซึ่งเป็นวัตถุมงคลที่ทำจากกระเบื้องหลังคาโบสถ์โบราณที่คุณพ่อของพี่นักเขียนเก็บสะสมไว้ ช่วงนี้ได้ pack ของหมดบ้านแล้ว พร้อมจะขนย้ายมาอเมริกา ทำให้ท้อใจ ไม่ทราบว่าจะเปิดลังใด ทั้งหมดมีกว่า 300 ลัง แม้จะจดรายการไว้ แต่ลังที่เก็บวัตถุมงคลไว้ก็มีมากมายหลายลังไม่ได้จัดละเอียดถึงขนาดจะทราบได้ว่า อยู่ในลังใด และลังเหล่านั้นอยู่ตรงไหนก็หายากพออยู่แล้ว

แต่เมื่อเห็นภาพแล้วคิดว่าเป็นความจำเป็น จึงเสี่ยงทายขอให้เปิดถุงลัง ปรากฏว่าเลือกเปิด 1 ใน 9 ลัง และหยิบขึ้นชิ้นแรก ซึ่งห่อไว้มิดชิด เปิดออกมาก็ได้วัตถุมงคลชิ้นที่เป็นภาพฤษีเดินดงจริงๆ ขนหัวลุกหมด ทำให้คิดว่าความบังเอิญไม่มีจริง

ตามความเชื่อเดิม พี่นักเขียนได้ดำเนินการตั้งโต๊ะบูชาฤษีเดินดง ขอให้ท่านช่วยมาปราบเลือด โดยไม่ได้เล่าถึงปัญหาและความเป็นไปเหล่านี้ให้ใครฟัง วันรุ่งขึ้นคุณแม่ของพี่นักเขียนมาทานข้าวด้วย อยู่ๆ ท่านก็เอ่ยขึ้นลอยๆ ว่า “ลูกรู้ใหม่ว่า ทำไมเขาจึงเรียกเนื้อส่วนหนึ่งว่า เสือร้องไห้” แล้วท่านก็เล่าต่อว่า “เนื้อส่วนนี้คือ filet mignon (ฟีเลท มินยอง หรือ ลันใน) เวลาเสิร์ฟมันกินรวัวทั้งตัว มันกินส่วนอื่นๆ จนอ้มเสียแล้ว พอถึงส่วนที่ดีที่สุดมันก็อ้มจนกินไม่ไหวแล้วมันจึงต้องร้องไห้”

เมื่อได้ยินคุณแม่เล่า แม้เป็นเพียงบทสนทนาสนุกๆ แต่ก็ทำให้คิดว่าความบังเอิญไม่มีจริง—อีกแล้ว พี่นักเขียนจึงให้คนที่บ้านช่วยไปหาเลือกร้องไห้มาลัทธิโกลา ปรากฏว่าหายากมาก และแพงกว่าที่คิดมาก ในที่สุดคนที่บ้านไปหามาได้ชิ้นหนึ่งเกือบ 2 กิโลฯ โดยแม่ค้าไม่ยอมแบ่งขาย บอกว่าโรงแรมเขามาเหมาเสมอๆ หากเหลือเศษกลัวเขาจะไม่เอา

พี่นักเขียนจึงจัดการเอาเนื้อไปวางไว้กลางแจ้ง จูดยูป แล้วตั้งจิตด้วยการจินตนาการ เห็นเสือมากินเนื้อ พอรูปดับก็นำเอาเนื้อนั้นไปโยนไว้ข้างทางที่สุนัขข้างทางชอบมากินเศษอาหารที่บ้านอื่นๆ เขาเอามาเลี้ยงเป็นประจำ สิ่งที่ประหลาดก็คือ สุนัขข้างทางมากินเศษอาหารและแม้แต่เศษกระดูกที่คนมาเททิ้งตามปกติ แต่หลายวันผ่านไป ไม่มีสุนัขตัวใดจะต้องเนื้อชิ้นนั้นเลย จนในที่สุดคนที่บ้านต้องออกไปเก็บแล้วห่อไปทิ้ง

ที่เล่ามาฮึดฮัดนี้ พี่นักเขียนอยากจะอธิบายว่า **ที่ท่านอาจารย์อนุาลัยกล่าวไว้ว่า การกระทำทั้งหลาย เป็นการกระทำทางจิต** เป็นคำกล่าวที่ลุ่มลึก แต่มีความเป็นจริงอย่างเรียบง่ายและตรงไปตรงมาที่สุด พี่นักเขียนไม่ได้วิ่งไปหาผู้ใดให้ช่วยแก้ของให้ด้วยความคิดว่า หากเราต้องพึ่งผู้อื่นสำหรับสถานการณ์เช่นนี้ มันหมายถึงว่า **เราจะต้องดำเนินชีวิตต่อไปด้วยความกลัว เพราะเราคิดว่าเราแก้ไขด้วยตนเองไม่ได้ ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่ท่านอาจารย์อนุาลัยสอนเราเลย**

พี่นักเขียนพิจารณาคำสอนของท่าน และเข้าใจได้ว่า **การทำของ การลงของ การกระทำทางไสยศาสตร์ทั้งหลาย ล้วนเป็นการกระทำทางจิต** เรียกได้ว่า **เป็นการกระทำด้วยอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดที่มุ่งประทุษร้าย หรือจ้องในแง่ลบ พิธีกรรมทั้งหลายที่ผู้ประกอบพิธีใช้วัตถุสิ่งของประกอบเป็นเพียงสัญลักษณ์** ซึ่งหมายถึงว่า แม้ว่าเพื่อนบ้านเขาจะไม่ได้ยัณฑ์หัวเสือมา เพียงแค่**ความเชื่อ**ของพี่นักเขียนที่ว่า เพื่อนบ้านใช้อารมณ์และความรู้สึกนึกคิดในแง่ลบของเขา บวกกับอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดสนับสนุนจากผู้ประกอบพิธี การกระทำจากจิตก็เกิดขึ้นแล้ว แต่หากปราศจากวัตถุคือ ยันต์หัวเสือ พี่นักเขียนก็อาจจะ**เชื่อน้อยลง**หน่อยเพราะไม่รับรู้หรือไม่รับเอาอย่างเป็นรูปธรรมโดยปริยาย

แต่เมื่อพี่นักเขียนฝันเห็นเสือ การรู้เห็นนั้นเป็นไปด้วยความ**เชื่อและความกังวล**ส่วนตน ซึ่งเรียกได้ว่ารับเอาความคิดร้ายทางจิตภาพเข้ามาด้วยความเชื่อและความคิดที่ว่าเพื่อนบ้านมีความไม่พอใจเป็นอันมาก และเมื่อตื่นขึ้นมาเห็นยันต์หัวเสือ ก็เท่ากับว่า**รับเอาความเชื่อและความคิดร้ายทางกายภาพเข้ามาอีก การกระทำทางจิตของเขาอันเกิดจากความเชื่อของพี่นักเขียนจึงสัมฤทธิ์ผล**

ทางแก้ของพี่นักเขียนที่จริงแล้ว สามารถทำได้ง่ายกว่าที่จะต้องเสียดวงค์ตั้งโต๊ะบูชา ถวายดอกไม้และภัตตาหารแก่ฤๅษี หรือ ซื้อเนื้อให้เสือกิน แต่ด้วยความเชื่อ และความเป็นมนุษย์ที่ยังยึดติดกับประสาธสัมผัสทั้งห้า ทำให้พี่นักเขียนจำต้องแปลงการกระทำทางจิต ให้เป็นการกระทำทางกายภาพ เพื่อให้รู้เห็นได้ว่าการกระทำนั้นๆ เกิดขึ้นแล้ว การบูชาฤๅษีด้วยดอกไม้และภัตตาหาร เป็นเพียงสัญลักษณ์ทางกายภาพที่แสดงถึงการกระทำทางจิตของพี่นักเขียน คือ การตอบสนองต่อความคิดร้าย (สัญลักษณ์คือเสือในความฝัน หรือยันต์รูปเสือที่ติดอยู่ขอบบัว) ด้วยการไข่มุกคลิกภาพที่มีเมตตา (สัญลักษณ์คือฤๅษีเดินดง) เพราะหากไม่มีเมตตาคงเอานายพรานมาใช้แทนฤๅษีแล้วละ

การจูดรูปและนำเนื้อส่วนที่ดีที่สุดมาให้เสือ เป็นสัญลักษณ์ของการแผ่เมตตาด้วยการให้ในสิ่งที่ผู้รับไม่อาจจะหาได้หรือเอาได้ด้วยตนเอง

หลังจากพินักเขียนได้ทำการไปตามความเชื่อแล้ว ปรากฏว่าเปิดบ้านให้ผู้ชมที่โรกิได้รับคำชมที่ไม่เคยได้รับมาก่อน มีผู้สนใจหลายรายและในที่สุดพินักเขียนก็ขายบ้านได้ในระยะเวลาอันสั้น โดยปราศจากปัญหาระหว่างเจ้าของใหม่กับเพื่อนบ้าน และทุกอย่างก็ลงเอยด้วยดี

ในที่นี่พินักเขียนไม่ได้หมายความว่า พิธีกรรมทั้งหลายไร้ประโยชน์ แต่พินักเขียนหมายความว่า พิธีกรรมทั้งหลายเป็นสัญลักษณ์ทางกายภาพที่สะท้อนถึงการกระทำทางจิต ซึ่งเกิดขึ้นก่อนภายใน รู้เห็นและจับต้องไม่ได้ แต่มีผลบังคับให้สัมฤทธิ์ผลได้จริง แต่พิธีกรรมทั้งหลายช่วยให้เรารู้เห็นการกระทำทางจิตเป็นรูปธรรม แม้ว่าการกระทำทางจิตแต่เพียงอย่างเดียวก็สามารถแก้ไขทุกสิ่งทุกอย่างได้ แต่การเป็นมนุษย์ซึ่งขึ้นอยู่กับประสาทสัมผัสทั้งห้าทำให้เราจำเป็นต้องพึ่งพาพิธีกรรม เพื่อให้เราเห็นการกระทำทางจิตเป็นรูปธรรม และช่วยให้เราเกิดความมั่นใจว่าได้กระทำแล้ว ความมั่นใจเป็นปัจจัยให้สัมฤทธิ์ผล ดังนั้นจะว่าพิธีกรรมไร้ประโยชน์ก็ไม่ถูกต้อง เพราะพิธีกรรมทำให้ความมั่นใจเกิดขึ้น

แต่หากเราสามารถจะตระหนักได้ในระดับจิตลำนึก ในธรรมชาติความเป็นจริงที่ท่านอาจารย์อนาลักษณ์กล่าวว่าการกระทำทั้งหลายเป็นการกระทำทางจิต เราจะรู้ว่า การกระทำทางจิต แต่เพียงอย่างเดียวบวกกับความเชื่อมั่น ย่อมทำให้สัมฤทธิ์ผลได้โดยปราศจากพิธีกรรม

ในกรณีของคุณน้องขจรวรรณ เป็นไปได้แน่นอนที่จิตวิญญาณเปลี่ยนวิถีการจดจ่อในความฝัน ทำให้ประสาทสัมผัสที่หกไปรู้เห็นความเป็นไปของสามิของเพื่อน แต่ทั้งนี้ ต้องเข้าใจด้วยว่า สิ่งที่เราเห็นนั้นล้วนเป็นสัญลักษณ์ของการกระทำทางจิต อันได้แก่การประทุษร้ายหรืออารมณ์โกรธแค้นที่น่าจะเป็นไปในสถานการณ์นี้ เหตุที่ทำให้คุณน้องขจรวรรณรู้เห็นตะปูหรือของสีดำ เกิดจากความคิดและความเชื่อส่วนหนึ่งของคุณน้องเองด้วย ไม่ว่าจะเป็นความคิดและความเชื่อในระดับจิตลำนึกหรือจิตใต้ลำนึกก็ตามที่คิดว่า การกลับบ้านเพียงเดือนละสัปดาห์ของคุณสามิ เป็นสิ่งที่มีเงื่อนไข พอคุณน้องหลับ จิตวิญญาณที่ใฝ่รู้จึงลุกขึ้นทำหน้าที่สายลับจำเป็น

ตัวคุณสามิก็ต้องตระหนักถึงการประทุษร้าย ความโกรธหรือความไม่พอใจของผู้ที่ตนไปมีสัมพันธภาพ การกระทำทางจิต หรือการลงของนั้นๆ จึงบังเกิดผล ให้มีอาการท้องอืด การรู้เห็นและลงมือกระทำในความฝันของคุณน้องขจรวรรณ นอกจากจะเป็นสิ่งที่เป็นไปได้และเป็นไปแล้ว เรียกได้ว่าเป็นการแก้ไขแล้ว แต่เจ้าตัวผู้ถูกแก้ไขจะต้องรับรู้อีกต่อหนึ่ง การกระทำทางจิตของคุณน้องขจรวรรณจึงจะสัมฤทธิ์ผล

สรุปได้ว่า การทำของ การลงของ การกระทำทางไสยศาสตร์ทั้งหลาย ล้วนเป็นการกระทำทางจิต ซึ่งจะเป็นการกระทำที่สัมฤทธิ์ผลได้นั้นต้องมีผู้กระทำและผู้ถูกกระทำที่รับรู้ด้วยกันทั้งสองฝ่าย คำว่ารับรู้ของผู้ถูกกระทำนั้นไม่ได้หมายถึงรู้ว่าเขาทำของ ลงของ หรือกระทำต่อตนด้วยวิธีการทางไสยศาสตร์ แต่หมายถึงความเชื่อที่ว่า เขาหวังร้าย เขาโกรธ เขามีอารมณ์ในแง่ลบต่อตน พินักเขียนใช้คำว่า **เชื่อว่าเขาหวังร้าย** ไม่ใช่ **รู้ว่าเขาหวังร้าย เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในประสบการณ์ชีวิตของเรา ล้วนเกิดขึ้นจากความเชื่อของเรา**

มาถึงตรงนี้หลายๆ คนจะขบขันว่าทำไมพินักเขียนจึงกล่าวเช่นนั้น สิ่งหนึ่งที่ท่านอาจารย์อนาลักษณ์กล่าวถึงเสมอๆ คือ ประสบการณ์ในโลกภายนอกทางกายภาพ เป็นภาพสะท้อนของโลกภายในทางจิตภาพ ซึ่งหมายความว่า ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นจากอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดก่อนเสมอ ไม่ใช่ในทางกลับกัน ซึ่งหมายความว่า เรามีความคิด มีความเชื่อก่อนว่า เราถูกหวังร้าย เราถูกประทุษร้าย การหวังร้ายและการประทุษร้ายจากผู้อื่นจึงเกิดขึ้นให้เราเห็น และสนับสนุนความเชื่อของเรา **ท่านอาจารย์อนาลักษณ์กล่าวเสมอๆ ว่า เธอทั้งหลายสร้างโลกแห่งความเป็นจริงด้วยความเชื่อของเธอ และ เธอจดจ่อกับสิ่งใด ได้สิ่งนั้น-ไม่มีกฎเกณฑ์อื่น**

เมื่อเราแก้ของได้สำเร็จ-แท้จริงแล้วมันคือการเปลี่ยนความเชื่อ เรียกได้ว่า **เราเปลี่ยนความเชื่อตนเองได้สำเร็จว่า เราไม่ได้ถูกทำร้ายด้วยความคิดในแง่ลบอีกต่อไป**

หากเราเข้าใจถึงธรรมชาติความเป็นจริงที่ท่านอาจารย์อนาลัยกล่าวไว้ว่า **เธอทั้งหลายสร้างโลกแห่งความเป็นจริงด้วยความเชื่อของเธอ** และ **เธอจดจ่อกับสิ่งใด ได้สิ่งนั้น-ไม่มีกฎเกณฑ์อื่น**

เราจะตระหนักได้ว่า ไม่มีสิ่งลึกลับหรืออำนาจลึลับใดๆ ในโลก ที่สามารถทำลายหรือทำร้ายเราได้ เพราะพลังอำนาจทั้งหมดที่ทำให้ชีวิตของเราเป็นไปนั้น-อยู่ที่ตนเอง เราจะตระหนักถึงความปลอดภัยและความสงบสุขที่แท้จริง ซึ่งทำให้เรารู้ว่า**โลกนี้ปราศจากศัตรู ศัตรูที่แท้จริงคือความเชื่อในแง่ลบของตนเอง**

Nova Analai : ลูกนกเขา

เพื่อนรักของพี่นักเขียนคือคุณป้า Rebecca เธอเป็นผู้ที่มีพลังดึงดูดนกเข้ามาหาอย่างน่าทึ่งหลายปีมาแล้ว เธอนำเอาพวงหรีดตกแต่งด้วยดอกไม้ปลอมเป็นวงกลมไปแขวนไว้หน้าประตูบ้าน ปรากฏว่า นกนางแอ่นไปทำรังแล้วออกไข่ไว้ 5 ใบ ทำให้เธอไม่กล้าเข้าออกประตูหน้าบ้านเพราะเกรงว่าไข่นกจะตกจากรัง

พี่นักเขียนไปแวะทานกาแฟด้วยบ่อยๆ ต้องเข้าทางโรงรถ จนกระทั่งไข่ทั้ง 5 ใบฟักเป็นตัว ก็ยังเข้าทางหน้าบ้านไม่ได้อีกนาน บางครั้งนั่งคุยกันอยู่ในบ้าน พอจะออกมาทางหน้าบ้าน คุณป้า Rebecca ต้องเคาะประตูก่อนจากด้านใน เพื่อขออนุญาตครอบครัวนกนางแอ่นก่อนจะขยับประตู กลัวจะสะเทือนรังทำให้เขาตกใจ

วันนี้ คุณป้า Rebecca ส่งรูปมาให้ คราวนี้เป็นนกเขาซึ่งมาออกไข่ไว้สองฟองใต้ต้นไม้หน้าประตูบ้านแก เพิ่งจะฟักเป็นตัวได้ไม่กี่วัน ช่วงที่พี่นักเขียนไม่อยู่และคุณป้าก็ไม่อยู่เหมือนกัน วันนี้เลยเอาภาพลูกนกเขามาให้ดูเล่นคะ ห้ามใครอุ้มไปนะคะ เดี่ยวแม่่งนกเขาจะหาไม่เจอ

